

การกำกับภาพยนตร์สั้น “ลี”
DIRECTING SHORT FILM TITLED “LEE”

นายसानนท์ จรุงศรี

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย ภาควิชาศิลปะศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2559

การกำกับภาพยนตร์สั้น “ลี”
DIRECTING SHORT FILM TITLED “LEE”

นาย สานนท์ จรุงศรี

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย ภาควิชานิเทศศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2559

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การกำกับภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ลี”
DIRECTING SHORT FILM TITLED “LEE”

นาย ซานนท์ จรุงศรี
Mr SANON JARUNGSRI

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาศิลปะ สาขาวิชาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์..........วันที่

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติ ศรีมณี)

หัวข้อศิลปนิพนธ์ การกำกับในภาพยนตร์แนวดราม่า
Director Short Film Title In Drama

ชื่อ สานนท์ จรุงศรี
สาขาวิชา ภาพยนตร์และดิจิทัลมีเดีย
ภาควิชา นิเทศศิลป์
คณะ สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2559
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติ ศรมณี

บทคัดย่อ

การกำกับในภาพยนตร์สั้นแนวดราม่าเรื่อง “ลี” เกิดขึ้นจากแนวคิดเรื่องความเหลื่อมล้ำภายในครอบครัววัฒนธรรมจีนที่ว่าด้วยลำดับชั้นการเกิดที่ส่งผลต่อตัวตนของบุคคลนั้น โดยเล่าผ่านเฟิร์มน้องสาวที่ออกมาใช้ชีวิต ทำตามความฝัน ในเมืองหลวง โดยมีพี่สาวและแม่ อยู่ด้วยกันที่บ้านต่างจังหวัด เรื่องเกิดในวันตรุษจีนที่เฟิร์นจะต้องกลับมาที่บ้าน แล้วพบกับเรื่องราวที่ตนภาวนาขออย่าให้เกิดขึ้นมาโดยตลอด นำเสนอในรูปแบบภาพยนตร์สั้น ความยาว 20 นาที มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการการกำกับภาพยนตร์สั้น

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
สารบัญ.....	ข
สารบัญภาพประกอบ.....	ค
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาและความสำคัญของโครงการ.....	1
วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	1
ขอบเขตของโครงการ.....	2
ลักษณะของโครงการ.....	2
แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
2 การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล.....	4
หาข้อมูลจากแหล่งข้อมูล.....	4
ค้นคว้าข้อมูลบุคลิกภาพจากทฤษฎีหรือแนวคิด.....	5
ค้นคว้าข้อมูลการกำกับภาพจากทฤษฎีหรือแนวคิด.....	11
วิเคราะห์ข้อมูล.....	15
3 บทภาพยนตร์.....	19
ประเด็น (Theme).....	19
แก่นเรื่อง (Plot).....	19
โครงเรื่องขยาย (Treatment).....	20
บทภาพยนตร์ร่างแรก (Screenplay).....	22
การแก้ไขบทภาพยนตร์ร่างที่สอง (Screenplay).....	36
การแก้ไขบทภาพยนตร์ร่างที่สาม (Screenplay).....	37
บทภาพยนตร์ร่างที่สี่ฉบับสมบูรณ์ (Screenplay).....	38

4	ขั้นตอนเตรียมการถ่ายทำ.....	48
	ขั้นตอนการคัดเลือกนักแสดง.....	49
	Casting sheet	56
	ออกแบบการถ่ายภาพ	58
	สถานที่การถ่ายทำ.....	64
	ขั้นตอนการกำกับศิลป์.....	74
	แผนการถ่ายทำ	80
5	ขั้นตอนถ่ายทำภาพยนตร์.....	82
	การเตรียมอุปกรณ์การถ่ายทำ	82
	ขั้นตอนการถ่ายทำ	85
	การกำกับการแสดง	87
	การกำกับภาพ.....	88
	บทสรุปขั้นตอนการถ่ายทำ	102
6	ขั้นตอนหลังถ่ายทำภาพยนตร์	104
	การเตรียมการหลังขั้นตอนหลังการถ่ายทำ	104
	การตัดต่อแบบหยาบ	105
	การแก้ปัญหาในการตัดหยาบ	110
	การตัดต่อแบบสมบูรณ์.....	121
	การปรับแต่งสีของภาพ.....	122
	เสียงประกอบภาพยนตร์	127
7	บทสรุปและข้อเสนอแนะ	129
	บทสรุปในการทำงาน	129
	ข้อเสนอแนะในการทำงาน	133
	บรรณานุกรม.....	135
	ประวัติผู้เขียน.....	136

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ “The tree of life”	11
2	ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ “The tree of life”	12
3	ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ “The tree of life”	12
4	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	13
5	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	13
6	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	13
7	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	14
8	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	14
9	ภาพในภาพยนตร์ “The tree of life”	14
10	ภาพนักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์เรื่อง “ลี”	49
11	ภาพนักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์เรื่อง “ลี”	49
12	ภาพนักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์เรื่อง “ลี”	50
13	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของเฟิร์น ในภาพยนตร์ “ลี”	53
14	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของเฟิร์น ในภาพยนตร์ “ลี”	53
15	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของลี ในภาพยนตร์ “ลี”	54
16	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของลี ในภาพยนตร์ “ลี”	54
17	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของแม่ ในภาพยนตร์ “ลี”	55
18	ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของแม่ ในภาพยนตร์ “ลี”	55
19	ภาพฉากภายในบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	58
20	ภาพฉากที่ฮวงซู่ในภาพยนตร์ “ลี”	59
21	ภาพฉากที่ฮวงซู่ในภาพยนตร์ “ลี”	59
22	ภาพฉากที่หน้าบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	59
23	ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	60
24	ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	61
25	ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	61
26	ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	61

27	ภาพบรรยากาศตอนกลางคืนในภาพยนตร์ “ลี”	62
28	ภาพบรรยากาศตอนกลางคืนในภาพยนตร์ “ลี”	62
29	ภาพเฟิร์นที่ตีนกลางดึกในภาพยนตร์ “ลี”	62
30	ภาพร่องรอยของฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	63
31	ภาพร่องรอยของฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	63
32	ภาพต้นไม้ยืนต้นตายของฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	63
33	ภาพบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	65
34	ภาพห้องนอนในภาพยนตร์ “ลี”	65
35	ภาพศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	66
36	ภาพฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	66
37	ภาพฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	67
38	ภาพฮวงซุ้ยในภาพยนตร์ “ลี”	68
39	ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	68
40	ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	69
41	ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”	69
42	ภาพศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”	70
43	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	70
44	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	71
45	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	71
46	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	72
47	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	72
48	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	73
49	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	73
50	ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	74
51	ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	75
52	ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	76
53	ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	76
53	ภาพเสื้อผ้าในภาพยนตร์ “ลี”	77
54	ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”	78

55	ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”	78
56	ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”	78
57	ภาพสิ่งของประกอบฉากที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”	79
58	ภาพตารางถ่ายทำในภาพยนตร์ “ลี”	81
59	ภาพอุปกรณ์กล้องที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	82
60	ภาพอุปกรณ์อัดเสียงที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	83
61	ภาพอุปกรณ์จัดแสงที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”	84
62	ภาพแผนการถ่ายทำในภาพยนตร์ “ลี”	86
63	ภาพบล็อกช็อตในภาพยนตร์ “ลี”	88
64	ภาพในภาพยนตร์ “ลี”	89
65	ภาพทดลองเทคนิคในภาพยนตร์ “ลี”	89
66	ภาพ CarRig ในภาพยนตร์ “ลี”	90
67	ภาพที่ได้จาก CarRig ในภาพยนตร์ “ลี”	90
68	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	91
69	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	92
70	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	92
71	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	93
72	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	93
73	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	94
74	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	95
75	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	95
76	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	95
77	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	96
78	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	96
79	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	97
80	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	97
81	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	98
82	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	98
83	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	99

84	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	99
85	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	100
86	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	100
87	ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	101
88	ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”	101
89	ภาพการเก็บไฟล์ข้อมูล ในภาพยนตร์ “ลี”	104
90	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	105
91	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	105
92	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	106
93	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	107
94	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	107
95	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	108
96	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	108
97	ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	109
98	ภาพประทัด ในภาพยนตร์ “ลี”	110
99	ภาพเฟิร์มนอนกลางฮวงซู่ย์ ในภาพยนตร์ “ลี”	111
100	ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”	112
101	ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”	112
102	ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”	112
103	ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”	113
104	ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”	114
105	ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”	114
106	ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”	114
107	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	115
108	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	115
109	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	116
110	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	117
111	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	118
112	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	118

113	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	119
114	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	120
115	ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”	121
116	ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	122
117	ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	123
118	ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	123
119	ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	124
120	ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	124
121	ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	125
122	ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	125
123	ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	126
124	ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”	126

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

จุดเริ่มของการที่ทำภาพยนตร์เรื่องนี้เกิดขึ้นจากการสังเกตครอบครัวที่เป็นไทยเชื้อสายจีนที่มีการทำพิธีตามประเพณีของไทยเชื้อสายจีนในทุกๆเทศกาล และในทุกวาระโอกาส ข้าพเจ้าเริ่มจากการที่สนสัยในความเชื่อ และการปฏิบัติ การใช้ชีวิต ของครอบครัวเชื้อสายจีน ที่ในมุมมองคนรุ่นใหม่ของข้าพเจ้ากลับมองว่าเหมือนคนเหล่านี้โดนผูกมัดให้อยู่ในขอบเขตวัฒนธรรมเหล่านี้จนต้องปฏิบัติตามสืบทอดโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ หลังจากศึกษาต่อไปจนได้พบว่ามีแนวคิดเกี่ยวกับลำดับการเกิดในครอบครัวของอัลเฟรด แอดเลอร์ และ อลัน อี สจวร์ต ซึ่งสรุปโดยย่อได้ใจความว่า “ลำดับการเกิด” และ “บทบาทในครอบครัว” ส่งผลต่อบุคลิกภาพและอุปนิสัยของเรา การสรุปนี้จึงทำให้ข้าพเจ้าสนใจในการที่เสมือนคนเรากำหนดมาตั้งแต่แรกเกิดแล้วว่าต้องเป็นใคร มีนิสัยอย่างไร ทำอะไร ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร โดยมีอิทธิพลมาจากครอบครัว สภาพแวดล้อม โดยที่สำคัญที่สุดคือ “บทบาทในครอบครัว” ข้าพเจ้าจึงนำสิ่งที่สนใจเล่าออกมาผ่านภาพยนตร์สั้น

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.2.1 เพื่อศึกษาการตีความวัฒนธรรมความเชื่อของคนไทยเชื้อสายจีนออกมาเป็นภาพยนตร์สั้นหนึ่งเรื่อง ที่จะอ้างอิงจากทฤษฎีด้านจิตวิทยาของซิกมันด์ ฟรอยด์ และ แอดเลอร์

1.2.2 เพื่อศึกษาบุคลิกภาพของตัวละครที่เปรียบเสมือนมนุษย์จริงๆในชีวิตประจำวัน เพื่อสร้างมิติชีวิต ความทรงจำ ความรู้สึก ให้กับตัวละครในบทภาพยนตร์ได้อย่างสมบูรณ์และสามารถสื่อสารออกมาได้ชัดเจน

1.3 ขอบเขตของโครงการ

ภาพยนตร์ขนาดสั้น 1 เรื่อง ความยาวประมาณ 20 นาที ถ่ายทำด้วยกล้องดิจิทัล ในรูปแบบ 1 . 85 : 1

1.4 ลักษณะของโครงการ

การศึกษาครั้งนี้ต้องการที่จะศึกษาการตีความวัฒนธรรมไทยเชื้อสายจีน รวมไปถึงบุคลิกภาพของตัวละครที่เกิดมาภายใต้วัฒนธรรมความเชื่อนี้ ออกมาเป็นภาพยนตร์สั้นโดยอ้างอิงจากทฤษฎีด้านจิตวิทยาบุคลิกภาพของมนุษย์ และงานด้านการถ่ายภาพด้วยการจัดองค์ประกอบภาพ การจัดแสง และทฤษฎีปรัชญาที่จะเชื่อมโยงระหว่างชีวิตของตัวละครภายในภาพยนตร์เข้ากับสถานที่ สิ่งของ ธรรมชาติ ความทรงจำ ในภาพยนตร์แนวดราม่า เรื่อง “ลี” ที่เกี่ยวกับเฟิร์นนักศึกษาภาพยนตร์จบใหม่ ต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัดมาในช่วงวันหยุดตรุษจีนโดยมี ลี พี่สาวตนมารักกลับบ้าน แต่ระหว่างทางที่เฟิร์นเผลอหลับไประหว่างทางตื่นขึ้นมาพบว่าตนเองอยู่ในรถที่จอดอยู่หน้าศาลเจ้าจีน เหตุการณ์ในคืนนั้นเฟิร์นเห็นพี่สาวตนอยู่ที่นั่นและได้รู้ความต้องการที่แท้จริงของพี่สาวที่เรียกร้องจากตัวเอง จนเธอสะดุ้งตื่นขึ้นมาภายในห้องนอนของตนแม้จะเป็นเพียงความฝัน แต่เรื่องราวนั้นก็ยังคงติดอยู่ในใจเฟิร์นตลอดเวลาที่อยู่บ้านเกี่ยวกับบางสิ่งพี่สาวทวงคืนจากเธอ โดยข้าพเจ้าต้องการจะเชื่อมโยงบุคลิกภาพของตัวละครเข้ากับสถานที่ที่ผูกมัดพวกเขาไว้ด้วยความเชื่อ วัฒนธรรม ตั้งแต่แรกเกิด เป็นภาพเคลื่อนไหวที่ถูกเล่าคู่กันระหว่างสถานที่และบุคคล

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 รวบรวมข้อมูลจากทั้งประสบการณ์ส่วนตัว ครอบครัวตนเอง และผู้อื่นที่มีประสบการณ์คล้ายคลึงกันเพื่อนำมาพัฒนาต่อหรือใช้อ้างอิงให้เกิดความน่าเชื่อถือในบทภาพยนตร์

1.5.2 ค้นหาทฤษฎีจากบุคคลสำคัญต่างๆ หรือบทความต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อสามารถนำมาพัฒนาบุคลิกภาพตัวละครในบทภาพยนตร์

1.5.3 ศึกษาเทคนิคด้านภาพและเลือกที่คาดว่าเหมาะสมกับบทภาพยนตร์ และทฤษฎีปรัชญาจากภาพยนตร์เรื่อง The Tree Of Life (2011) โดยผู้กำกับภาพ Emmanuel Lubezki ที่สามารถนำมาพัฒนาต่อยอดหรือประยุกต์ใช้กับการออกแบบงานภาพในบทภาพยนตร์

1.5.4 ทดลองถ่ายทำในสถานที่จริง สภาพแสงจริง เพื่อรู้ถึงปัญหาต่างๆที่จะเกิดเบื้องต้น

1.5.5 หลังจากถ่ายทำ ลำดับภาพเบื้องต้น เพื่อหาข้อผิดพลาดและแก้ไขหรือพัฒนาต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้เข้าใจการตีความวัฒนธรรมความเชื่อของคนไทยเชื้อสายจีน ออกมาเป็นบทภาพยนตร์และภาพเคลื่อนไหว ที่ผ่านกระบวนการคิดที่อ้างอิงถึงหลักทางจิตวิทยาและปรัชญาของชีวิตเข้าด้วยกัน

1.6.2 ได้เข้าใจบุคลิกภาพ จิตใจของมนุษย์ที่แม้เราจะสร้างขึ้นมาเป็นตัวละครในบทภาพยนตร์ แต่ก็อ้างอิงและหาข้อมูลมาจากความเป็นจริงของมนุษย์ตามหลักจิตวิทยา

1.6.3 เพื่อตอบความข้องใจในเรื่องที่ตนสงสัยเกี่ยวกับ วัฒนธรรม ลำดับการเกิด บทบาททางครอบครัว และอื่นๆที่ส่งผลต่อตัวตน

1.6.4 ได้แสดงออกตัวตนและพัฒนาตัวตนของตัวเองได้มากขึ้นอีกขั้นผ่านประสบการณ์ในผลงานชิ้นนี้

บทที่ 2

การค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 การค้นคว้าข้อมูล

ในการผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล และนำมาสรุปเป็นขั้นตอนก่อนจะถึงขั้นตอนการผลิต โดยทำการศึกษาค้นคว้าดังนี้

2.1.1 หาแหล่งข้อมูลจากบุคคลที่มีลักษณะ และประสบการณ์ใกล้เคียง นำข้อมูลมาวิเคราะห์ เพื่อใช้ในการเขียนบทภาพยนตร์ หรือพัฒนาตัวละคร

2.1.2 ศึกษาทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพการเจริญเติบโต จิตใต้สำนึก เพื่อนำมาใช้อ้างอิง หรือพัฒนาบทภาพยนตร์

2.1.3 หาข้อมูลทฤษฎีด้านภาพ ที่เกี่ยวเนื่องกับบทภาพยนตร์ที่จะสามารถนำมาพัฒนาการตีบทภาพยนตร์เป็นภาพเคลื่อนไหว ด้วยทฤษฎีทางเทคนิคหรือทางด้านปรัชญา

2.1.1 แหล่งข้อมูล

การสัมภาษณ์ นางสาวคนเล็กที่ 4 ในครอบครัวที่มีพี่น้องหญิงล้วน 4 คน

ด้วยความที่เป็นน้องคนเล็กสุดของบ้าน และอายุห่างกับพี่สาวคนอื่นๆพอสมควร เธอมักจะชอบอะไรคล้ายๆกับพี่สาวคนโตของบ้าน และชื่นชมพี่สาวคนโตเป็นแบบอย่างอยู่เสมอ ทำให้ปัจจุบันตัวเธอก็เลือกเดินทางในสายเดียวกับพี่สาวคนโต ในครอบครัวของเธอที่มีพี่น้องถึง 4 คน แต่เกือบทั้งหมดในนั้นเดินทางออกมาทำงานในเมืองกันทุกคน มีเพียงพี่สาวคนโตเพียงคนเดียวที่ต้องอยู่บ้านกับพ่อแม่ เสมือนต้องคอยอยู่ดูแล โดยจากการสอบถามเรื่องถ้าให้ทำงานและความฝันและกลับไปดูแลพ่อแม่ที่ต่างจังหวัดจะทำได้ไหม คำตอบที่ได้คือสามารถทำได้ เพราะยังงมงายก็ยังไม่เป็นสิ่งที่สำคัญอันดับสูงสุด แต่ที่ตนไม่ได้กลับไปนั้น เพราะมีพี่สาวคนโตคอยดูแลอยู่แล้ว จึงทำให้สบายใจในด้านนั้น ออกมาใช้ชีวิตภายนอกได้อย่างเต็มที่ไม่ต้องห่วงทางบ้าน ซึ่งในที่นี่ก็ทำให้เห็นได้ว่าพี่สาวคนโตต้องเป็นเสาหลักของบ้าน รับผิดชอบหน้าที่อันสำคัญที่สุดนั่นคือดูแลบ้าน ดูแลพ่อแม่ ส่วนน้องๆคนอื่นๆกลับไม่ต้องรู้สึกแบกรับภาระมากเท่าพี่สาวคนโต เพราะมีพี่สาวคนโตเสียสละคอยทำหน้าที่ให้แล้วสามารถไปใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ มีตัวตนเป็นตัวเองได้อย่างมากน้อยตามลำดับการเกิดที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบ ภาระหน้าที่ ให้การสรุปของข้าพเจ้า

การสัมภาษณ์ ลูกคนเล็กในครอบครัวที่มีพี่น้องผู้หญิง 2 คน และสูญเสียพ่อที่เป็นเสาหลักครอบครัว จากการสัมภาษณ์เบื้องต้นพบว่ามีความคล้ายคลึงกับครอบครัวแรก ที่ว่าน้องสาวมีความชื่นชอบและชื่นชมพี่สาว รวมไปถึงมีความชอบในเรื่องความฝัน การกระทำกระทั่งการแต่งตัว โดยได้รับอิทธิพลจากพี่สาวคนโตที่เห็นพี่สาวคนโตเป็นแบบอย่างและคอยดูแลมาตลอดโดยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มักจะได้รับสิ่งตกทอดจากพี่สาวมาเป็นประจำ ตั้งแต่เสื้อผ้า จนถึงของใช้ในชีวิตประจำวัน โดยส่งผลให้ปัจจุบันเธอเองเป็นคนที่ไม่ค่อยได้ซื้อเสื้อผ้าใส่เองซักเท่าไร และมักจะมีบุคลิก การแต่งกายคล้ายพี่สาวของตน นอกจากนั้นการใช้ชีวิตประจำวันโดยปกติ ก็มักจะยังได้รับการดูแลจากทางบ้าน และพี่สาวเป็นประจำ แม้แต่เวลาทานอาหาร นอกจากเรื่องเสียสละกับข้าวบนโต๊ะอาหารให้น้องสาว ยังรวมถึงเวลาซื้อของ หรือทานข้าวนอกบ้าน พี่สาวคนโตก็จะต้องเป็นผ่านจ่ายเงินให้น้องสาวตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ส่วนนี้ทำให้ส่งผลต่อบุคลิกภาพที่เกิดขึ้นกับตัวตนของพี่สาวและน้องสาวอย่างเห็นได้ชัดที่สุดก็คือ พี่สาวต้องคอยเสียสละให้น้องตนจนเป็นหน้าที่ไปอย่างเลี่ยงไม่ได้ ทำให้เกิดความรู้สึกต้องแบกรับ ต้องรับผิดชอบ ต้องเสียสละ สูญเสียชีวิตของตนเองไปพอสมควร ส่วนด้านน้องสาวกลับกันที่จะสูญเสียในด้านความรับผิดชอบ และความไว้วางใจจากพ่อแม่ไปพอสมควร เนื่องจากถูกมองเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา แต่กลับได้ความอิสระในการใช้ชีวิต ตามหาตัวตนของตัวเองได้อย่างอิสระ

2.1.2 การค้นคว้าทฤษฎีหรือแนวคิด จากนักจิตวิทยา ซิกมันด์ ฟรอยด์

จิตใต้สำนึก จิตกึ่งสำนึก และจิตสำนึก ในงานเขียนแรกของฟรอยด์ ก่อนที่ฟรอยด์จะพัฒนาเรื่องของ Ego Superego และ Id ฟรอยด์ได้แบ่งจิตของคนออกเป็นจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก โดยมีจิตกึ่งสำนึกเป็นส่วนหนึ่งของจิตใต้สำนึกซึ่งเป็นส่วนที่อยู่ติดหรือใกล้สุดกับจิตสำนึก ถ้าเปรียบเทียบจิตของคนเหมือนกันน้ำแข็งจิตใต้สำนึกจะเป็นส่วนที่ใหญ่ที่สุดของจิตคนแต่เข้าถึงได้ยากที่สุด และที่นี้เป็นส่วนที่ทำให้เกิดบุคลิกภาพ ในจิตใต้สำนึกจะเป็นที่เก็บกักความจำทั้งหลายจากวัยเด็ก เป็นที่อยู่ของพลังงานทางจิต (Psychic Energy) และสัญชาตญาณ ซึ่งในกระบวนการวิเคราะห์ความฝันอาจค้นพบสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกได้ และจากการที่ฟรอยด์พัฒนาเรื่องของ Id ขึ้นมาดังนั้นฟรอยด์จึงพูดถึงเรื่องนี้มากในเรื่องจิตใต้สำนึกส่วนของจิตสำนึกเป็นเรื่องส่วนตัวเชื่อมหรือสะพานระหว่างจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก โดยถือว่าเป็นส่วนที่เก็บความจำและความคิดต่างๆที่พร้อมที่จะเรียกออกมาได้ทันที การที่สามารถจำสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นเวลานี้ได้นั้นหมายความว่าสิ่งเหล่านี้หรือเหตุการณ์นั้นคงอยู่ในจิตกึ่งสำนึกซึ่งพร้อมที่จะมาปรากฏในจิตสำนึก จิตสำนึกเป็นเพียงส่วนเล็กๆของจิตคือส่วนที่ทราบหรือสำนึกอยู่ในทุกขณะและเป็นส่วนที่ติดอยู่กับโลกของความเป็นจริง โครงสร้างของจิต เมื่อฟรอยด์พัฒนาแนวคิดของตนเองขึ้นมานั้นเรื่องของโครงสร้างของจิตเป็นสิ่งที่สำคัญโดยฟรอยด์ได้แบ่งโครงสร้างของจิตออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ Ego Superego และ Id

ใน คนปกติทั่วไป ทั้ง 3 ส่วนนี้จะทำงานเป็นหนึ่งเดียวกันถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดมีอิทธิพลหรือมีพลังมากกว่าอีก 2 ส่วนจะมีปัญหา

Id เป็นส่วนที่เป็นพื้นฐานหรือเบื้องต้นของบุคลิกภาพเป็นส่วนที่เหมือนกับเด็กที่ถูกตามใจ นั่นคือเมื่อต้องการอะไรจะต้องได้เพื่อสนองความต้องการนั้นเป็นส่วนที่แสดงถึงความสุข ที่แสดงออกเหมือนเป็นปฏิกิริยาสะท้อน (Reflex) ซึ่ง فروยด์ เชื่อว่า Id จะเกิดขึ้นในเด็กวัยก่อน 1 ปี ไมวาจะเป็นการจาม ไอ ดูด และการขับถ่าย ซึ่งถ้าคนเราพึงพอใจอยู่แต่ในระดับนี้จะไม่มีการพัฒนาบุคลิกภาพให้มากขึ้น Id ไม่ต้องการที่จะมีความคับข้องใจ ดังนั้น Id ซึ่งเข้าสู่กระบวนการขั้นที่ 2 ซึ่งเรียก Primary Process คือการมีโนภาพแทนสิ่งที่ Id ต้องการหรือปรารถนา เมื่อความปรารถนานั้นไม่มีตัวตนจึงเป็นการยากที่จะแยกออกจากสิ่งที่เป้นจริง ตัวอย่างเช่น ถ้าเด็กทารกหิวและแหย้งไม่ปอนนม Primary Process จะเริ่ม ทำงานโดยเกิดมโนภาพของขวดนมหรือนมแมซึ่งจะผานทางความฝันซึ่งความฝันเหมือนตัวเติมเต็มความปรารถนา

เมื่อบุคลิกภาพมีการพัฒนา Ego เริ่มเขามามีบทบาท Id จะถายทอดพลังงานไปสู่ Ego เปนส่วนสำคัญของบุคลิกภาพเพราะจะเปนตัวควบคุมความต้องการของทั้ง Id และ Superego เปรียบไควา Id เปนตัวแทนของความสนุกสนาน Ego เปนตัวแทนของความเป้นจริง เพราะเปนสวนของทั้งจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก การทำงานที่สำคัญของ Ego คือการพยายามหาทางเพื่อสนองความต้องการและให้ Id เกิดความพึงพอใจซึ่งบางครั้งจะไม่เกิดขึ้นทันทีทันใดแต่จะรอโอกาสที่เหมาะสมซึ่งถ้าเปน

Superego มี 2 ด้าน คือส่วนของความรับผิดชอบชั่วดีหรือมโนธรรม (Conscience) และอุดมคติของคนๆ นั้น (Ego-Ideal) ซึ่งส่วนของมโนธรรมคือความคิดเกี่ยวกับอะไรผิดอะไรถูก ส่วนอุดมคติของคนๆนั้น เป็นเรื่องของอะไรถูกและเหมาะสมอาจเปรียบได้ว่า Superego เป็นส่วนของมโนธรรม (Morality Principle) ซึ่งอาจจะลงโทษ Ego สำหรับความคิดพฤติกรรมที่ไม่ดีเช่นเดียวกับ Id ที่ Superego เป็นนามธรรม ความคิดที่ผิดเหมือนกับการกระทำที่ผิด ซึ่งหมายถึงว่าการลงโทษคือการที่ Ego มีความรู้สึกผิดหรือความรู้สึกทางร่างกายคือการเกิดอุบัติเหตุต่างๆ และเป็นการให้รางวัลแก่ Ego สำหรับการทำสิ่งที่ดีๆโดยให้เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจ หรือให้ทำไต่ตามความรู้สึกซึ่งถ้าไม่เคยเรียนรูว่าอะไรผิดอะไรถูกแสดงว่าไม่มี Superego คนที่มีคุณธรรมสูงๆจะมี Superego ที่เข้มแข็งมากในขณะที่พวกอาชญากรมี superego ต่ำถ้าเมื่อใดที่ superego กับ id มีเท่าๆกัน ego จะอยู่ตรงกลางและถ้ามีตัวกลางระหว่าง id กับ superego เกิดขึ้นย่อมมีผลทำให้ความขัดแย้ง (conflict) เกิดขึ้นในบุคลิกภาพนอกจากพ่อแม่แล้วผู้ที่จะสามารถพัฒนา superego ได้คือ ครู และความต้องการทางสังคมหรือถูกสั่งโดยสังคม

การทดแทน (Displacement) จากความต้องการของ superego และสังคมภายนอกซึ่งในบางครั้งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะกระทำได้ ดังนั้นพลังงานจากสัญชาตญาณจำเป็นต้องเปลี่ยนทิศทาง ถ้าสิ่งนั้นไม่สามารถที่จะทำได้ซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่า การทดแทน ซึ่ง فروยด์อธิบายกระบวนการพัฒนาการนี้ว่าเป็น energy displacement และ object substitution สิ่งที่มาทดแทนคือพลังงานไม่ใช่ตัววัตถุที่ถูกทดแทน (energy not object itself) ตัวอย่างเช่น การไม่ประสบความสำเร็จในการสร้างความพึงพอใจกับเพศตรงข้าม (heterosexual satisfaction) จะเป็นที่พอใจของอานานิยาย “sexy” รูปภาพโป๊หรือรูปแบบอื่นๆทางเพศหรือแม้แต่ชอบเล่าเรื่อง ตลกทางเพศ ยิ่งชีพพลังงานในการพยายามเปลี่ยนจากสิ่งที่ต้องการจริงไปยังสิ่งอื่นยิ่งทำให้ต้องใช้พลังงานมากขึ้นเพื่อสนองความต้องการนั้น โดยปกติแล้วสำหรับ death instincts จะใช้วัตถุสิ่งของเป็นการทดแทน ego เป็นตัวแทนของ life instincts และจะไม่ฆ่าหรือทำลายคนอื่นหรือตัวเอง ดังนั้น death instincts จะ สร้างความพึงพอใจให้กับตัวเองโดยวิธีการอื่นและที่พบเป็นประจำได้แก่ การแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ เช่น มวย หรือฟุตบอล ซึ่งถือว่าเป็นการทดแทนเพื่อสนองความต้องการและการแสดงที่ถือได้ว่าน้อยที่สุดคือการพูดจาเยาะเย้ย ถากถางหรือระราน เมื่อการทดแทนถูกแสดงออกในลักษณะที่เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น การทดแทนนี้จะถูกเรียกว่า sublimation เช่น ทดแทนในรูปของศิลปะ ดนตรี หรือวรรณคดี เช่นที่ فروยด์ มองว่ารูปวาด มาดอนน่าของดาวินชี เป็นการแสดงออกของการทดแทนหรือดนตรีของแวกเนอร์ เป็นการแสดงออกของการทดแทนความคับข้องใจในเรื่องเพศ

นอกจากนี้แล้วการทดแทนยังสามารถเกิดขึ้นได้บ่อยครั้งในความฝัน เพื่อเป็นการทดแทนความต้องการที่อยู่ในจิตใต้สำนึก โดยจะมาในรูปของสัญลักษณ์ซึ่งสำคัญในความฝันของ فروยด์จะเป็นผลจากการทดแทนการที่ไม่สามารถจะเติมเต็มความต้องการจากแรงขับทางเพศในวัยรุ่นที่ฝันถึงงู (สัญลักษณ์ของอวัยวะเพศชาย) เป็นการแสดงออกในความฝันถึงการ ทดแทนจากความไม่สมปรารถนาเรื่องเพศ ความกระวนกระวายใจ (Anxiety) เมื่อ ego รู้สึกถึงอันตรายจะเกิดความกระวนกระวายใจนั้น

คำจำกัดความของ فروยด์เกี่ยวกับเรื่องการเกิดขึ้นของความกระวนกระวายใจ ยังไม่ค่อยชัดเจนนัก แต่ فروยด์มองว่าเป็นส่วนของประสบการณ์อารมณ์ในด้านที่แสดงถึงความเจ็บปวด ซึ่งเกิดขึ้นโดยเป็นผลมาจากความตื่นเตนที่มาจากอวัยวะภายใน และ فروยด์ได้ แบ่งลักษณะของความกระวนกระวายใจนี้ออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ Reality anxiety เป็นความกระวนกระวายใจที่เกิดขึ้นจากความกลัวทั่วไปที่มาจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ชนิดที่ 2 ได้แก่ Neurotic anxiety เป็นสิ่งที่มาจาก id ซึ่งเป็นสิ่งที่ยากที่จะแก้ไขทั้งนี้เพราะ id อยู่ในส่วนของจิตใต้สำนึก แต่ ego จะรับความรู้สึกกลัวนี้จากหลายทิศทางบางครั้งความกระวนกระวายใจนี้ เรียกว่า “free floating” คนนั้นจะรู้สึกวิตกกังวลแต่ไม่

สามารถหาสาเหตุได้ Phobias และ Panic เป็นลักษณะของการแสดงออกของ neurotic anxiety และสุดท้ายคือ Moral anxiety เป็นส่วนที่มาจาก superego เป็นส่วนของการที่ ego รู้สึกผิดและละอายพรอยด์ชี้ชัดว่าในคนที่มีความดีหรือมีคุณธรรมมากๆ คือมี superego ที่เข้มแข็งจะมีความรู้สึกของ moral anxiety หรือความรู้สึกผิดนี้รุนแรง

กลไกป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) ในการที่จะจัดการกับความกระวนกระวายใจ ego จะต้องหากกลไกวิธีในการที่จะปกป้องตนเอง ซึ่งกลไกที่ใช้ในการปกป้องตนเองนี้ที่สำคัญที่สุดของกลไกการปกป้องตนเองคือ การเก็บกด (repression) ซึ่งวิธีการนี้คือการที่ ego จะใช้พลังงานในการที่จะบังคับให้ความรู้สึก หรือความคิดที่ทำให้ไม่สบายใจทั้งหลายลงไปอยู่ที่ id ความจำที่ไม่มีความสุขเหล่านี้อาจจะคงอยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เกิดความรู้สึกนั้นความขัดแย้งเป็นผลมาจาก id ต้องการที่จะแสดงออกแต่ ego ต้องการที่จะเก็บกดเอาไว้ไม่ต้องการที่จะแสดงออก พรอยด์ให้ความสำคัญกับกระบวนการเก็บกดซึ่งเป็นส่วนที่ต่อต้านพลังจิต (anti-cathexis) ของ ego พรอยด์ได้แยกระหว่าง primal repression และ repression proper โดยอธิบายว่าความคิดหรือสัญชาตญาณของความปรารถนาที่ถูกเก็บไว้ที่ id

การลืม ถูกมองว่าเป็นกระบวนการหนึ่งของการเก็บกดความคิดหรือความจำในอดีตของคนเรานั้นมีมากมายจากเหตุการณ์ในอดีตในความเป็นจริงแล้วไม่เคยสูญหายไปไหนแต่ถูกเก็บกดเอาไว้ ซึ่งความคิดหรือความจำเหล่านี้แหละที่เป็นสาเหตุหรือต้นตอของการเกิดปัญหาทางจิตใจ ในระยะแรกของการบำบัดพรอยด์ใช้วิธีการสะกดจิตเพื่อขุดคุ้ยเอาสิ่งที่เก็บกดนี้ขึ้นมา แต่ในภายหลังพรอยด์ได้ใช้วิธี “free association” หรือ “การพูดออกมา” (talking out) นอกจากนี้แล้วพรอยด์ยังให้ความสำคัญกับประสบการณ์ในวัยเด็กในฐานะที่ผลต่อการ พัฒนาการของบุคลิกภาพ

ทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคลของแอดเลอร์ (Adler's Individual Psychology)

อัลเฟรดแอดเลอร์ (Alfred Adler) เป็นนักจิตวิทยาเชื้อสายยิวในระยะเริ่มต้นนั้นแอดเลอร์เคยทำงานร่วมกับกลุ่มจิตวิเคราะห์มาระยะหนึ่ง แต่ภายหลังมีความคิดเห็นคัดค้านแนวคิดของฟรอยด์ เช่น เกี่ยวกับความฝัน ตลอดจนวิธีการบำบัดผู้ป่วยตามแนวทางของจิตวิเคราะห์ ทำให้แยกตัวมาตั้งทฤษฎีใหม่ และเรียกกลุ่มตนเองว่าทฤษฎีจิตวิทยารายบุคคล ทั้งนี้เนื่องจากมีความเชื่อว่าการศึกษาลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ไม่ใช่เป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพเพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แต่จะต้องศึกษาพฤติกรรมทั้งหมดที่บุคคลนั้นแสดงต่อสถานการณ์หรือรูปแบบของพฤติกรรมที่ใช้ในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม ซึ่งจะมีความแตกต่างกันไปตามสภาพร่างกายและสิ่งแวดล้อมของแต่ละบุคคล และผลจากการศึกษาแอดเลอร์ให้ข้อสรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกของบุคคลไว้ 3 ประการ ดังนี้

(1) ลำดับการเกิดของเด็กในครอบครัว

แอดเลอร์ให้ความสำคัญต่อสังคมระดับครอบครัวเป็นอันดับแรกโดยสังเกตจากบุคลิกภาพของลูกคนโต คนกลาง และคนสุดท้อง ซึ่งจะแตกต่างกันไปอย่างเห็นได้เด่นชัด จึงทำให้เชื่อว่าเป็นเพราะประสบการณ์ที่เด็กได้รับจากพ่อแม่แตกต่างกันไป ซึ่งได้สรุปไว้ดังนี้

ก. ลูกคนโต เป็นลูกคนแรกของครอบครัวดังนั้นเด็กจะได้รับความรักความเอาใจใส่จากพ่อแม่อย่างมาก จนกระทั่งเมื่อมีน้องใหม่เกิดขึ้นเด็กจะมีความรู้สึกว่าการรักที่เคยได้รับจะถูกแบ่งปันไปให้น้องที่ใหม่ ประสบการณ์เช่นนี้จะทำให้เด็กมีบุคลิกภาพประเภทข้อจ้อฉลและเกียตซึ่งผู้รู้สึกไม่มั่นคงพยายามปกป้องตนเอง ดังนั้นถ้าพ่อแม่สามารถที่จะเตรียมความพร้อมให้ลูกคนโตเพื่อรับสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดได้ล่วงหน้าทำให้ลูกคนโตมีบุคลิกภาพพัฒนาไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้ เช่น มีความรับผิดชอบสูง เชื่อมั่นในตนเอง ชอบช่วยเหลือปกป้องคุ้มครองผู้อื่นที่ด้อยกว่า

ข. ลูกคนกลาง มักจะเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานสูงมีความอดสาหะพยายามอดทน แต่มีแนวโน้มที่จะเป็นคนดื้อรั้น และในส่วนลึกจะมีความรู้สึกอิจฉาพี่น้องของตนจึงพยายามจะเอาชนะหรือแสดงความสามารถที่เหนือกว่าพี่และน้องออกมา ทั้งนี้เนื่องจากคิดว่าพ่อแม่จะรักพี่คนโตและน้องคนสุดท้องมากกว่าตน แต่โดยทั่วไปลูกคนกลางมักจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีกว่าพี่และน้อง

ค. ลูกคนสุดท้อง เนื่องจากเป็นลูกคนเล็กจึงมักได้รับการตามใจประคบประหงมและได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่หรือพี่ๆ อยู่เสมอ ทำให้เด็กที่เป็นลูกคนสุดท้องจึงมีลักษณะเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง ชอบขอความช่วยเหลือผู้อื่นไม่รู้จักโต

(2) **ประสบการณ์ในวัยเด็ก** หมายถึงประสบการณ์ที่เด็กได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูในระยะแรกของชีวิตตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 5 ปี ซึ่งแอตเลอร์ได้ให้ความสนใจประสบการณ์เหล่านี้เป็นกรณีพิเศษ ทั้งนี้เพราะเขาเชื่อว่าเป็นปัจจัยที่มีผลต่อบุคลิกภาพเป็นอย่างยิ่ง ประสบการณ์ที่เด็กได้รับดังกล่าวแบ่งเป็น 3 ลักษณะคือ

ก. **เด็กที่เลี้ยงดูแบบตามใจ (Spoiled Child)** แอตเลอร์เห็นว่าการตามใจลูกหรือทะนุถนอมลูกจนเกินไปจะทำให้เด็กเสียคน ไม่สามารถจะพัฒนาตนเองในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้ขาดเหตุผล เอาแต่ใจตนเองเห็นแก่ตัวเรียกร้องสิ่งที่ตนต้องการจากสังคมเพียงฝ่ายเดียว โดยไม่เคยคิดจะตอบแทนผู้อื่นหรือสังคมเลย

ข. **เด็กที่ถูกทอดทิ้ง (Neglected Child)** หมายถึง เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ขาดความเอาใจใส่เนื่องจากพ่อแม่เสียชีวิต แยกทางกัน หรือเกิดจากปัญหาทางเศรษฐกิจ รวมไปถึงถูกทอดทิ้งเพราะพ่อแม่เกลียดชังไม่ต้องการลูก เด็กที่อยู่ในสภาพเช่นนี้จะรู้สึกเกลียดชังพ่อแม่ตนเองและคนรอบข้างทำให้มีบุคลิกภาพเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายเห็นทุกคนเป็นศัตรูกับตน เป็นพวกต่อต้านและแก้แค้นสังคมชอบข่มขู่วางอำนาจปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ยาก

ค. **เด็กที่ได้รับความรักความอบอุ่นอย่างสมบูรณ์ (Warm Child)** หรือเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลกับลูก เด็กที่ได้รับประสบการณ์ที่ดีเช่นนี้จะทำให้เป็นคนที่มีเหตุผล กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ มีจิตใจ และความคิดเป็นประชาธิปไตยมองโลกในแง่ดี ร่าเริง แจ่มใส และเอาใจใส่ผู้อื่น ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่พึงประสงค์ของสังคม

(3) **ความรู้สึกว่ามีปมด้อยและสร้างปมเด่นขดเชย**

แอตเลอร์เชื่อว่ามนุษย์ทุกคนมีปมด้อย ซึ่งในระยะแรกจากการสังเกตผู้ป่วยที่มาใช้บริการรักษาในคลินิกของแอตเลอร์ พบว่าในวัยเด็กคนไข้เหล่านี้มักมีความบกพร่องทางร่างกายเป็นส่วนใหญ่ แต่ต่อมาจึงพบว่านอกจากสภาพร่างกายที่เป็นปมด้อยแล้วเป็นผลมาจากประสบการณ์ต่างๆที่บุคคลได้รับจากสังคม ปัจจัยเหล่านี้จะกลายเป็นปมด้อยของแต่ละคนก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นเกิดการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับบุคคลอื่นแล้วมีการเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาสภาพทางร่างกายความสามารถสถานภาพทางสังคม ฐานะความเป็นอยู่ การยอมรับ ซึ่งปกติโดยทั่วไปแล้วแต่ละคนมักจะมองเห็นว่าสิ่งที่ตนเองมีอยู่นั้นไม่สมบูรณ์ ผู้คนอื่นไม่ได้หรือเป็นปมด้อย และความรู้สึกว่าเป็นปมด้อยนี้เองทำให้เกิดเป็นแรงผลักดันในการที่จะดิ้นรนเพื่อเอาชนะปมด้อยของตนโดยการสร้างปมเด่น (Superiority Complex) ขึ้นมาเพื่อทำให้เกิดรู้สึกมั่นใจภูมิใจพึงพอใจและเป็นที่ยอมรับของบุคคลทั้งหลายในสังคม

2.1.3 ข้อมูลจากผู้กำกับภาพในภาพยนตร์ tree of life MAGAZINE OAC

โดยเป็นเรื่องราวของ Emmanuel Lubezki เกี่ยวกับแนวคิดในการสร้างงานภาพในภาพยนตร์เรื่อง The tree of life โดยสรุป

โดยภาพยนตร์เรื่องนี้เกี่ยวกับครอบครัวที่ประกอบด้วย พ่อ แม่ และลูกชายอีก 3 คน โดยทั้งหมดล้วนถูกเลี้ยงดูโดยพ่อที่เป็นอดีตทหารอากาศที่เคร่งครัดในระยะเปียนวินัย และคาดหวังในตัวลูกทั้ง 3 อย่างมาก ตรงข้ามกับผู้เป็นแม่ที่จะคอยเลี้ยงดูลูกอย่างอิสระให้เด็กๆ ได้เติบโตด้วยตัวของตัวเอง แต่ก็มักจะถูกดูต่ำว่ากล่าวโดยผู้เป็นพ่อที่ไม่อยากให้ลูกหลุดจากระเบียบวินัย หนังสือเรื่องมุ่งเน้นไปที่การเจริญเติบโตของเด็กๆ ภายในครอบครัวสลับกับภาพของธรรมชาติโดยรอบ จนกระทั่งเกิดเรื่องไม่คาดฝัน น้องชายคนรองของบ้านเสียชีวิตกระทันหันจากนั้นหนังสือก็ตัดไปเล่าการกำเนิดของจักรวาล ดวงดาว สิ่งมีชีวิต ภูเขาไฟ ไดโนเสาร์ รวมถึงอุกกาบาตที่ตกลงมาสู่โลก สำหรับงานนี้ Lubezki กล่าวว่าเค้าไม่ถูกควบคุมด้วยกฎต่างๆ เหมือนหนังสือเรื่องก่อนๆ เช่น การที่ต้องใช้เลนส์ (lens) T2.8 เพียงอย่างเดียวในการถ่ายหนังทั้งเรื่อง หรือต้องถ่ายแสงธรรมชาติเท่านั้น หลีกลีแสงแฟลร์ หลีกลีแสงสีขาวยและแม่สีในเฟรม หลีกลีแสงฟิลเตอร์ (filter) ยกเว้นโพลาไรซ์ (polarized) เป็นต้น สำหรับงานนี้ Lubezki ได้รับอิสระในการทำงานค่อนข้างมาก แต่ก็ต้องสื่อสารความต้องการกับผู้กำกับอย่างชัดเจนในแต่ละฉาก แม้ว่าหนังสือนี้จะถูกถ่ายโดยกล้องเพียงตัวเดียวในแต่ละครั้ง แต่ก็มีการจัดเตรียมกล้องไว้ถึง 3 ตัวทุกวัน Arricam Lite อยู่บน Steadicam, Lite อีกตัวหนึ่งสำหรับ EasyRig และ Arri 235 กล้องทั้งสามตัวถูกติดตั้ง Arri wireless focus control เพื่อช่วยให้ผู้ช่วยสามารถ focus จากที่อื่นได้อย่างรวดเร็วและกว่า 90 % ของภาพยนตร์ถูกถ่ายโดยไม่ใช้ขาตั้งกล้อง Lubezki เลือกใช้เลนส์ (lens) Arri / Zeiss Master Primes และ Ari / Zeiss Ultra Primes ที่กว้างขึ้น เลนส์ (lens) ที่ใช้กันมากที่สุด ได้แก่ 14 มม., 18 มม., 21 มม. และ 27 มม.

ภาพที่ 1 ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

โดยกล้องมักจะอยู่ใกล้กับนักแสดงบ่อยครั้ง ระหว่าง 1 ถึง 2 ฟุต และสิ่งที่ยากที่สุดคือผู้ควบคุมกล้องจะต้องตอบสนองกับสิ่งที่นักแสดงกำลังกระทำอยู่โดยที่ผู้ถ่ายไม่รู้กันมาก่อน และ Lubezki มักจะให้นักแสดงอยู่ใกล้กับหน้าตาเพื่อให้เกิดความรู้สึกเชิงลบ แต่สิ่งที่ตามมาคือการควบคุมแสงในเวลานั้น เพราะถ้าเกิดดวงอาทิตย์กำลังถูกเมฆบังหรือมีแสงสะท้อนเข้ามา Lubezki กล่าวว่าในเวลานั้นต้องคิดเร็วและทำงานให้เร็วจริงๆถ้าจำเป็นต้องแก้สถานการณ์นั้น เห็นได้ว่ามีหลายฉากที่มีการเปลี่ยนแปลงของแสงเกิดขึ้น เช่นฉากที่ลูกคนรอนั่งเล่นกีตาร์หรือการทานอาหารมือเย็นของครอบครัว การถ่ายทำภาพยนตร์มักจะมีการโกงผู้ชมได้โดยไม่มีใครรู้ได้ว่าในฉากดังกล่าวถูกถ่ายในช่วงฤดูกาลไหน หลายฉากในเรื่องถูกโกงไว้ด้วยแบ็คไลท์ที่ช่วยแก้ไขภาพรวมของภาพให้ไม่สามารถระบุได้ว่าอยู่ในช่วงเวลาไหน นอกจากนี้ Lubezki ใช้การสื่อสารกับนักแสดงที่เป็นเด็กโดยที่จะไม่บอกเด็กๆว่าต้องเดิน หรือวิ่งเล่นไปตรงจุดไหนอย่างไรบ้าง แต่จะให้เด็กๆบอกเองว่าพวกเขาจะไปตรงจุดไหนบ้าง เพื่อเราจะได้เดินตามพวกเขาและจัดแสงตามพวกเขา

ภาพที่ 2 ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 3 ภาพเบื้องหลังในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 4 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 5 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 6 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 7 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 8 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

ภาพที่ 9 ภาพในภาพยนตร์ The tree of life, MAGAZINE OAC, 2554

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลและการนำไปใช้

2.2.1 ผลจากการค้นคว้าข้อมูลจากการสัมภาษณ์

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าโดยส่วนใหญ่แล้วที่คนโตมีอิทธิพลอย่างมากในกระบวนการการลอกเลียนแบบหรือการเรียนรู้ของน้องคนเล็กที่จะพัฒนาไปสู่ตัวตน บุคลิกภาพ นิสัย ความชอบ ในที่สุดสิ่งเหล่านี้จะยังคงมีต่อไปเรื่อยๆจนถึงจุดหนึ่งที่มีระหว่างมากพอ จนน้องคนเล็กเกิดกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาตัวตนได้ด้วยตัวเอง แต่ในมุมมองของพี่สาว กลับเป็นอีกมุมมองที่น่าสนใจที่ถูกมองข้ามเพราะเสมือนถูกตีตราสัญลักษณ์หรือมอบหมายหน้าที่ไว้อย่างชัดเจนในหน้าที่ของความเป็นลูกคนโตและต้องปฏิบัติแบบนั้นสืบไปซึ่งรวมถึงประเพณีของทางบ้านด้วย

2.2.2 การค้นคว้าข้อมูลจากทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์และ อัลเฟรด แอดเลอร์

จากการวิเคราะห์พบว่ากลไกของจิตใจนั้นสามารถเก็บรายละเอียดเพียงเล็กน้อย ทุกๆอย่างไว้ได้อย่างดี และเฝ้ารอเพียงวันที่จะถูกกระตุ้นขึ้นมาจากจิตใต้สำนึกที่กดสิ่งเหล่านั้นเอาไว้ เป็นกลไกการป้องกันตัวเองของจิตใจและสามารถกลับขึ้นมาได้ทุกเมื่อในแต่ละรูปแบบ โดยรูปแบบความฝันก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจและหยิบนำไปใช้ เพราะยังสามารถส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจในโลกแห่งความจริงได้เป็นอย่างดีด้วยเช่นกัน

สรุปการค้นคว้าข้อมูลด้านบุคลิกภาพตัวละคร

ส่วนของข้อมูลข้างต้นที่ข้าพเจ้านำมาวิเคราะห์หาเหตุและผลและนำไปปรับมาใช้กับบทภาพยนตร์ โดยนำไปพัฒนาบุคลิกภาพให้กับตัวละครภายในเรื่อง ข้าพเจ้ายังเป็นการเพิ่มน้ำหนักให้กับเหตุผลต่างๆที่เกิดขึ้นภายในเรื่อง โดยสิ่งที่ข้าพเจ้านำมาปรับใช้สำหรับตัวละครแรกคือ ลี ที่เป็นพี่สาว ลีมีบุคลิกภาพที่ค่อนข้างเก็บกดไปทางด้านของการที่ตัวเองมักจะสูญเสียสิ่งต่างๆไป ตั้งแต่พ่อ ความมั่นคงในชีวิต ชีวิตส่วนตัว ความฝัน เนื่องจากวัยเด็กที่สูญเสียพ่อไปตั้งแต่เล็กๆและฐานะทางบ้านไม่ได้ร่ำรวยอะไร ทำให้ต้องช่วยเหลือแม่ในการแบ่งเบาภาระ คอยเลี้ยงดูน้อง จนไปถึงเสียโอกาสที่จะได้เรียนในสิ่งที่รัก สิ่งที่มีฝัน จนปัจจุบันความต้องการดังกล่าวยังคงอยู่กับตัวละครนี้ ซึ่งสะสมอยู่ภายในจิตใจมาตลอด จนปัจจุบันเริ่มแปรเปลี่ยนไปกลายเป็นความกลัว กลัวที่จะไปทำให้สิ่งที่ฝันอีก กลัวจะแย่งโอกาสน้อง กลัวการเริ่มใหม่ กลัวความไม่มั่นคง กลัวสิ่งที่ตามมาหลังจากที่ตนเองเลือกทางใหม่ จึงทำให้ยังคงจมอยู่กับสิ่งเดิมๆมาตลอด การกระทำของบุคคลเหล่านี้จากที่ศึกษาจากทฤษฎี หรือ บทสัมภาษณ์ บุคคลเหล่านี้จะกล้ากลับไปทำในสิ่งที่ฝันที่ตัวเองกลัวอีกครั้งก็ต่อเมื่อไม่มีใครเห็น ก็ต่อเมื่อไม่มีใครรับรู้ ภายในฝัน หรือจะต้องกระทำกับคนที่ตัวเองไว้ใจเท่านั้นและคิดว่าเมื่อกระทำลงไปจะไม่เกิดผลกระทบอะไรตามมา เสมือนมีเส้นกันบางๆคอยกันให้เกิดระยะห่างอยู่ตลอดเวลา ไม่สามารถตอบโต้ หรือรู้สึกได้ว่าถ้ากระทำในสิ่งที่ฝันเอาไว้แล้วจะมีความสุขใหม่ เพราะปัจจุบันเกิดความกลัวเข้ามาครอบงำ กลายเป็นว่าปัจจุบันที่เป็นอยู่ดีที่สุดแล้วไม่อยากจะเริ่มใหม่ ไม่อยากมีการเปลี่ยนแปลง แม้จะน้อยใจในสิ่งที่ต้องเผชิญ ตัวละครลีจึงกลายเป็นตัวละครที่พร้อมจะสนับสนุน ดูแล ช่วยเหลือคนอื่นอย่างเห็นได้ชัด พุดน้อย แต่จะคิดอยู่ภายในหัวกับตัวเองค่อนข้างมากก่อนจะทำหรือพูดอะไรออกไป เสมือนไร้จุดหมายในชีวิตแต่กลับเป็นคนที่มีบริหารจัดการเก่ง ขยัน ทำงานเก่ง แต่ไม่สามารถเป็นผู้นำคนอื่นได้

ในส่วนของตัวละครน้องสาวหรือ เฟิร์น ข้าพเจ้าได้นำในเรื่องของน้องคนเล็กจากบทสัมภาษณ์มาพัฒนาบุคลิกภาพตอนละครค่อนข้างมาก ในส่วนของทฤษฎีนั้นข้าพเจ้าดึงมาใช้ค่อนข้างน้อย แต่จะเป็นในด้านความวิตกกังวลของจิตใจซะมากกว่าที่หยิบยกมาพัฒนาบุคลิกภาพตัวละคร จากที่ข้าพเจ้าสัมภาษณ์มาพบว่าน้องคนเล็กส่วนใหญ่จะถูกมองว่าเป็นเด็กอยู่ตลอดอาจเพราะภาพจำที่ติดมาตลอดตั้งแต่สมัยเด็ก เมื่อน้องคนเล็กย้ายออกไปเรียนในเมืองทำให้เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน ภาพจำนั้นก็ยังคงติดอยู่กับครอบครัวโดยตลอด โดยไม่ได้สนใจในสิ่งที่น้องคนเล็กได้ไปเรียนรู้เติบโตมา ปัญหาหลักของน้องคนเล็กเลยจะเป็นในด้านของความไม่ถูกใจจากครอบครัว ในตัวละครเฟิร์นก็เช่นเดียวกัน ครอบครัวยังมองว่าเฟิร์นยังคงเด็กการตอบสนองจากครอบครัวในบางครั้งอาจไม่ได้ตั้งใจ โดยตอบสนองกลับเฟิร์นไปคล้ายว่ายังเป็นเด็ก ยังคงไม่ไว้ใจเฟิร์นทั้งที่โตกว่าเดิมมากแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนเล็กๆแต่ด้วยความสม่ำเสมอที่เกิดเป็นความน้อยใจขึ้นกับตัวละคร จึงส่งผลอย่างมากที่ทำให้ตัวละครเฟิร์นเก็บกดในด้านนี้ ต้องการที่จะพิสูจน์ให้ครอบครัวเห็นว่า

ตนก็ประสบความสำเร็จได้ ตนก็โตแล้วมีความสามารถได้แต่ทว่าทั้งหมดทั้งสิ้นถูกแบกเอาไว้กับเฟิร์นกับน้องคนเล็กของครอบครัวคนนี้ ทำให้เรื่องนี้ดูง่าย ๆ หรือสามารถปล่อยผ่านไปได้ กลับกลายเป็นเรื่องใหญ่เมื่อเฟิร์นเผชิญ เช่น การเรียนจบเข้าทำงาน หางาน โดยคนทั่วไปจะผ่านไปได้อย่างไม่ยากลำบาก แต่เมื่อตัวละครเผชิญกับความน้อยใจที่ตนแบกเอาไว้ ทำให้ตนจะต้องไม่พลาดเลยแม้แต่ชนิดเดียว หรือถ้าพลาดขึ้นมาอีกห้ามให้ครอบครัวรู้เป็นอันขาด เพราะมันยังยิ่งย้ำปมเดิมของตัวละครที่ไม่ถูกไ้ว่างใจจากครอบครัว ทำให้เกิดสิ่งต่างๆตามมามากมาย เช่น เฟิร์นไม่ต้องการกลับบ้านถ้าตนเองยังไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ หรือเธอจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองถูกยอมรับให้ได้ แม้จะต้องข้ามหัวใครไป หรือทำลายโอกาสของใครไปก็ตาม แม้ตรงกันข้ามมันจะทำให้เป็นแรงผลักดันที่สูงอย่างมากกับตัวเฟิร์น แต่ตรงกันข้ามกลับเป็นทุกข์ที่ทำร้ายตัวเธอและครอบครัวอย่างมาก เช่นเดียวกัน ปมที่เกิดขึ้นกับเฟิร์นจึงกลายเป็นว่าทุกครั้งที่กลับบ้าน เธอเองจะกังวลเสมอถึงจุดยืนที่เธอยังมีอยู่ว่ายังคงมั่นคงเหมือนเดิมหรือไม่ ถ้าถูกกระทบโดยสิ่งใดแล้วทำให้เธอล้มลงและทำตามฝันที่อยากพิสูจน์ตัวเองไม่ได้ นั่น มันคือความล้มเหลวสูงสุดในชีวิตของเธอเลย ความกดดันบีบทำให้ข้าพเจ้าเลือกที่จะออกแบบฉากในความฝันของตัวละครขึ้นมา ความฝันที่มาจากความเก็บกดภายใต้จิตใจได้สำนึกของตัวละครทั้ง 2 เฟิร์นและลี

2.2.3 การค้นคว้าข้อมูลจากบทความของ Emmanuel Lubezki

จากการวิเคราะห์บทความระหว่างการทำงานแนวคิดและการได้ชมภาพยนตร์เรื่อง the tree of life ของผู้กำกับภาพ Emmanuel Lubezki ข้าพเจ้าได้รับไอเดียในส่วนของการเคลื่อนกล้องอย่างมากหรืออาจชื่นชอบเป็นพิเศษ เพราะภาพยนตร์เรื่องนี้เลือกที่จะไม่ใช่ขาตั้งกล้องเลยแต่ในการใช้ขนาดภาพยนตร์ปกติกลับใช้ Steadicam ในการควบคุมกล้องทั้งหมด โดยปกติแล้ว Steadicam จะถูกพบในการถ่ายด้วยเทคนิคพิเศษเช่นฉากแอคชั่น หรือการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วที่ต้องใช้กล้องติดตามตัวละคร แต่ในภาพยนตร์เรื่องนี้กลับใช้ในการถ่ายทำในขนาดภาพปกติ LS MS CU โดยในความเห็นของข้าพเจ้านั้นมันทำให้เกิดความรู้สึกพิเศษในภาพอย่างมาก โดยข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายอยู่ในความฝัน ที่ทุกอย่างดูรวดเร็ว ภาพเคลื่อนที่และสั่นไหวกึ่งแฮนด์เฮลด์ (handheld) อยู่ตลอดเวลา ให้ความรู้สึกที่รุนแรงและนุ่มนวลในเวลาเดียวกัน เป็นหนึ่งในเทคนิคที่ข้าพเจ้าสนใจที่จะศึกษามาใช้ในฉากความฝันในภาพยนตร์ของข้าพเจ้า โดยในฉากความฝันของข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความรู้สึกพิเศษที่ทำให้ความรู้สึกรุนแรงอยู่ตลอดเวลา รู้สึกคล้ายตัวละครถูกจุ่มจ้องมองอยู่ตลอดเวลา โดยข้าพเจ้าจะนำมาปรับใช้ให้เกิดความรู้สึกอึดอัดภายในฉากความฝันของข้าพเจ้าเอง

นอกจากการเคลื่อนกล้องที่ข้าพเจ้าชื่นชอบในการถ่ายทำในเรื่อง the tree of life แล้วยังมีในส่วนของการเชื่อมโยงภาพระหว่างตัวละคร เข้ากับสถานที่และธรรมชาติ ในการตีความบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าได้รับแรงบันดาลใจอย่างมากมาจากภาพยนตร์เรื่องนี้ เนื่องจากแนวคิดที่ว่า การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ท่ามกลางสิ่งที่อยู่รอบตัวเรานั้นทั้งสถานที่ สิ่งของ ธรรมชาติ ล้วนเชื่อมโยงเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน เชื่อมต่อเข้ากับชีวิตของเรา และเราเป็นเพียงแค่สิ่งมีชีวิตเล็กๆท่ามกลางความยิ่งใหญ่เพียงเท่านั้น ในการตีความบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าได้สนใจในแนวคิดดังกล่าวจากภาพยนตร์ จึงเกิดแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าเชื่อมโยงชีวิตในบทภาพยนตร์เข้ากับสถานที่ ที่เป็นเหตุให้เกิดการกระทำความรู้สึกที่บันทึกไว้เป็นความทรงจำแห่งกาลเวลาในสถานที่นั้นๆ ซึ่งต้นไม้อายุที่รายรอบฮวงซุ่ยหนึ่งในนั้นยืนต้นตายซากอยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าต้นไม้ที่อยู่กับครอบครัวนี้มาแสนนานจนจำไม่ได้แล้วว่ามันยืนต้นตายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่ต่างกับสิ่งที่ครอบครัวนี้กำลังวนเวียนอยู่เช่นกัน การเกิดแก่เจ็บตายไม่ต่างกับการเจริญเติบโตของต้นไม้แตกยอดไปสูงสุดฟ้า แต่แม้จะไปไกลเพียงใดก็ต้องย้อนกลับมาที่รากเหง้าที่ปักอยู่บนผืนแผ่นดินที่กำหนดชีวิตเราเอาไว้ตั้งแต่แรกเกิดจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต กลับไปเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติอีกครั้งในการตีความของข้าพเจ้า

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์

3.1.1 ประเด็น (Theme)

ลำดับการเกิดบทบาทในครอบครัววัฒนธรรม เสมือนตราประทับกำหนดตัวตนเรา

3.1.2 เรื่องย่อ (Plot)

เฟิร์นนักศึกษาภาพยนตร์จบใหม่ ต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัดมาในช่วงวันหยุด
ตรุษจีน โดยมี ลี พี่สาวตนมารับกลับบ้าน แต่ระหว่างทางที่เฟิร์นเฉลยกลับไประหว่างทางตื่นขึ้นมา
พบว่าตนเองอยู่ในรถที่จอดอยู่หน้าศาลเจ้าจีน เหตุการณ์ในคืนนั้นเฟิร์นเห็นพี่สาวตนอยู่ที่นั่นและได้รู้
ความต้องการที่แท้จริงของพี่สาวที่เรียกร้องจากตัวเธอ จนเธอสะดุ้งตื่นขึ้นมาภายในห้องนอนของตน
แม้จะเป็นเพียงความฝัน แต่เรื่องราวนั้นก็ยังคงติดอยู่ในใจเฟิร์นตลอดเวลาที่อยู่บ้านเกี่ยวกับบางสิ่ง
ที่พี่สาวทวงคืนจากเธอ

3.1.3 โครงการขยาย (Treatment)

ภายในรถทรงญี่ปุ่นโบราณสีขาว กำลังมุ่งหน้าจากกรุงเทพมหานครสู่จังหวัดเพชรบุรี ตามเส้นทางที่ป้ายระบุไว้ นาฬิกาบนรถระบุเวลา 18:30 น. เบาะหลังเต็มไปด้วยกระเป๋าเดินทาง และถุงของฝาก ส่วนด้านหน้าเป็นคู่พี่น้อง ลี และ ฟาง ที่กำลังสนทนากันถึงสารทุกข์สุขดิบตามธรรมเนียม แต่ที่พิเศษคือพูดคุยเกี่ยวกับน้องสาวเธอที่เพิ่งได้โอกาสไปทำงานต่างประเทศมา ไม่นาน บรรยากาศการพูดคุยของสองพี่น้องก็ค่อยๆผ่อนคลาย พร้อมกับกลับไหลจากความอ่อนล้าของฟาง ผู้เป็นน้องสาว

เพียงชั่วอึดใจในโลกแห่งความฝันก็ถูกพรากด้วยเสียงกระทบกันของเหล็กอย่างรุนแรงเข้ามาในวงค์ ฟางตื่นขึ้นและพบว่าอยู่หน้าบ้านของเธอแล้ว เธอพบว่าพี่สาวเธอกำลังถือถุงบางอย่างออกมาจากบ้าน และตามมาด้วยหญิงชราสวมผ้าถุง เสื้อคอบัว อายุมองจากภายนอกราวๆ 80 ปี ฟางเดินลงมาจากรถไฟหัวแม่เธอ และรู้ว่าท่านกำลังจะไปไหว้ศาลเจ้าในช่วงค่ำ โดยเธอก็ถูกแม่ชวนให้ไปไหว้ด้วยกันหลังจากนั้น

บรรยากาศกลุ่มควันคลอคลุ้งจากรูปเทียนของผู้มาไหว้ ฝาผนังที่ถูกทาด้วยสีแดงแซมลายสีทองทั่วศาล ฟางพยายามยืมมองสิ่งที่แม่เธอกำลังทำเพราะไม่รู้สิ่งที่ควรจะทำปฏิบัติต่อจากนี้ จนลีพี่สาวเธอยืนรูปมาให้ก่อนจะลงไปนั่งไหว้ด้วยกันตามแม่ของเธอ หลังจากไหว้อธิฐานขอพรเสร็จ ทั้งคู่ยังคงนั่งคุยต่อถึงอดีตกันอย่างสนุกสนาน ระหว่างรอแม่ของเธอที่เดินพูดคุยกับคนรู้จักอยู่ “ฟาง เจ๊ถามอะไรหน่อย ถ้าเจ๊เกิดอยากจะไปเรียนตอนอายุปานนี้ ฟางว่าไง แล้วฟางจะกลับมาดูแลแม่แทนเจ๊ซักพักได้มั๊ย” ความรู้สึกของฟางหลังจากได้ยินคำพูดของลีที่ผุดขึ้นมาอย่างไม่ทันตั้งตัวท่ามกลางความสนุกสนานก่อนหน้านี้ เธอไม่รู้จะแสดงออกมาในรูปแบบไหน สิ่งที่ลีพูดเป็นสิ่งที่น่ายินดี แต่ก็ทำให้ฟางต้องตัวชาโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน สิ่งที่เธอทำได้แค่เพียงยิ้มและตอบคำถามพี่สาวของเธอไป แต่ก็ไม่ได้ตอบในประเด็นที่ว่า จะกลับมาดูแลแม่ได้มั๊ย จนแม่ของพวกเธอเดินกลับมาสิ้นสุดบทสนทนา

ครืด !!! เสียงประหลาดดังขึ้นมาฉับพลันท่ามกลางความเงียบงัน ฟางตื่นขึ้นมาทันทีในเช้ามีตะวันรุ่งขึ้น และค่อยๆลุกจากด้านบนของเตียงสองชั้นลงมาด้านล่าง เธอค่อยๆเดินออกมาตามเสียงที่ทำให้เธอหลุดจากภวังค์ ทันทีที่เดินมาถึงด้านล่างเธอพบพี่สาวเธอกำลังเปิดประตูบ้านทิ้งไว้ ขณะกำลังขนข้าวของที่จำต้องใช้สำหรับไหว้บรรพบุรุษในวันนี้ขึ้นรถ และอีกสิ่งหนึ่งที่เธอรูสึกได้คือบรรยากาศที่เต็มไปด้วยกลุ่มควันคลอคลุ้งที่ปะปนไปด้วยกลิ่นของรูป ถ่านเชื้อเพลิง และไก่อต้มนี่ ภายในครัวมีแม่ของเธอยืนคุมการผลิตอยู่หน้าเตาถ่านภายในครัว เธอรู้หน้าที่ตัวเองหลังจากนี้ดี จึงเดินกลับขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวทันที

ทันทีที่มาถึงมีเพียงฮวงซู่เล็กๆตั้งอยู่ ซึ่งมีศักดิ์เป็นทวดตามคำบอกเล่าของแม่ และข้างๆยังมีเจดีย์เล็กๆอยู่อีก 2 แห่ง ที่หนึ่งในนั้นคือพ่อของพวกเธอ สภาพของสถานที่เต็มไปด้วยเศษ

ไปไม้โบหย้า ที่รู้ตัวคนร้ายทันทีเพียงมองขึ้นเหนือศีรษะที่มีต้นขนใหญ่ให้ร่มเงาและผลัดใบร่วงลงมา เป็นบางเวลา ทั้งสามเริ่มต้นจัดแจงทำความสะอาด จัดเตรียมของที่จะใช้ให้ทั่วทันทีที่มาถึง ระหว่างนั้นลีเหลือบเห็นกล้องฟิล์มของฟางที่วางไว้ข้างกระเป๋าลีหยิบขึ้นใช้มันถ่ายแม่และน้องของเธอที่กำลังทำความสะอาด หลังจากถ่ายเสร็จเธอหยิบสังเกตเห็นว่าตัวนับฟิล์มของกล้องไม่ทำงาน ด้วยความไม่แน่ใจลีสอบถามฟางเรื่องนี้จนได้คำตอบว่าเสียมาพักใหญ่แล้ว ตอนนี้ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าถ่ายไปกี่รูปแล้ว “ดูแลมันดีๆหน่อยสิฟาง” / “จ้า! เจ้ ดุจดัง คิดถึงของเก่าๆที่เคยใช้หรือ” ฟางทำท่าทางพูดจาหยอกล้อ ที่เล่นกับพี่สาวเธอ เพื่อกลบเกลื่อนความผิด และมันก็ได้ผล ทำให้หลังจากนั้นท่าทางพี่สาวเธอก็ดูจะให้อภัยน้องสาวเธอและไม่ได้ติติงว่ากล่าวต่อจากนั้น จนหลังจากทำความสะอาดและไหว้จนเสร็จสรรพทุกอย่างได้เวลาจุดประทัดที่แขวนกับกิ่งขนุนสิ้นสุดพิธีวันนี้เสียที พี่น้องทั้งสองเหมือนรู้หน้าที่อย่างดี ลีบอกกับน้องว่าเดี๋ยวตนจะไปหากิ่งไม้ ส่วนฟางเตรียมหนังยางและเทียนรอไว้เลย จนนำมาประกอบร่างกันเสร็จเรียบร้อย ลีที่ถือกิ่งไม้ยังไม่รอช้าที่จะเดินหน้าไปจุดประทัดทันที กระทั่งฟางพูดขึ้นมาว่าเจ้จะจุดเองหรือ ลีชะงักเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าตอบกลับไปทันทีที่เปลวไฟสัมผัสขนุน เพียงไม่กี่อึดใจเสียงของประทัดที่เป็นสัญญาณสิ้นสุดการมาเยี่ยมเยียนบรรพบุรุษปี นี้ก็ดังขึ้นท่ามกลางทั้งสาม เศษซากจากการระเบิดฟุ้งกระจายไปทั่ว บ้างปลิวตกลงสู่พื้น บ้างตกตามร่างกายของทั้งสาม

“ฟาง ขยับซ้ายให้เจ้หน่อย / โอเค พร้อมนะ 1...2....3 ” แซะ ! ฟางในชุดรับปริญญา ยืนอยู่ข้างแม่ของเธอที่นั่งอยู่ ทั้งคู่กำลังถ่ายภาพในสตูดิโอเล็กๆที่ทำขึ้นมาแบบเฉพาะกิจด้วยข้าวของในบ้านที่หาได้ของพี่สาวเธอ “เจ้ๆ มานี้ตั้งกล้องไว้ เร็วๆ เร็ว” ลีตั้งเฟรมภาพ เหลือพื้นที่ไว้เล็กน้อยให้ตนเองเข้าไปยืนได้ ก่อนจะตั้งเวลา กล้องค่อยๆส่งสัญญาณนับถอยหลังทันทีที่ลีดกดปุ่มชัตเตอร์ลง ลีรีบวิ่งเข้าไปยืนข้างๆน้องสาวเธอ ไม่นานภาพนี้ถูกบันทึก ล้าง และใส่กรอบโดยฝีมือลี และนำมาติดไว้ข้างฝาบ้านในมุมนั่งเล่นประจำของครอบครัว

3.2. บทภาพยนตร์

3.2.1 บทภาพยนตร์ร่างแรก

Screenplay

Scene 1

ภายใน/รถ/ตอนเย็น

พี่น้องหญิงสาว 2 คนภายในรถ ที่ด้านเบาะหลังเต็มไปด้วยกระเป๋าเดินทางมากมาย และอาการเหนื่อยล้าของเฟิร์นน้องสาวหลังจากเครื่องบิน และยกของทั้งหมดคนเดียว รถเคลื่อนตัวทันทีหลังจากการหักท้ายเพียงเล็กน้อยของทั้งสอง

เฟิร์น

แม่เป็นไงบ้างอะเจ้

ลี

สบายดี ก็เหมือนเดิม

เฟิร์น

แล้วเจ๊จะเป็นไงบ้าง

ลี

ก็เรื่อยๆ มีอะไรให้ทำก็ทำ

เฟิร์น

เอาจริงๆดิเจ้

ลี

ล้อเล่น ก็เหมือนเดิม รับถ่ายรูปเหมือนเมื่อก่อน

เฟิร์น

แล้วเจ๊อยู่ได้หรือ

ลี

ได้ดี ยังส่งแก็เรียนได้เลย

เออ แล้วนี่เป็นไงบ้าง ไปทำงานถึงต่างประเทศ

เฟิร์น

โห ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่เฟิร์นพอพุดภาษาอังกฤษได้ บริษัท
 เลยให้โอกาสไป
 แต่ที่นั่นเค้าทำงานกันจริงจังมากเจ้ กัดมันซิบหาย เทียวก็ไม่ได้
 เทียว

Scene 2

ภายใน/รถ/กลางคืน

ระหว่างทางกลับบ้าน ลีจอดแวะเติมน้ำมันก่อนเข้าเขตจังหวัดเพชรบุรี ด้านข้างเฟิร์นนอนหลับสนิท
 จากอาการอ่อนเพลียหลังลงเครื่อง ในช่วงที่เธอหันไปเห็นกล่องฟิล์มที่ด้านหลังรถ ถูกทับด้วยกอง
 กระเป๋าสีเสื้อของเฟิร์น ลีหยิบขึ้นมาดูระหว่างรอเติมน้ำมัน ก่อนจะลองถ่ายรูปเฟิร์นน้องสาวเธอ
 ตอนกำลังหลับอยู่ เฟิร์นบิดตัวเล็กน้อยในตอนนั้น ทำให้ลีสักใจกลัวจะทำน้องสาวเธอตื่น และเก็บ
 กล่องไว้ด้านหลังที่เดิม

Scene 3

ภายนอก/บ้าน/กลางคืน

รถมาจอดอยู่หน้าบ้านของพวกเขาทั้ง 2 แล้ว แต่เฟิร์นยังหลับอยู่บนรถ แต่ไม่นานก็ต้องตื่นขึ้นจาก
 เสียงการเปิดประตูบ้านของพี่สาว เนื่องจากประตูเหล็กที่บ้านค่อนข้างเก่า และเป็นสนิมติดขัดบ้างทำ
 ให้เกิดเสียงดัง หลังจากเฟิร์นสะดุ้งตื่นขึ้นมาก็มองไปรอบๆบริเวณบ้านตน ด้วยความไม่คุ้นเคย
 หลังจากไม่ได้กลับมานาน ก่อนจะเห็นหญิงชราคนหนึ่งซึ่งเป็นแม่ของเธอเดินออกมาจากบ้าน เธอรีบ
 เดินลงไปสวัสดีทักทายแม่เธอ

เฟิร์น

หวัดดีค่ะแม่

แม่

หวัดดีลูก เป็นยังไงบ้าง กินอะไรมาแล้วยัง

เฟิร์น

กินแล้วค่ะแม่ นี่จะออกไปไหนค่ะแม่

แม่

จะไปไหวที่ศาลเจ้าหน่อย

เฟิร์น

อ้อ ค่ะ

ลี

แกจะไปมัยละ

Scene 4

ภายใน/ศาลเจ้า/กลางคืน

ทันทีที่มาถึงเฟิร์นดูตื่นตากับบรรยากาศเป็นพิเศษ ควันธูปควันเทียนพุ่งเต็มไปหมดศาลเจ้านี้
บรรยากาศมืดสลัวๆพร้อมการตกแต่งด้วยสีแดง เฟิร์นดูจะมีความรู้สึกสนใจกับที่นี่มาก แม่เธอสั่งพวก
เธอไว้นิดหน่อย ก่อนจะแยกเดินไปไหว้เอง ปล่อยพี่น้องคุณีเอาไว้

แม่

ลืบอกน้องด้วยนะ เตียวแม่มา

ลี

โอเคแม่

หลังจากแยกกัน ลีกับเฟิร์นเดินดูรอบๆก่อน เฟิร์นเองก็ดูจะสนใจที่นี่มากๆ ส่วนลืเองก็ตลกกับท่าทาง
ของน้องตัวเอง

ลี

มาถ่ายหนึ่งมัยละ

เฟิร์น

เอาดี โลมันหลอนๆดีเจี หยั่งกับอยู่ในอีกมิติ

ลี

ขนาดนั้นเลยหรอ แกก็เพ้อเจ้อ

เฟิร์น

โห ก็เจีเห็นบ่อยจนชินแล้วดิ สำหรับคนไม่เคยเห็นนี่มันสวย
แล้วแปลกมากเลยนะ

ลี

ก็ กลับมาบ่อยๆดิ

เฟิร์น

กลับมาได้ที่ไหน งานมันเยอะ

ลื

แกดูแลตัวเองดีๆแล้วกัน ไม่ไหวก็หยุดๆพักบ้าง

เฟิร์น

เจีมาทำแทนเฟิร์นดิเฟิร์นจะได้พัก / ล้อเล่นๆ 555

เจียมาเลย ในเมืองมันวุ่นวาย คนก็แย ที่เฟิร์นทำนี่โดนโกง

โดนเอาเปรียบจนชินแล้วเนีย

ลื

แล้วจะทนอยู่อีกทำไม แย่ก็ออกมาก็ได้

เฟิร์น

ไม่ได้อะ มาขนาดนี้แล้ว

ลื

ไปขนาดไหนถ้าไม่โอเคก็เริ่มใหม่ได้ มีอะไรก็บอกเจีได้นะ

เฟิร์น

กราบขอบพระคุณค่ะเจี

ลื

จะ คุณเธอ ปะไปไหว้กันได้แล้ว

หลังจากทั้งคู่เดินพูดคุย หลอกล้อกันพักซัก ก็ไปหยิบรูปมานั่งไหว้เทพเจ้าต่อ และนั่งรอแม่ของพวกเขา
เธอที่เดินไปเดินมาภายในศาลเจ้าไม่ต่างกับบ้านตัวเอง ไปพูดคุยกับคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง เหล่าๆเพื่อน
เก่าของท่าน

ลื

เฟิร์น เจีลองเอางานเก่าๆไปส่งประกวดงานๆหนึ่งมา / แล้วมี

คนเค้าสนใจอยากให้เจีไปทำงานด้วย

เฟิร์น

จริงปะ ! เอาดีเจี โอกาสไม่ได้มาง่ายๆ

ทำงานจริงๆ โอกาสทั้งนั้นเลยเจี คนเก่งๆไม่มีโอกาสได้ทำ ไม่

มีใครเห็นฝีมือก็เท่านั้นเลย

๑๒

แต่แม่จะอยู่คนเดียวดี เจ้ให้แม่อยู่คนเดียวไม่ได้หรอก
 แม่เราอ่านหนังสือออกที่ไหน มีปัญหาขึ้นมา กลัวจะมีใครมา
 หลอก
 เฟิร์นมาอยู่เป็นเพื่อนแม่แทนเจ้ช่วงหนึ่งได้มั๊ยละ

เฟิร์น

อืม.....แต่เฟิร์นไม่มั่นใจว่าจะกลับมาอยู่ที่นี้ได้มั๊ยเหมือนกัน ยัง
 มีงานอะไรอยู่

๑๓

เจ้ พุดเล่น ไม่เป็นไรหลอก เจ้เข้าใจ
 จริงๆที่ทำอยู่ตอนนี้มันก็โอเคมีความสุขดีแล้ว ถ้าวาลองๆส่ง
 งานไป ดูจะมีใครสนใจไหมก็พอใจแล้ว
 ปะ ไปตามแม่กลับได้แล้ว ดึกแล้ว

Scene 5

ภายในห้องนอน/กลางคืน

ช่วงกลางดึก เฟิร์นตื่นขึ้นมาจากการปวดหัว ที่ยังคงค้างอยู่หลังจากปรับเวลาไม่ได้จากต่างประเทศ เธอค่อยๆลุกขึ้นจากเตียง 2 ชั้น ที่ตัวเธอเองนอนอยู่ชั้นล่าง ส่วนพี่สาวเธอยังคงหลับอยู่ด้านบน เฟิร์นเปิดโคมไฟเล็กๆหัวเตียงขึ้นมา เธอยังคงใส่เสื้อตัวเดิมตั้งแต่ลงจากเครื่อง เธอนั่งปรับสายตาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเช็คแบตเตอรี่มือถือว่าเหลือน้อยมากแล้ว และลุกไปนั่งที่โต๊ะทำงานภายในห้อง โดยชาร์จโทรศัพท์ และนั่งเช็คข้อความไปด้วย ระหว่างนั้นเธอก็มองสำรวจไปรอบๆห้องที่ปัจจุบัน เหมือนจะเป็นห้องพี่สาวเธอแทบ 100% แล้ว เพราะเธอก็นานจะกลับบ้านมา และกลับมาเพียงไม่กี่วันแต่ละครั้ง โต๊ะทำงานถูกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ มุมวางหนังสือ มุมแปะรูปภาพ มุมแปะโน้ตข้อความสำคัญ มุมวางกล่องที่พี่สาวใช้ทำงาน โดยมีกล่องฟิล์มของเฟิร์นวางเก็บไว้ด้วยเช่นกัน และมุมผลงานของพี่สาวเธอที่เก็บรวบรวมไว้ในแฟ้ม เฟิร์นนั่งเปิดดูพักหนึ่ง ก่อนจะเดินเอาแฟ้มนั้นลงไปที่ด้านล่างด้วย

Scene 6A

ภายในห้องครัว/กลางคืน

เฟิร์นที่ลงมานั่งภายในห้องครัวด้านล่าง เห็นวิทยุเก่าสมัยที่เธอเด็กๆ และเห็นแม่ฟังบ่อยๆตั้งไว้ เธอลองพยายามเปิดฟังดู แต่ช่วงดึกขนาดนี้ก็มีเพียงคลื่นที่ปิดลงไปแล้ว กับคลื่นที่เปิดเพลงทิ้งเอาไว้ทั้งคืน ซึ่งตามต่างจังหวัดก็มีเพียงแต่เพลงลูกทุ่ง เธอเปิดฟังแก้เหงาตอนกลางคืน ก่อนจะนั่งดูผลงานเก่าๆของพี่สาวเธอ โดยแต่ละรูปจะมีข้อความประกอบเขียนแปะไว้ด้วย โอเคเดียว ความรู้สึก ความทรงจำในภาพๆนั้นๆ ระหว่างนั้นเธอก็เช็คข้อความในเฟิร์นนั่งอ่านซักพักก่อนจะได้ยินเสียงของประตูเปิดออกดังนั้น เธอเก็บแฟ้มนั้น ปิดเสียงวิทยุ และเดินออกมาจากห้องครัว ตามไปที่ต้นเสียงของประตู พบว่าแม่ของเธอตื่นแล้ว

เฟิร์น

แม่ตื่นแล้วหรือ

แม่

เฟิร์น ตื่นนานยังลูก ไปนอนต่ออีกหน่อยมัย

เฟิร์น

คงไม่แล้วค่ะแม่ เฟิร์นตื่นแล้ว

แม่

จันรีบไปอาบน้ำแต่งตัวเลยลูก เดี่ยววันนี้ไปไหว้ตรุษจีนกันแต่เช้า

เฟิร์น

ค่ะแม่ เดี่ยวแม่ทำอะไรต่อ มีอะไรให้เฟิร์นช่วยมัย

แม่

ไม่เป็นไรลูก แม่จัดการเอง

Scene 6B

ภายใน/ห้องนอน/เข้ามิด

เฟิร์นเดินกลับขึ้นมาบนห้อง และเก็บแฟ้มของพี่สาวเธอไว้ที่เดิม พี่สาวเธอยังคงหลับอยู่
กริ่ง !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! เสียงนาฬิกาปลุกที่โทรศัพท์ของลี้ดังขึ้น เฟิร์นสะดุ้งตกใจเสียง
ที่ดังขึ้นมา

ลี้

ตื่นเร็วจังเฟิร์น

เฟิร์น

นอน ไม่ค่อยหลับอะเจี

ลี้

แล้วไหวป่าว เดี่ยววันนี้ไปไหวแต่เช้านะ

เฟิร์น

ไหวเจี เฟิร์นกินกาแฟตื่นแล้ว

ลี้

โอเคๆ

ลี้ที่ทำทางสะลึมสะลือ

Scene 7A

ภายใน/บ้าน/เช้า

ลี้และเฟิร์นหลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เดินลงมาด้านล่าง บรรยากาศด้านล่างคลุ้งไปด้วยควันของทั้ง
ไอน้ำ และธูปเทียนที่ถูกจุด แม่ของเธอกำลังเตรียมทำอาหารสำหรับไหว้อยู่ภายในครัว ส่วนพวกเขา
ทั้งสอง ก็ช่วยกันขนของที่ต้องใช้ไหว้ขึ้นไว้บนรถ โดยทั้งคู่ต้องช่วยกันยกกระเป๋าเดินทางของลี้ที่วาง
อยู่เต็มเบาะหลังลงมาเก็บในบ้านก่อน

Scene 7B

ภายใน/รถ/เช้า

ทั้งสาม เดินทางไปยังฮวงซู่ยของครอบครัว โดยเป็นการเดินทางที่นานๆครั้งแม่ของเธอจะได้เห็นลูก
สาวทั้งสอง นั่งข้างกันด้านเบาะหน้า ระหว่างเดินทางเฟิร์นพยายามใช้กล้องฟิล์มตัวเดิม ถ่ายพี่สาวเธอ
ระหว่างขับรถ และแม่ของเธอที่นั่งอยู่ด้านหลัง

Scene 8A

ภายนอก/ฮวงซุ้ย/เข้า

ทันทีที่เดินทางมาถึง มีเพียงฮวงซุ้ยเล็กๆ 1 หลัง กับเจดีย์อีก 2 หลัง ที่ได้มีไปด้วยเศษใบไม้ใบหญ้า และคราบดินคราบฝน ทั้ง 3 นำของที่เอามาวางเอาไว้ก่อนจะช่วยกันทำความสะอาดฮวงซุ้ยนี้ หลังจากทำความสะอาดเสร็จเรียบร้อย ลี กับ เฟิร์นก็ช่วยกันนำกระดาษสีมาตกแต่งฮวงซุ้ย ส่วนแม่ก็เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย แม่นำธูปมาให้ลูกสาวทั้ง 2 นำไปไหว้

เฟิร์น

เจ้ ตอนไหว้เจ้พูดอะไรอะ

ลี

ก็บอกเค้าว่าเรามาหาแล้ว ให้เค้ามารับของ แล้วก็ขอพรขออะไรที่ต้องการก็ว่าไป

เฟิร์นขยับมาใกล้ๆก่อนจะกระซิบให้ลีฟังเบาๆ

เฟิร์น

เจ้ไม่เขินหรือ

ลี

แกเขินหรือ เออจี้ แกมีปัญหาอะไร อยากระบายออกไป พูดกับใครไม่ได้ ก็พูดให้พ่อกับแม่ฟังก็ได้ ไม่ก็ง

ตอนที่ลีพูดถึงพ่อกับแม่ ลีหันมองไปที่เจดีย์ 2 หลังตรงหน้า ส่วนกง มองไปยังฮวงซุ้ยเล็กๆหลังเดียวที่ตั้งอยู่ และระหว่างนั้นเฟิร์นก็กำลังตั้งใจฟังเป็นอย่างมาก

Scene 8B

ภายนอก/ชวงซู้ย/สาย

ทั้งครอบครัว ลี เฟิร์น แม่ หลังจากไหว้เสร็จ ก็เตรียมกระดาษเงินกระดาษทอง และข้าวของเงินทอง สำหรับเผาส่งให้ มาวางกองเตรียมจะเผา แม่แยกตัวออกมาปล่อยให้ลูกสาวทั้ง 2 จัดเตรียมกันไป ส่วนเธอเดินไปหาไม้ท่อนยาว มาเตรียมเชี่ยกระดาษที่นำมาเผา แม่ส่งไม้สั้นให้ลี ก็ที่ตนจะเดินไปจุดไฟที่กองกระดาษ

แม่

ลี

แม่ยื่นกิ่งไม้ให้ลี ลีรับมาโดยไม่ได้ตอบกลับอะไร หลังจากแม่จุดไฟก็เดินไปนั่งอยู่ด้านหลังของทั้ง 2 พี่น้อง

ลี

คิดว่าคนที่ตายไป เค้าจะได้รับปะ

เฟิร์น

อืม.... แม่ ! เจ็ดถามว่าคิดว่าคนที่ตายไปจะได้รับของพวกนี้ไหม

ลี

อ้าว ไอนี้

แม่

แม่ว่าก็คงไม่ได้หรอก

เฟิร์น

แล้วแม่จะทำไปทำไมอะ

แม่

แม่ทำสื่บทอดมาตั้งแต่แม่เด็กๆแล้ว ตั้งแต่ยังไม่มื่อชวงซู้ยเลย ทำไปแล้วมันสบายดีใจ แม่ก็ทำทุกปี แต่จะรับรู้ หรือได้รับมัยแม่ก็ไม่รู้ แต่อย่างน้อยก็ได้ทำให้เค้าไปให้รู้ว่าเรายังไม่ลืมเค้า

เฟิร์น

คะแม่

ลี

เฟิร์นกวนตีน เดี่ยวแปปหนึ่ง

ลีเดินไปหากิ่งไม้มาเพิ่มจากอันเดิม เพื่อนำมาต่อให้ยาวขึ้น เพราะเธอร้อนรู้สึกร้อนกับเปลวไฟ

ลี

เฟิร์นถือไว้ดีๆ

ลีพยายามมัดไม้ 2 ท่อนให้ต่อกันได้ยาวกว่าเดิมด้วยเชือก

ลี

อะ เชี่ยวเองไปเลย

Scene 8C

ภายนอก/ซวงซุย/สาย

กองไฟที่กำลังดับลง ถูกรดด้วยเหล้า 40 ดีกรี และน้ำชา โดยแม่ ส่วนลูกสาวทั้งสองกำลังเตรียม
แขวนประทัดจุดสิ้นสุดการมาไหว้ ไม้กิ่งเดิมที่ถูกต่อเอาไว้ยังคงถูกนำมาใช้เพื่อจุดประทัดต่อ ลีเอา
เทียนมาต่อปลายกิ่งไม้เพื่อใช้จุด

ลี

แม่ ! จุดเลยนะ

แม่

จุดเลย

ลี

อะเอาไป

ลียื่นให้เฟิร์นจุด

เฟิร์น

ไม่เอา เจ้จุดไปเลย

ลี

เฮ้ ! ก็ปกติเห็นแกชอบจุด

เฟิร์น

เจ้จุดไปรอบนี้

ลี

อืมๆ

เฟิร์น

แต่แลกกับเจ็ต้องบอกนะ ขออะไรตอนไหว้ โอเค!

ลี

เดี๋ยวๆไม่ใช่และ

เฟิร์น

ขออะไรอะ

ลี

แน่ใจหรือว่าอยากรู้อะ

ท่าทางชะสนุกสนานเมื่อครู่ กลายเป็นตึงเครียดด้วยน้ำเสียงนิ่งๆของลี

ลี

ชั้นขอให้...

ปังๆๆๆๆ !!!!!!!!

ขณะที่เฟิร์นตั้งใจฟังคำตอบของลี เสียงประทัดกลับดังขึ้นจากฝีมือพี่สาวเธอ จนไม่สามารถได้ยินคำพูดนั้นของพี่สาวเธอได้เลย แกรมเธอเองยังต้องเดินออกมาจากตรงนั้นเพราะความตกใจ ไม่สามารถอ่านปากจากพี่สาวเธอได้เลย ตามมาด้วยการยิ้ม ตบหัวเยาะเย้ยจากพี่สาวในตอนท้าย และเฟิร์นก็ไม่ได้คำตอบจากพี่สาวเธอเลยหลังจากนั้น สิ้นสุดการมาเยี่ยมเยียนบรรพบุรุษในปีนี้

Scene 9

ภายใน/บ้าน/เย็น

หลังจากกลับมาจากงานไหว้ และเก็บของทำความสะอาดงานขามเรียบร้อย ลีมานั่งเขียนบางอย่าง
อยู่ด้านหน้าทีวีที่บ้าน ซึ่งเป็นที่ประจำที่เธอมักจะมานั่งตั้งแต่เด็ก เฟิร์นหลังจากอาบน้ำอีกครั้งดับ
ร้อน ก็เดินมาเห็นพี่สาวเธอที่นั่งอยู่ ก่อนที่เธอจะเดินตามไปนั่งด้วย โดยหยิบกล่องฟิล์มตัวเดิมที่วาง
ไว้บนชั้นติดมือมาด้วย

เฟิร์น

เจ้

ลืมหันมาตามเสียง ก่อนที่เฟิร์นจะถ่ายจิ้งหะเขลอนั้นของพี่สาวเธอไว้

ลี

เพื่อ !

เฟิร์น

อยากถ่ายเล่นๆเฉยๆ

หลังถ่ายเสร็จเฟิร์นตามไปนั่งข้างๆพี่สาวเธอ

เฟิร์น

เขียนไรอะ

ลี

ไม่มีอะไร

เฟิร์น

ยังเขิลเวลาขอคู่อะไรที่ทำเหมือนเดิม

ลี

ช่างชั้นเถอะ

เฟิร์น

แม่ไปไหนอะเจ้

ลี

ออกไปคุยกับเพื่อนบ้านละมั้ง

เฟิร์น

ปกติแม่ชอบออกไปคุยกับเพื่อนบ้านหรือ

ลี

ไม่อะ มีแค่ช่วงหลังๆนี่แหละ

เฟิร์น

แม่คงไม่อยากให้เราเป็นห่วงเค้าอะเนอะ

ลี

อ๋อ

เฟิร์น

ขอบคุณนะเจ้

เฟิร์นคืนกล้องให้

ด้านนอกของบ้านที่แม่ของเธอกำลังยืนคุยอยู่กับเพื่อนบ้าน แม่เธอเห็นภาพของลูกสาว 2 คนที่นั่งอยู่ด้วยกันที่ตรงนี้ พร้อมกับกล้องตัวนี้ เหมือนเช่นกับเมื่อ 12 ปีที่แล้ว สมัยที่ทั้งคู่ยังเป็นวัยรุ่น แต่ตอนนั้นพี่สาวเธอเป็นฝ่ายให้กล้องตัวนี้กับน้องของเธอ

Scene 10

ภายในบ้าน/เย็น (12ปีที่แล้ว)

เฟิร์นและลีนั่งอยู่ที่หน้าทีวีที่บ้าน และลีกำลังทำความสะอาดกล้องฟิล์มตัวนี้อยู่

เฟิร์น

เจ้ ดูดิ เฟิร์นอัดรูปมาแล้ว สวยปะ

ลี

ไหน... ก็ใช่ได้อยู่

เฟิร์น

เฟิร์นชอบอะ เดี่ยวเฟิร์นขอยืมไปถ่ายดีได้ปะ

ลี

ได้

เฟิร์น

เฟิร์นว่า อยากเรียนด้านนี้แล้วหะเจ้

ลี

หืม...

เฟิร์น

จริงๆนะ

ลี

เอาดิ ถ้าเฟิร์นอยากเรียน เดี่ยวเจ้ส่งให้

Scene 11

ภายใน/สตูดิโอถ่ายภาพ/กลางวัน

ภายในสตูดิโอถ่ายภาพเล็กๆที่ทำขึ้นเองของลี เธอกำลังถ่ายภาพน้องสาวของเธอที่ใส่ชุดรับปริญญายืนคู่กับแม่ หลังจากถ่ายไปได้หลายรูปเฟิร์นอยากชวนพี่สาวเธอมาถ่ายบ้าง

เฟิร์น

เจ้ ตั้งเวลาถ่ายไว้ แล้วมานี่ๆ

ลี

โอเค แปปหนึ่ง

แม่

ลียื่นข้างๆแม่นี่ก็ได้

ลี

พร้อมนะ 1 2

เฟิร์น

แปปหนึ่งเจ้ๆ

เฟิร์นวิ่งไปหยิบกล่องฟิล์มตัวเดิม ที่เธอเคยขอยืมจากพี่สาวนำมาถ่ายภาพด้วย

เฟิร์น

โอเค พร้อม

ลี

โอเคนะ 1 2 3

หลังจากกดชัตเตอร์กล่อง ลีรีบวิ่งมายืนข้างๆแม่ของเธอที่ยืนอยู่ตรงกลาง

2.2 การแก้ไขบทบาทยนตร์ร่างที่ 2

มีการเพิ่มฉากการทำงานและใช้ชีวิตของเฟิร์นที่อยู่ในกรุงเทพฯ เข้ามา เพื่อแสดงให้เห็นบุคลิกภาพที่ต่างกันของเฟิร์นระหว่างที่อยู่บ้านและมีชีวิตส่วนตัว เพราะบุคลิกภาพของเฟิร์นเป็นน้องคนเล็กตามการออกแบบตัวละครด้วยการหาข้อมูลทั้งการสัมภาษณ์และข้อมูลเชิงทฤษฎีที่ได้รับรวบรวมมาแล้วสรุปเป็นตัวละครนี้คือ ถูกตามใจ ดูแล มาตั้งแต่เล็กเนื่องด้วยเป็นน้องคนเล็กไม่ต้องมีภาระหน้าที่ แต่ตรงกันข้ามสิ่งนั้นทำให้ตัวละครนี้มีบุคลิกภาพที่ดูภายนอกเหมือนขาดความรับผิดชอบ ดูที่เล่นที่จริง เป็นเด็ก โดยเฉพาะเมื่ออยู่กับครอบครัว ดังนั้นเมื่อตัวละครนี้ได้ออกมาจากพื้นที่ที่ตัวเองจมอยู่มานาน จนทุกๆคนจดจำภาพไปแล้วว่าตัวละครนี้มีบุคลิกเช่นไรตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก ดังนั้นจึงเกิดการเก็บกดตามทฤษฎีของฟรอยด์ที่ว่าด้วยเรื่องของ การทดแทน (Displacement) จากความต้องการของ superego และสังคมภายนอกซึ่งในบางครั้งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถที่จะกระทำได้ ดังนั้นพลังงานจากสัญชาตญาณจำเป็นต้องเปลี่ยนทิศทาง ถ้าสิ่งนั้นไม่สามารถที่จะทำได้ซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่า การทดแทน โดยตัวละครในเรื่องจึงเลือกที่จะทดแทนสิ่งที่ครอบครัวมองตนว่าเป็นเด็กเล็ก ขาดความรับผิดชอบ ในสังคมภายนอกแทนที่ไม่ได้อยู่ในสายตาของครอบครัว เป็นสัญชาตญาณและความเก็บกดที่ต้องทำให้ตนเองประสบความสำเร็จให้ได้ก่อนและถูกยอมรับโดยครอบครัวก่อน ถึงตนเองจะเสมือนทดแทนความเก็บกดในปมนั้นได้

ในส่วนของฉากศาลเจ้าก็เช่นเดียวกัน เพราะการเก็บกด และการทดแทน ในทฤษฎีของฟรอยด์นั้นก็สามารถไปปรากฏการทดแทนขึ้นภายในฝันได้ด้วยเช่นกัน โดยที่ฝันที่ปรากฏมีการปรับเปลี่ยนบทสนทนาระหว่างเฟิร์นและลิให้ดูผิดปกติไปจากเดิม เนื่องด้วยสาเหตุที่ต้องการให้ซีนนี้เป็นความฝันที่ออกมาจากจิตใต้สำนึกส่วนลึกสุดของความต้องการของจิตใจออกมา โดยที่ออกแบบปรับเปลี่ยนซีนนี้ใหม่ให้ออกมาสามารถดูได้ใน 2 มุมมอง มุมมองที่ 1 คือเฟิร์น ที่กลัวในสิ่งที่ตัวเองจะได้พบเจอ นั่นคือพี่สาวตนเองในซักวันจะมาร้องขอบางอย่างแล้วตัวเฟิร์นจะไม่สามารถจัดการกับสถานการณ์ตรงนั้นได้ ถือเป็นกรเก็บกดอยู่ภายใต้จิตใต้สำนึกที่กังวลอยู่ตลอดเวลาโดยเฉพาะเมื่อกลับมาบ้าน ว่าจะมีโอกาสต้องพบเจอเหตุการณ์ข้างต้นนี้ ส่วนมุมมองที่ 2 จากตัวของลิที่ตนเองต้องการพูด หรือร้องขอบางอย่างจากน้องสาวตนมานานแล้ว แต่ไม่สามารถพูดออกไปได้ด้วยความเป็นพี่คนโตด้วยความกลัวการเปลี่ยนแปลงที่มันจะเกิดขึ้น ตามที่เคยเสนอทฤษฎีลำดับการเกิดและบทบาทในครอบครัวที่ส่งผลของ อัลเฟรด แอดเลอร์ ที่จะส่งผลทั้งในด้านบุคลิกภาพและจิตใจของบุคคลนั้นๆ

2.3 การแก้ไขบทภาพยนตร์ร่างที่ 3

ส่วนของการพัฒนาบทภาพยนตร์ครั้งนี้ข้าพเจ้ารู้สึกมีปัญหาเกี่ยวกับฉากที่ข้าพเจ้าได้เพิ่มเข้าไปก่อนหน้านี้ซึ่งคือฉาก ชีวิตความเป็นอยู่ของเฟิร์นที่กรุงเทพที่ทำงาน ข้าพเจ้าได้หาคำตอบแล้วสรุปออกมาว่า ฉากดังกล่าวที่เพิ่มเข้ามาทำให้หนังไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วยความที่ข้าพเจ้าต้องการทำภาพยนตร์ขนาดสั้น ที่สามารถสรุปใจความได้ด้วยเหตุการณ์ไม่กี่เหตุการณ์โดยขับเคลื่อนด้วยประเพณี วัฒนธรรมของไทยเชื้อสายจีนเท่านั้น แต่ทว่าก็อาจทำให้ขาดการเล่าเรื่องในส่วนของคุณรู้สึกภายในจิตใจเฟิร์นเช่นกัน ข้าพเจ้าจึงเลือกที่เพิ่มขึ้นที่จะสื่อสารในทางสัญลักษณ์เข้ามาแทน โดยเพิ่มเป็นฉากที่เฟิร์นนอนอยู่เบื้องหน้าวงซุ้ยของครอบครัวตนกลางดึก โดยท่าทางการนอนคล้ายท่าทางทารกขดตัวอยู่ภายในครรภ์มารดา เสมือนการเกิดแก่เจ็บตายทั้งสิ้นล้วนถูกกำหนด ถูกตรึงเอาไว้ด้วยประเพณี วัฒนธรรม บทบาทหน้าที่ในครอบครัวเรียบร้อยแล้วตั้งแต่เกิด เพื่อที่จะช่วยเสริมในการเล่าประเด็นหลักของเรื่องให้ดีขึ้น

ในส่วนต่อมาข้าพเจ้ามีการปรับเปลี่ยนบทสนทนาระหว่างพี่สาวและน้องสาวภายในเรื่องให้ดูแตกต่างกันมากขึ้น โดยก่อนหน้านี้พบปัญหาทั้งด้านบทสนทนาที่เกินจำเป็น พบน้ำมากกว่าเนื้อ และบทสนทนาที่ไม่เสริมบุคลิกภาพของตัวละครนั้น โดยที่ตัวพี่สาวข้าพเจ้าต้องการให้พูดน้อย การพูดทุกคำถูกคิด ไตร่ตรองมาก่อนที่จะพูดออกมาจนถึงขั้นในบางครั้งก็ไม่ถูกพูดออกมาเลยถ้าไม่จำเป็นหรือเห็นว่าไม่สมควรจะพูด แต่จะมีเพียงขึ้นเดียวคือขึ้นศาลเจ้าที่บทสนทนาของพี่สาวจะต้องออกมาตรงกันข้าม พูดออกมาโดยไม่เกรงใจ กล่าวพูด กล่าวสู่มากยิ่งขึ้น ส่วนในด้านของตัวน้องสาวข้าพเจ้าต้องการให้ออกมาในทางดูไร้สาระ ดูกล้าแสดงออก กล่าวพูด แต่จะปรากฏเพียงฉากเดียวในบทภาพยนตร์คือตอนที่น้องสาวได้คุยกับแม่ของตน แต่เมื่อมีพี่สาวอยู่ด้วยตนเองจะกลายเป็นพยายามทำให้บุคลิกภาพของตนดูโตขึ้น ดูจริงจังขึ้น โดยที่จะดูขัดกับบุคลิกภาพที่แท้จริงของตัวน้องสาว ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะปรับเปลี่ยนบทสนทนาจากบทภาพยนตร์ร่างก่อนหน้านี้ที่ดูไม่สามารถระบุบุคลิกภาพได้ชัดและตรงตามที่ต้องการให้ตรงกับบุคลิกภาพของตัวละครมากขึ้นและสื่อสารได้มากยิ่งขึ้น

2.4 บทภาพยนตร์ร่างที่ 4 ฉบับสมบูรณ์

Scene 0

ภายนอก/ฮวงซู่ช่ย/กลางคืน

บรรยากาศยามค่ำคืนภาพเคลื่อนไหวให้เห็นตั้งแต่บริเวณยอดไม้ที่แตกกิ่งก้านสาขาออกหาแสงแดด ด้านบนภาพไหลลงมาตามกิ่งก้านและลำต้นจนถึงพื้นราก และปรากฏให้เห็นฮวงซู่ช่ยหลังหนึ่งอยู่เบื้องล่างพร้อมกับเฟิร์นที่นอนคล้ายอยู่ในครรภ์

Scene 1

ภายใน/รถ/ตอนเย็น

เฟิร์นที่หลับอยู่ภายในรถสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันทีหลังจากฝัน โดยผลอหลับไปในรถระหว่างทางกลับบ้าน โดยมีสี่พี่สาวเธอเป็นคนขับ

สี่

ตื่นแล้วหรือ

เฟิร์นยังคงมึนงงเล็กน้อยและนิ่งไปชั่วครู่ก่อนจะตอบพี่สาวเธอ

เฟิร์น

ถึงไหนแล้วหรือเจ้

สี่

สมุทรสงครามแล้ว

เฟิร์น

ไกลจากกรุงเทพมากปะเจ้

สี่

ก็ไกลแล้ว

แกนอนต่อก็ได้ อีกนานกว่าจะถึง

เฟิร์น

ไม่เป็นไรเจ้

ซึกพักมีเสียงโทรศัพท์จากที่ทำงานของเฟิร์นโทรมา

เฟิร์น

หวัดดีคะพี่

ที่ทำงาน

เฟิร์นพอดีลูกค้าขอเลื่อนค่างานเป็นพรุ่งนี้ตอนเช้าแทนนะ

เฟิร์น

แต่ว่าเฟิร์นกลับมาบ้านที่ต่างจังหวัดอะพี

ที่ทำงาน

อ่าวหรอ

เฟิร์น

พีให้หนูช่วยจัดการให้ก่อนได้มั๊ยคะ เดี่ยวเฟิร์นกลับไปจัดการให้

ที่ทำงาน

ก็ได้ค่ะ

เฟิร์น

ขอโทษด้วยนะคะพี

ลี

มีปัญหาไรป่าวเฟิร์น

เฟิร์น

ไม่มีไรเจ้ ปัญหาที่ทำงานนิดหน่อย

เฟิร์นนั่งฟังที่นั่นเอนหัวไปฟังกระจกมองบรรยากาศด้านนอก ลียื่นมือมาเอาที่กันแดดลงให้

ลี

ง่วงก็ปรับเบาะนอนก็ได้ใจซับได้

เฟิร์น

ไม่เป็นไรเจ้ เดี่ยวเฟิร์นนั่งเป็นเพื่อน

Scene 2

ภายใน/รถ/กลางคืน

ระหว่างทางกลับบ้านลีจอดแวะเติมน้ำมันและซื้อกาแฟดื่มก่อน ส่วนด้านข้างเฟิร์นนอนหลับจากอาการอ่อนเพลียอีกครั้ง ระหว่างดื่มกาแฟลีหยิบกล่องที่เฟิร์นถือไว้มาดู ก่อนจะลองถ่ายบรรยากาศด้านนอกไปหนึ่งรูปและหันกลับมาถ่ายรูปน้องสาวเธอตอนกำลังหลับอยู่อีกรูป ระหว่างนั้นเฟิร์นบิดตัวเล็กน้อยในตอนนั้นลีกลัวจะทำน้องสาวเธอตื่นจึงหยุดถ่ายก่อนแล้วนำกล้องวางไว้ด้านข้างที่นั่นก่อนจะออกรถ

Scene 3A

ภายนอก/ศาลเจ้า/กลางคืน

เฟิร์นตื่นขึ้นมาพบว่าตัวเองอยู่ในรถคนเดียว บรรยากาศด้านนอกมืดและเงียบสนิท มีเพียงแสงไฟสีแดงจากศาลเจ้าด้านหน้าที่รถของเธอจอดอยู่เท่านั้น เฟิร์นออกจากรถและเดินตรงไปที่นั่น

Scene 3B

ภายใน/ศาลเจ้า/กลางคืน

เฟิร์นเดินตามพี่สาวเธอมาภายในศาลเจ้า

ลี

แกกลับไปก่อนก็ได้นะ

เฟิร์น

ไม่เป็นไรเจ้ เดี่ยวเฟิร์นอยู่เป็นเพื่อน

ลี

อืม....เฟิร์นช่วงนี้แกพอจะว่างปะ พอดีเจ้อยากให้แกช่วย

กลับมาอยู่บ้านกับ

แม่แทนเจ้ช่วงนี้หน่อย

เฟิร์น

ทำไมหอรเจ้

ลี

แกจำได้ปะว่า สมัยก่อนเจ้ชอบเอากลิ้งของพ่อมาถ่ายรูปอยู่บ่อยๆ

เจ้เอารูปพวกนั้นไปลงส่งประกวดดูแล้วเค้าสนใจ อยากให้เจ้

ไปทำงานด้วย

เฟิร์น

แล้วเจ้ว่าไงบ้างหอร

ลี

แต่เจ้ยังไม่ได้หอรก เจ้ห่วงแม่

เจ้เลยอยากถามแกด้วยตัวเองมากกว่า ว่าแกพอจะมาอยู่แทนเจ้

ช่วงนี้ได้มั๊ย

เฟิร์น

แต่เฟิร์นยังไม่ค่อยแน่ใจนะเจ้ ช่วงนี้เฟิร์นติดงานอยู่เดียวเฟิร์น
จะลองดูให้

ลี้

เจ้ไม่รู้จะได้คำตอบจากแกเมื่อไหร่ลี้ เอาเป็นว่าแกบอกมาเลย
ดีกว่า ว่าได้หรือไม่ได้เจ้ว่าเจ้ก็ควรจะได้โอกาสอะไรแบบนี้บ้าง

Scene 4A

ภายใน/ห้องนอน/กลางคืน

เฟิร์นตื่นขึ้นมากลางดึกพบว่าตัวเองนอนอยู่ภายในห้องนอนแล้ว เธอตื่นขึ้นมาพยายามทบทวนกับสิ่งที่
เกิดขึ้นทั้งหมด

Scene 4B

ภายใน/บ้าน/กลางคืน

เฟิร์นเดินลงมาชั้นล่างของบ้านที่มีดสนิทก่อนจะเปิดไฟแล้วพบว่าทั้งบ้านเต็มไปด้วยของที่จะใช้ไหวใน
รุ่งเช้าวางกองเอาไว้อยู่ เฟิร์นเดินไปนั่งชาตน์बाटโทรศัพท์โดยที่ด้านหลังเธอข้างผนังติดเต็มไปด้วย
ภาพถ่ายต่างๆทั้งในอดีตและปัจจุบันที่แม่เธอชอบสะสม และภาพถ่ายครอบครัวในช่วงเวลาต่างๆ
รวมถึงภาพที่พวกเขา 2 คนพี่น้องถ่ายรูปปรับปรับปรุญญา กับแม่ของเธอด้วย เฟิร์นนั่งมองรูปบนผนังที่แม่
ของเธอติดเอาไว้อยู่พักใหญ่ โดยเฉพาะภาพปรับปรุญญา ก่อนจะลุกออกไปด้านนอกบ้าน

Scene 4C

ภายนอก/บ้าน/กลางคืน

เฟิร์นเดินออกมาหน้าบ้านมองบรรยากาศโดยรอบที่เงียบสนิทของต่างจังหวัด และหยิบบุหรี่ใน
กระเป๋าค้นมาจุดสูบอยู่พักใหญ่

Scene 5

ภายใน/บ้าน/กลางวัน

ชั้นล่างของบ้านที่ครึ่งหนึ่งเป็นร้านขายกล้วยเดี่ยวแต่วันนี้ถูกเคลียร์พื้นที่ใหม่เพื่อใช้ถ่ายภาพครอบครัว โดยมีแม่ที่นั่งอยู่ตรงกลางระหว่างพี่น้องสองคน โดยเฟิร์นใส่ชุดรับปริญญาของเธอเองที่เพิ่งเรียนจบมา ถ่ายด้วย เสียงชัตเตอร์จากกล้องที่เฟิร์นตั้งเวลาไว้ลั่นเฟิร์นวิ่งไปดูภาพในกล้องทันทีหลังจากถ่าย

เฟิร์น

แม่ เจ้ ลองมาดูรูปป่าว

แม่

ลี้ไปดูกับน้องไป แม่นั่งนี้แหละ

ลี้เดินมาดูภาพที่เฟิร์นกดถ่ายเอาไว้ลี้พยายามกดเลื่อนภาพขณะที่นั่งดูอยู่แต่ปุ่มที่กดไม่ใช่ปุ่มที่ใช้สำหรับเลื่อนภาพเฟิร์นจึงกดเลื่อนให้พี่สาวเธอคอยเลื่อนให้ดู

เฟิร์น

เลื่อนตรงนี้เจ้

ลี้

ถ่ายชัตดีอะ

เฟิร์น

ใช่เจ้ กล้องมันแพงก็ต้องถ่ายชัตอยู่ละ

ลี้

เอามาจากไหนหรอ

เฟิร์น

เฟิร์นยืมเพื่อนที่กรุงเทพฯมา

เจ้ลองดูนี่ๆ เดี่ยวเฟิร์นเอารูปลงคอมแปะหนึ่ง

ข้างๆกล้องเฟิร์นเสียบสายเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ของเธอเอาไว้และทำการโหลดรูปภาพที่เพิ่งถ่ายลงไป เฟิร์นเปิดโปรแกรมตัดต่อภาพและนำรูปใส่เข้าไปตัดต่อให้พี่สาวเธอดู เฟิร์นลองรีทัชภาพ 2 ภาพ โดยภาพแรกเป็นภาพถ่ายชุดรับปริญญาจากคนรู้จักกับภาพของครอบครัว เธอที่พี่สาวเธอไม่ได้ใส่ชุดรับปริญญาเข้าด้วยกัน โดยรีทัชชุดรับปริญญาจากภาพอื่นมาใส่ให้พี่สาวเธอ

เฟิร์น

ประมาณนี้เจ้า คร่าวๆก่อน

ลี

อืม...

ลีไม่ได้ตอบอะไรน้องสาวกลับไม่มาก เพียงแค่นั่งมองเทคโนโลยีใหม่ๆที่มันเกิดขึ้น

เฟิร์น

พอได้ปะเจ้า

ลี

ได้ๆ...

เฟิร์น

แต่เดี๋ยวก่อนเฟิร์นขออีกรูปหนึ่งเจ้า อันนี้มันเหลือมกันนิดหนึ่ง

เจียนที่เดิมเลยเดี๋ยวก่อนเฟิร์นขอลองดูหน่อย

ลีเดินไปยืนตรงจุดเดิมข้างๆแม่เธอตามที่เฟิร์นบอก

ลี

โอเคมัย

เฟิร์น

แปบนะเจ้า เฟิร์นว่า...ซ้ายนิดหนึ่งเจ้า แล้วเอียงหน้ามาตามมือ

เฟิร์นนะ

เฟิร์นขมมือขึ้นละบิดไปทางซ้ายพร้อมกับลีที่ค่อยๆหันตามมือของเธอ

โอเค...นี่แหละเจ้าห้ามขยับนะ เดี๋ยวก่อนเฟิร์นกดถ่ายละ

1 2 3 !

เฟิร์นรีบเดินมายืนอีกฝั่งข้างแม่ของเธอทันทีที่กดถ่าย

Scene 6

ภายในบ้าน/เข้ามิด

เฟิร์นได้ยินเสียงคนจากภายในบ้านที่น่าจะเริ่มต้นกันขึ้นมาแล้ว เฟิร์นเดินกลับเข้าไปในบ้านเห็นแม่ตนกำลังเตรียมของช่วงเช้าอีกเล็กน้อยก่อนไปให้วันนี้

เฟิร์น

แม่ เฟิร์นช่วยมัย

แม่

ตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่ลูก

เฟิร์น

ซึกพักแล้วแม่ มาเฟิร์นช่วย

เฟิร์นช่วยแม่ต้มน้ำใสหม้อที่กำลังต้มอยู่

แม่

แล้วไม่ว่างหรือลูก ว่างก็ไปนอนต่อได้นะ

เฟิร์น

ไม่แล้วแม่ เฟิร์นตื่นแล้ว

เฟิร์น

มีต้องทำอะไรอีกมัยแม่

แม่

จั้นลูกช่วยแม่พับกระดาษที่เหลือก็ได้พี่เราเค้ายังพับไม่หมด อยู่

หน้าบ้านหนะ

ลูกตรงนี้เดียวแม่จัดการเอง

เฟิร์น

โอเคได้คะแม่

เฟิร์นเดินออกมานั่งพับกระดาษที่ยังคงเหลือต่อให้เสร็จ ระหว่างพับกระดาษไอน้ำและควั่นจากการทำงานอาหารภายในครัวก็เริ่มฟุ้งกระจายออกมา

เฟิร์น

หอมจังแม่

เสียงผัดบวกับระยะระหว่างหน้าบ้านกับภายในครัวทำให้แม่ไม่ได้ยินสิ่งที่เฟิร์นถาม

แต่เฟิร์นก็ไม่คิดที่จะถามต่ออีกครั้ง เฟิร์นเดินไปหาแม่พร้อมพับกระดาษในมือที่ยังพับไม่เสร็จ

เฟิร์น

แม่หนูมีไรเล่าให้ฟัง

นี่หนูบอกที่ทำงานว่าลามาไหว้เจ้าเค้ายังไม่เชื่อกันเลยว่าหนูมี
เชื้อจีนเนี่ย

แม่

แล้วนี่ทำไงถึงลากลับมาได้ละ

เฟิร์น

หนูก็พูดภาษาจีนให้เค้าฟัง จีนเจียยู่ฮั่นนี่ฮวดใช้ เค้าก็อนุญาต
ให้หนูลาแล้ว

แม่

แหงจะ ยังตีเค้าให้ลามาได้ ไหมไล่ลูกออก

แม่

แล้วที่ทำงานเป็นไงบ้างลูก

เฟิร์น

ก็มีบ้างนิดหน่อยค่ะแม่เป็นธรรมดา

แม่

แม่เห็นร้านถ่ายรูปในตลาดเปิดใหม่ ถ้าที่ทำงานมีปัญหาลองมา
ทำที่นั่นมั๊ยลูก

แม่คุยให้ได้

เฟิร์น

ไม่เป็นไรค่ะแม่ งานมันน่าจะคนละอย่างกัน

แม่

เฟิร์นเรียนพวกถ่ายรูปมาไข่มั๊ยลูก

เฟิร์น

ก็ทำนองนั้นแม่ แต่จริงๆมันพวกถ่ายวิดีโอพวกนี้มากกว่า

เฟิร์น

เฟิร์นไม่กวนแม่ละ ไปอาบน้ำดีกว่า

Scene 7A

ภายใน/รถ/เช้า

ทั้ง 3 นั่งรถออกจากบ้านโดยพี่ลีเป็นคนขับ เฟิร์นนั่งอยู่ด้านข้าง ส่วนแม่ของพวกเธอนั่งเฝ้ามองทั้ง 2 จากด้านหลัง ระหว่างนั้นเฟิร์นก็ใช้กล้องถ่ายพี่สาวและแม่ระหว่างทางด้วย

Scene 7B

ภายนอก/ฮวงซุ้ย/เช้า

หลังจากไหว้เสร็จ เฟิร์น ลี ช่วยกันนำกระดาษต่างๆมาเผา ส่วนแม่เตรียมไหว้ลาครั้งสุดท้ายมีกระดาษบางส่วนที่ยังพับไม่เสร็จดี แต่เฟิร์นยังอยากพับต่อให้เสร็จก่อนจะทิ้งลงกองไฟ

ลี

ไม่ต้องไปพับแล้ว เมาเลยก็ได้

เฟิร์น

แค่อยากลองพับดู

ลี

พับเป็นด้วยหรือ

เฟิร์น

ไม่ได้ยากซะหน่อยเจ้ เฟิร์นก็ทำได้

ทีหลังพอไหวบอกเฟิร์นก่อนก็ได้ จะได้มาช่วยแม่กับเจ้ทำ

ลี

ก็เผื่อแกไม่ว่าง เดี่ยวจะเสียเวลาทำงานเปล่าๆ

เฟิร์น

เจ้ว่าเผาไปแล้วคนตายเค้าจะได้ปะ

หรือถ้าได้ของมันก็เป็นซี้เถ้าหมดแล้วเนี่ย

ลี

ถามแม่ดิ เจ้ก็ไม่รู้หรือ

เฟิร์น

อ้อเจ้ ไม่ได้ใช้รูปที่เฟิร์นรีทัชให้หรือ

รูปที่ถ่ายปีที่แล้วอะ

ลี

อ้อ ก็...เจ้ว่าแบบเดิมก็สวยอยู่แล้ว
ขอโทษด้วยที่ไม่ได้ใช้รูปที่เฟิร์นทำให้

เฟิร์น

ไม่เป็นไรเจ้ เฟิร์นแค่ถามเฉยๆ พอดีเมื่อเช้าเพิ่งเห็น

ลี

นี่จะยังพบกับอีกหรือ

เฟิร์น

เมื่อเช้าแม่บอกให้ช่วยพับเฟิร์นยังพับไม่เสร็จเลย

Scene 7C

ภายนอก/ฮวงซุ้ย/เช้า

หลังจากไหว้เสร็จหมดทุกอย่างเฟิร์นพยายามแขวนประทัดไว้บนต้นไม้ที่ยืนต้นตายแล้วข้างฮวงซุ้ย โดยใช้เวลาไม่นานในการนำประทัดไปแขวนไว้กับต้นไม้ ระหว่างที่พยายามจะช่วยกัน ลีที่พยายามจะช่วยน้องตัวเองกับแม่เห็นว่าถ้าตัวเองเข้าไปแทรกเพื่อจะช่วยมากกว่านี้ น่าจะทำให้ยากขึ้นกว่าเดิม จึงยอมเดินถอยออกมาปล่อยแม่และน้องสาวแขวนประทัดกันต่อไป

บทที่ 4

ขั้นตอนการเตรียมถ่ายทำภาพยนตร์

4.1 การเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์

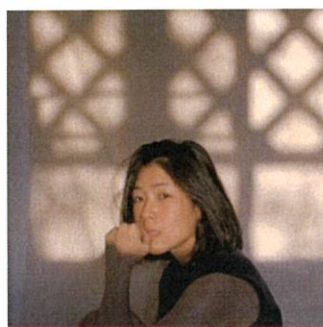
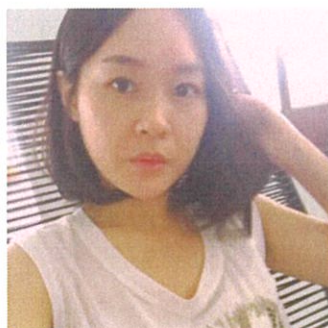
หลังจากที่ข้าพเจ้าได้บทภาพยนตร์ที่สมบูรณ์แล้ว ข้าพเจ้าเตรียมการหานักแสดงและสถานที่ถ่ายทำต่อโดยทำการเดินทางกลับไปจังหวัดเพชรบุรีบ้านเกิดของข้าพเจ้า โดยข้าพเจ้าตั้งใจที่จะถ่ายทำภาพยนตร์ทั้งเรื่องที่จังหวัดเพชรบุรี ดังนั้นนักแสดงต้องสามารถเดินทางร่วมไปกับข้าพเจ้าในการเดินทางถ่ายทำครั้งนี้ได้ เป้าหมายหลักของข้าพเจ้าจึงตั้งใจจะหานักแสดงที่อยู่ภายในจังหวัดเพชรบุรีทั้งหมด แต่ทว่าไม่สามารถหาได้ตามที่ต้องการ นักแสดงส่วนหนึ่งจึงต้องเป็นคนจากกรุงเทพแล้วเดินทางไปกับข้าพเจ้าที่จังหวัดเพชรบุรี ข้าพเจ้าวางแผนการถ่ายทำไว้ช่วงวันที่ 18-19 มีนาคม พ.ศ.2560 โดยคาดว่าจะได้ประมาณ 70% ของเรื่องโดยประมาณ และหลังจากนั้นอีกประมาณ 2 คิว ในวันที่ 10 เมษายน 2560 และ 27 เมษายน 2560 ข้าพเจ้าและทีมงานบางส่วนวางแผนเดินทางไปก่อนกำหนดหนึ่งวันก่อนถ่ายทำเพื่อข้อมการแสดง และเตรียมการถ่าย การที่ได้ข้อมการแสดงและเตรียมพร้อมการถ่ายก่อนล่วงหน้าก็จะมีผลให้เมื่อถ่ายจริงสามารถรักษาเวลาได้ไม่มากก็น้อย เพราะครั้งนี้การทำงานค่อนข้างมีเวลาจำกัดมาก เนื่องด้วยสถานที่ถ่ายทำไม่สามารถให้เวลาได้มากพอแต่ก็มีการเตรียมแผนการจัดการอยู่เบื้องต้น

4.2 การคัดเลือกนักแสดง

บทภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นบทภาพยนตร์ที่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจ และนำมาเขียนเป็นบทภาพยนตร์ด้วยตัวเอง ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจถึงความรู้สึก อุปนิสัยของตัวละคร ข้าพเจ้าจึงเป็นควรคัดเลือกนักแสดงด้วยตัวเองโดยจากการดูบุคลิกภาพภายนอกเป็นอย่างแรก ข้าพเจ้าทำการหาจากหลายช่องทางทั้งจากเดิน Scout ทำให้ประกาศหานักแสดงแชร์ไปตามสื่อออนไลน์ต่างๆ จนไปถึงการส่องเข้าไปตามเฟซบุ๊กของบุคคลที่คาดว่าจะมีนักรู้จักใกล้เคียงกับที่ข้าพเจ้าต้องการนำมาเป็นนักแสดง จนกระทั่งข้าพเจ้าได้นักแสดงมาจำนวนหนึ่งก่อนจะทำการติดต่อเพื่อขออนัดมาแคสติ้ง (Casting)

ภาพที่ 10 นักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 11 นักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 12 นักแสดงที่คัดเลือกมาเบื้องต้นในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

แต่หลายคนที่ข้าพเจ้าหามากลับติดภารกิจส่วนตัว เรียนต่ออยู่ต่างประเทศบ้าง หน้าที่การงานไม่สะดวกที่จะมาถ่ายทำได้ คือ ทำงานสายการบิน เป็นอาจารย์ อยู่กรมศิลปากร อาศัยอยู่ไกลภูเก็ต เชียงใหม่ จึงทำให้เหลือเพียงไม่กี่คนในการที่ข้าพเจ้าจะสามารถนัดเพื่อมาแคสต์ได้ (Casting) ข้าพเจ้าจึงเลือกนักบุคคลที่คิดว่าตรงกับบุคลิกภาพตัวละครที่สุดในขณะนั้น และเค้าสะดวกเต็มใจในการมาร่วมงานกับข้าพเจ้า คนแรกที่ข้าพเจ้านัดมาคือ กิ๊ฟ อินทิตรา แก้วเอก นักศึกษาปี 5 สาขาออกแบบภายในซึ่งกำลังทำวิทยานิพนธ์อยู่เช่นเดียวกับข้าพเจ้า หลังจากการแคสต์ได้ข้อมูลมาว่า กิ๊ฟเป็นลูกคนเดียวในครอบครัว ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างเต็มที่จากครอบครัว ตนเองบอกว่าแทบไม่เคยมีปัญหาในชีวิตเลย ส่วนในด้านการแสดงด้วยบุคลิกภาพภายในนั้นมีเสน่ห์และมีความน่าสนใจสูง

อยู่แล้ว สำหรับข้าพเจ้าเองที่เป็นคนถ่ายภาพรู้สึกเลยว่าก็ก็สามารถโดดเด่นในภาพได้อย่างแน่นอน การแสดงแม้จะไม่ได้มีประสบการณ์แต่ก็รู้สึกได้ว่ามีความเข้าใจในจังหวะของภาพยนตร์

มีความเข้าใจตรงกันกับสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการในเรื่องสีหน้า การตีความบทภาพยนตร์ และจังหวะในการแสดง แม้จะมีเรื่องสมมติสั้นที่ส่งผลกระทบต่ออยู่บ้างแต่เมื่อสามารถควบคุมสติและมีสมาธิมากพอ การแสดงที่แสดงออกมาก็เป็นที่น่าพึงพอใจอย่างมาก ส่วนในเรื่องของปัญหาชีวิตที่ตนเองบอกว่าไม่เคยมีหรือถ้ามีก็สามารถจัดการในสิ่งๆนั้นได้อยู่แล้ว ครอบครัวก็ตามใจ ข้าพเจ้ากลับไม่เชื่อในสิ่งนั้นข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงคำตอบคำถามที่มีความอ่อนแออยู่ภายในค่อนข้างมาก รู้สึกได้ถึงปมภายในจิตใจของบุคคลนี้ ประกอบกับข้าพเจ้าแอบเห็นเธอสูบบุหรี่หลังจากที่แยกย้ายกับข้าพเจ้าด้วยบุคลิกภาพภายนอกที่ดูขัดกับการกระทำนี้อย่างมาก การแต่งตัว สังคม ความชื่นชอบ อยู่ในทางสังคมชั้นสูงใช้ของราคาแพง แต่กลับใช้บุหรี่ในการแก้เครียดแก้ความกังวลบางอย่างและรู้มาว่าครอบครัวเองก็ยังไม่ทราบถึงสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจึงยังมั่นใจในบุคลิกภาพของบุคคลนี้ว่าต้องมีปมอะไรบางอย่างเกี่ยวกับครอบครัวอย่างแน่นอน จึงเป็นจุดสำคัญที่ข้าพเจ้าชอบอย่างมาก เพราะตัวละครที่ข้าพเจ้าสร้างขึ้นมาในบทภาพยนตร์ก็มีการปกปิดจุดอ่อนในจิตใจของตนเองเช่นกัน ด้วยบุคลิกภาพภายนอกที่ดูสดใสร่าเริง ที่ดูเข้มแข็ง

ส่วนก้อย ลลิตา บัวเผื่อน เป็นผู้ที่ข้าพเจ้าติดต่อมาให้รับบทเป็นผู้เป็นพี่สาว ส่วนตัวข้าพเจ้าชอบบุคลิกภาพภายนอกของบุคคลนี้อย่างมาก เพราะข้าพเจ้าพบบุคคลนี้ครั้งแรกจากเฟสบุ๊คภาพที่ข้าพเจ้าเห็นครั้งแรกจากเฟสบุ๊ค ก้อยดูเป็นคนมั่นใจชอบถ่ายรูป ชอบโพสรูป และมีความคิดความอ่านที่น่าสนใจต่อเรื่องความรักคู่มือโลกส่วนตัวสูง แต่เมื่อข้าพเจ้าได้พบตัวเองได้พูดคุยหลังจากนั้นข้าพเจ้าค่อนข้างสนใจในบุคคลนี้อย่างมาก เนื่องจากว่าภายนอกนั้นเธอเป็นคนที่ตัวเล็กและดูอ่อนแอ ขาดความมั่นใจ พูดไม่เก่ง ซึ่งขัดกับตัวตนของเธอในโลกออนไลน์อย่างมาก เหมือนว่าในโลกออนไลน์เธอได้ใช้ชีวิตในสิ่งที่เธอต้องการจริงๆ และเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าคิดโดยหลังจากได้พูดคุยพบว่าตัวเธอนั้นต้องการที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระตามความฝัน แต่ทว่าติดขัดในหลายด้านทั้ง ฐานะ ครอบครัวที่ไม่เข้าใจในสิ่งที่ต้องการ ส่วนในเรื่องของการแสดงนั้นมีติดขัดบ้างในเรื่องของประสบการณ์ที่ไม่มี แต่เมื่อเวลาผ่านไปเริ่มคุ้นชินกัน เริ่มเป็นกันเองมากขึ้น เริ่มเข้าใจในการแสดงมากขึ้น หลังจากนั้นจึงเธอมองว่าเป็นที่พอใจอย่างมาก แม้จะต้องใช้เวลาในการทำความเข้าใจนานซักหน่อย และอีกอย่างในความรู้สึกของข้าพเจ้าหน้าตาของทั้งคู่ก็พอจะเป็นพี่น้องกันได้อยู่ ข้าพเจ้าจึงพอใจในการหานักแสดงที่รับบทเป็นพี่น้องคู่นี้ตัดสินใจเลือกทันที

สุดท้ายนักแสดงที่จะรับบทเป็นแม่ข้าพเจ้าได้มาในสัปดาห์สุดท้ายก่อนที่จะเริ่มถ่ายทำ โดยที่คนที่ปฏิเสธข้าพเจ้าตั้งแต่เริ่ม เพิ่งติดต่อมาว่าสะดวกที่จะมาร่วมงานกับข้าพเจ้าแล้ว ถือว่าเป็น หักโงคร้ายในโชคดีของข้าพเจ้า แม้จะเข้าไปบ้างแต่ก็ยังดีกว่าไม่ได้ในสิ่งที่ในข้าพเจ้าสนใจในตั้งแต่แรก เลย เท่าที่ลองพูดคุยพบว่าชีวิตส่วนตัว ประสบการณ์ส่วนตัวค่อนข้างตรงกับที่ข้าพเจ้าสนใจอย่างมาก เพราะตัวแม่เองนั้นก็ถูกบั่นทอนสิทธิ์ของตัวเองตั้งแต่เด็ก เพราะเมื่อลูกสาวที่อยู่ในครอบครัวไทยเชื้อสายจีนในสมัยก่อน ยิ่งถูกรีดรอนทั้งเรื่องการศึกษา การใช้ชีวิต ความรัก ซึ่งแม่เองก็ถูกเลือกคู่ครองให้ ต้องทำงานอยู่กับบ้าน ต้องทำตามประเพณีของวัฒนธรรมไทยเชื้อสายจีนจนกระทั่งแม่เองเลือกที่จะ หนีออกมาใช้ชีวิตส่วนตัวอย่างที่ตนเองต้องการ และประสบความสำเร็จได้ด้วยตัวเองทนทำงานกตขี่มา ตั้งแต่ยังเด็ก แม้จะไม่ได้เรียนสูงๆแต่ปัจจุบันที่ทำงานก็ขึ้นขอบแม่เป็นอย่างดีมาเนื่องจากความขยันและ ประสบการณ์ที่สั่งสมมาตลอด ในส่วนประสบการณ์ส่วนตัวของแม่นั้นข้าพเจ้าเองขึ้นขอบเป็นอย่างมาก แต่ทว่ากลับกลายเป็นทำให้ตัวแม่นั้นเข้มแข็งอย่างมากเช่นกัน ซึ่งอาจขัดกับบุคลิกภาพของตัวละคร ข้าพเจ้าที่บทแม่นั้นค่อนข้างอ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ แต่ทั้งนี้ด้วยเหตุขัดข้องหลายอย่างและความ ล่าข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะตัดใจสินนำแม่มารับบทนี้ โดยที่ทดแทนด้วยการทำความเข้าใจกับแม่อย่าง มาก และซ้อมการแสดงอย่างมากเพราะแม่เองก็ไม่มีประสบการณ์เลยแม้แต่ชนิดเดียว

4.2.1 เฟิร์น

นักศึกษาภาพยนตร์จบใหม่ อายุ 24 ปี ที่กำลังทำตามความฝันที่จะประสบความสำเร็จในสายงานด้านภาพยนตร์ ที่ตอนนี้กำลังราบรื่นไปด้วยดีเป็นลูกคนเล็กของครอบครัว เสียพ่อไปตั้งแต่เด็ก ถูกเลี้ยงมาโดยแม่ และพี่สาวของตน เฟิร์นเป็นน้องคนเล็กที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีจากแม่และพี่สาวโดยตลอด แต่นั่นทำให้เธอดูเป็นเด็กในสายตาของครอบครัว และคนนอกที่มาเข้ามาอยู่ตลอดเวลา มักถูกเปรียบเทียบและเป็นรองพี่สาวของเธอมาตลอด และมักขาดความมั่นใจในตัวเองเมื่อกลับบ้าน

ภาพที่ 13 ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของเฟิร์น ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 14 ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของเฟิร์น ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.2.2 ลี

พี่สาวของเฟิร์น อายุ 28 ปี ที่หลังจากเรียนจบมาก็รับงานทำบัญชีเล็กๆน้อยๆในบริษัทที่ต่างจังหวัดครอบครัวเสียพ่อไปแต่เด็ก ทำให้เธอต้องสละชีวิตวัยเด็ก และความฝันของตนขึ้นมาเป็นเสาหลักของครอบครัวให้ได้ ช่วยเหลือแบ่งเบาภาระแม่และช่วยเหลืองานแม่หาเงินมาให้ครอบครัวตั้งแต่เด็กเพราะอยากจะดูแลแม่น้องสาวของเธอ

ลีมีความฝันตลอดมาว่าอยากทำงานด้านถ่ายภาพ หรือเรียนด้านถ่ายภาพ แต่ตนจำต้องเลือกเรียนในสายงานที่มั่นคงกว่าเพื่อครอบครัว เธอมักจะคอยเสียสละความสุข ความฝัน ความต้องการของเธอเพื่อน้องสาวและครอบครัวของเธอตลอดมา ทำให้เธอดูเป็นคนเงียบๆเหมือนแบกภาระทุกอย่างเอาไว้คนเดียว

ภาพที่ 15 ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของลี ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 16 ภาพตัวอย่างบุคลิกภาพเบื้องต้นของลี ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.2.3 แม่

แม่ค้าก๋วยเตี๋ยวในชุมชนที่สูญเสียสามีไปตั้งแต่ลูกทั้ง 2 ยังเล็กๆ ก้มหน้าก้มตาทำมาหากินเพื่อเลี้ยงดูลูกทั้ง 2 จนสุขภาพตนเริ่มไม่ค่อยดีมาเรื่อยๆ และยังมีภาระที่ต้องสืบทอดธรรมเนียมการไหว้บรรพ-บุรุษของจีนจากรุ่นแม่ของเธอเอาไว้ด้วย ตนต้องทำมาหาเลี้ยงตัวเองและลูกทั้ง 2 จนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน และอยู่กับลูกๆ ของเธอเลย ทำให้เธอและลูกค่อยๆ มีระยะห่างกันขึ้นมาเรื่อยๆ แม้จะรักกันมาก แต่ก็ไม่สามารถแสดงความรักออกมา หรือพูดความรู้สึกออกมาได้อย่างปกติเหมือนครอบครัวทั่วไป

ภาพที่ 17 ภาพตัวอย่างบุคคลิกภาพเบื้องต้นของแม่ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 18 ภาพตัวอย่างบุคคลิกภาพเบื้องต้นของแม่ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.3 Casting sheets

บทบาท : เฟิร์น			
ชื่อ : อินทิรา แก้วเอก			
ชื่อเล่น : กิ๊ฟ			
ที่อยู่ : -			
เบอร์โทรศัพท์ :			
อีเมลล์ : -			
การศึกษา : ปี 5 คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สาขาออกแบบภายใน สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง			
เพศ	หญิง	อายุ	23
สัญชาติ	ไทย	ศาสนา	พุทธ

ส่วนสูง	168	น้ำหนัก	53
ผม	ดำ		

เสื้อ	M	กางเกง	26
รองเท้า	39	กระโปรง	-
สายตา	ปกติ	สวมแว่น	-

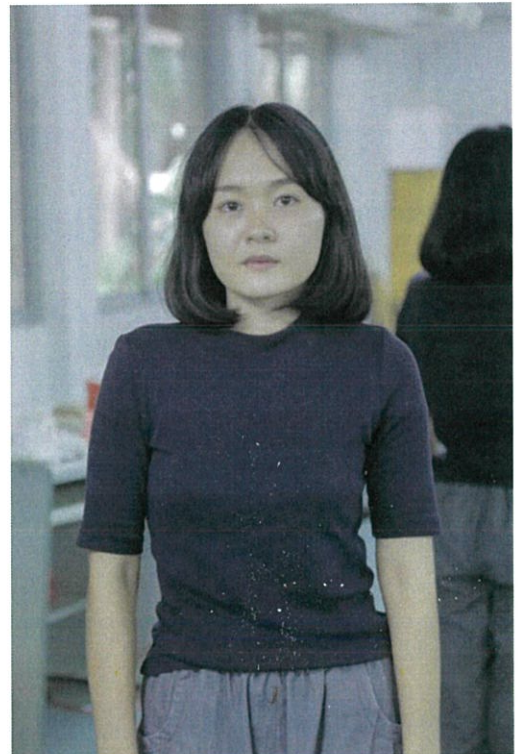

Casting sheets

บทบาท : ติ๋			
ชื่อ : สลิตา บัวเผื่อน			
ชื่อเล่น : ก้อย			
ที่อยู่ : -			
เบอร์โทรศัพท์ :			
อีเมลล์ : -			
การศึกษา : จบปริญญาตรี คณะบริหาร การตลาดโฆษณา มหาวิทยาลัยรามคำแหง			
เพศ	หญิง	อายุ	25
สัญชาติ	ไทย	ศาสนา	พุทธ

ส่วนสูง	160	น้ำหนัก	48
ผม	ดำ		

เสื้อ	S,M	กางเกง	26
รองเท้า	36	กระโปรง	-
สายตา	ปกติ	สวมแว่น	-

4.4 การถ่ายภาพ

4.4.1 การออกแบบและวางแผนในงานด้านภาพ

จากการวิเคราะห์ตีความจากบทภาพยนตร์ ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจการออกแบบให้ภาพที่ปรากฏในภาพยนตร์ด้วยทฤษฎีที่ศึกษามาด้วยกัน 3 แบบ

โดยแบบแรกคือการถ่ายแบบใช้แสงธรรมชาติ หรือแสงจากสถานที่จริงเป็นหลักซึ่งจะปรากฏมากที่สุด ในภาพยนตร์ ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้เลนส์ 50mm. ในขนาดภาพ LS ที่จะใช้เป็น Mastershot ของแต่ละฉาก เพราะข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความรู้สึกที่ออกมาเหมือนผู้ชมอยู่ห่างจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่สุดแต่ขนาดภาพก็ไม่ได้กว้างจนเกินไป ที่เลือกใช้เลนส์ 50mm. เนื่องด้วยอุปกรณ์ที่มีอยู่เพียงชนิดเดียวในขณะนั้นที่สามารถอยู่ห่างจากแบบได้มากที่สุด และเปิดรูรับแสงได้กว้างเพียงพอที่จะใช้แสงธรรมชาติเพียงอย่างเดียว

แต่เมื่อดูตามตารางถ่ายทำที่ออกมาแล้ว ก็มีบางซีนที่เกิดขึ้นภายในเวลากลางคืนแต่จำเป็นต้องถ่ายทำในเวลากลางวัน ทำให้ต้องใช้เทคนิคเดย์ฟอร์ไนท์ (day for night) โดยการควบคุมทิศทางของแสง และจัดแสงเพื่อให้ภาพที่ถ่ายทำในเวลากลางวันออกมาเป็นกลางคืนได้ โดยก็ได้มีการเตรียมอุปกรณ์จัดแสงทั้ง ไฟ แผ่นกรองแสง และผ้าที่จะใช้ปิดแสงไปด้วย

ภาพที่ 19 ภาพฉากภายในบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 20 ภาพฉากที่ฮวงซู่ย์ในภาพยนตร์ “ลี”, ซานนท จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 21 ภาพฉากที่ฮวงซู่ย์ในภาพยนตร์ “ลี”, ซานนท จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 22 ภาพฉากที่หน้าบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, ซานนท จรุงศรี, 2560

ในแบบที่สองเนื่องจากในบทภาพยนตร์มีฉากในความฝัน ที่ถูกออกแบบมาให้แตกต่างจากทุกฉากที่ปรากฏในบทภาพยนตร์ ดังนั้นฉากดังกล่าวที่เกิดขึ้นข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะใช้ขนาดภาพ การจัดแสง การเคลื่อนของกล้อง ที่จะแตกต่างไปจากทุกๆฉากโดยสิ้นเชิง หลังจากที่ข้าพเจ้าได้บทภาพยนตร์ที่สมบูรณ์และสถานที่ถ่ายทำเรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่าฉากดังกล่าวสถานที่ถ่ายทำให้แสง และสีที่ออกมาไม่ได้รุนแรงตามที่ข้าพเจ้าต้องการไว้ โดยเป็นฉากที่เกิดขึ้นภายในศาลเจ้าจีนการออกแบบของข้าพเจ้าต้องการได้ทั้งสถานที่แดงไปด้วยทั้งแสงไฟ และสีจากสิ่งของต่างๆในสถานที่นั้น เมื่อออกมาไม่เป็นไปตามที่ข้าพเจ้าต้องการจึงได้ทำการเตรียมอุปกรณ์ไฟ และแผ่นกรองแสงเพื่อขับให้เกิดแสงสีแดงให้ออกมาเด่นชัดที่สุด นอกจากนั้นเรื่องราวในภาพยนตร์จะเกิดการปะทะกันของ 2 ฝ่าย ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะใช้สีฟ้าเข้ามาช่วยในการแบ่งแยกอารมณ์ที่จะเกิดขึ้น ระหว่างความสับสน ชัดแย้ง ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนละชั่วสี่ และในด้านของการเคลื่อนกล้องข้าพเจ้าเลือกที่จะนำกล้องขึ้นสเตดิแคม (Steadicam) แต่ไม่ได้ใช้ในการเคลื่อนที่ระยะยาวแต่กลับเป็นการใช้เหมือนมุกกล้องปกติขณะตั้งขาตั้งเวลารับภาพขนาด LS MS CU เพราะข้าพเจ้าต้องการให้ภาพไม่นิ่งเกินไปกึ่ง แฮนด์เฮลด์ (handheld) แต่จะให้ความรู้สึกที่รุนแรงเหมือนการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วบนสเตดิแคม (Steadicam) อยู่ตลอดเวลา โดยส่วนนี้ข้าพเจ้าเองได้รับแรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง The Tree of life ที่ใช้เทคนิคนี้แทบทั้งเรื่อง แล้วให้ความรู้สึกดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ข้างต้น

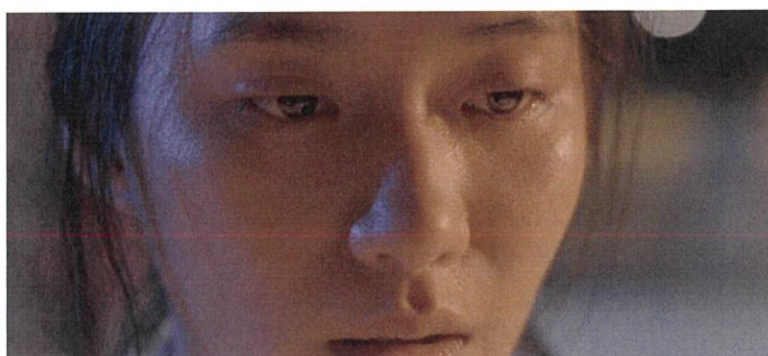
ภาพที่ 23 ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 24 ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 25 ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 26 ภาพฉากที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

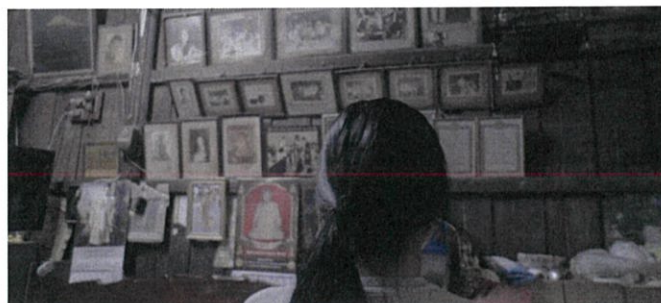
และในส่วนของภาพที่แทรกเข้ามาหรือภาพอินเสริช (insert) ของหนัง คือสิ่งรอบๆตัวของตัวละครภายในเรื่อง ที่วนเวียนอยู่กับตัวละครมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นสถานที่ สิ่งก่อสร้าง ภาพถ่าย ต้นไม้ ที่ล้วนผ่านวันเวลาเจริญเติบโตไปด้วยเช่นเดียวกับครอบครัวนี้ โดยภาพทั้งหมดที่ออกมาจะถูกสื่อสารไปพร้อมกับตัวละคร โดยข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง the tree of life โดยการนำสถานที่ สิ่งของ ธรรมชาติ นำมาเกี่ยวโยงเข้ากับชีวิตของตัวละครที่มีการเติบโต การใช้ชีวิต และความทรงจำที่เกี่ยวข้องกับสถานที่รอบตัว ข้าพเจ้าจึงนำแนวคิดนี้มาประยุกต์ใช้กับการถ่ายภาพแทรกที่จะเข้ามามีส่วนกับการดำเนินเรื่อง การใช้ชีวิตของตัวละคร

ภาพที่ 27 ภาพบรรยากาศตอนกลางคืนในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 28 ภาพบรรยากาศตอนกลางคืนในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 29 ภาพเฟิร์มที่ตึ่นกลางดึกในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 30 ภาพร่องรอยของฮวงซู่ยในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 31 ภาพร่องรอยของฮวงซู่ยในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 32 ภาพต้นไม้ยืนต้นตายข้างฮวงซู่ยในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.5 การกำกับศิลป์

ฝ่ายศิลปกรรมถือเป็นอีกทีมที่สำคัญมาก ๆ ในกองถ่ายภาพยนตร์ แม้กองของข้าพเจ้าเองไม่ได้ต้องใช้ฝ่ายศิลปกรรมในการสร้างหรือออกแบบก็ตาม แต่ในส่วนขององค์ประกอบที่เกิดขึ้นภายในเฟรมภาพ ฝ่ายนี้ถือเป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยในการจัดการให้เกิดสิ่งที่เหมาะสมขึ้นภายในพื้นที่นั้นได้ ในส่วนนี้ข้าพเจ้าไม่ได้ต้องการให้มีการจัดแต่ง หรือเพิ่มเติมอะไรมากมายนัก ต้องการให้สิ่งเดิมที่มันมีอยู่แล้วคงอยู่ในสถานที่นั้นแล้วทำการเล่าเรื่องต่อไป เพราะตั้งแต่ที่ข้าพเจ้าเลือกสถานที่ถ่ายทำก็ได้ตัดสินใจในเรื่องของสิ่งประกอบอื่นๆที่อยู่ภายในนั้นแล้วเช่นกัน แต่เมื่อมีการรบกวนหรือติดขัดภายในเฟรมภาพที่เกิดขึ้น ก็เป็นหน้าที่ของฝ่ายศิลปกรรมที่จะคอยจัดการให้อยู่ในทิศทางที่เหมาะสมกับสิ่งนั้นๆ โดยไม่ทำให้ส่งผลกระทบต่อสิ่งที่ต้องการ ฝ่ายศิลปกรรมจะเข้าใจดีว่าสิ่งไหนควรอยู่ที่ไหน อยู่เพราะอะไร มาได้อย่างไร และส่งเสริมการเล่าเรื่องหรือไม่

4.5.1 การออกแบบและวางแผนในงานการกำกับศิลป์

ตามแผนงานที่เตรียมไว้ การเดินทาง งบประมาณ และสถานที่ ค่อนข้างถูกจำกัดอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงสามารถนำทีมศิลปกรรมไปได้เพียงคนเดียว ประกอบกับสถานที่ที่เล็กและแคบมาก การนำไปเพียงคนเดียวอาจเป็นวิธีที่ทำงานได้สะดวกและง่ายกว่า ตั้งแต่ที่เดินทางมาบล็อกช็อตที่สถานที่นั้นข้าพเจ้าเองก็นำทีมศิลปกรรมเดินทางมาด้วยเช่นกัน เพื่อที่จะได้มาดูสถานที่ก่อนว่าต้องจัดเตรียมหรือขนย้ายอะไรออกหรือเข้าอีกบ้าง แต่โชคดีที่สถานที่ออกมาค่อนข้างดีไม่ต้องจัดแต่งอะไรมากนัก ทำให้หน้าที่หลักๆที่ฝ่ายศิลปกรรมได้รับมอบหมายไว้คือในส่วนของการทำงานหน้ากองเป็นหลัก ที่ต้องทำการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับสิ่งของที่ต้องจัดการภายในเฟรมที่มันเกิดขึ้น โดยการทำงานร่วมกันกับผู้กำกับภาพและจัดการสิ่งตรงหน้าให้เร็วที่สุดเพื่อความรวดเร็วในการถ่ายทำ

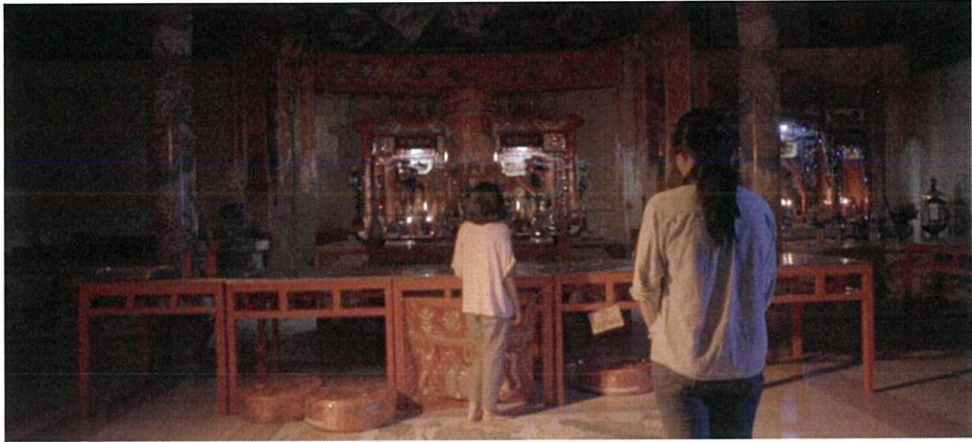
แต่ก็มีในบางฉากที่จำเป็นต้องเตรียมสิ่งของเข้ามาประกอบ โดยเฉพาะฉากไหว้เจ้า สิ่งที่ฝ่ายศิลปกรรมต้องเตรียมทำการบ้านและจัดหาคือของไหว้เจ้าทั้งหลาย ที่ดูตามความเหมาะสมในบทภาพยนตร์ที่จะเกิดขึ้น ทั้งนี้ก็ต้องมีการวางแผนในสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับสิ่งที่อาจต้องเตรียมให้มากกว่าปกติ เช่นกระดาษที่ใช้ในการเผา หรือประทัดที่ใช้จุด ก็ได้มีการเตรียมจัดหาซื้อมากกว่าปกติ โดยให้อิสระในการจัดซื้อและบริหารเงินในส่วนที่มอบให้

ภาพที่ 33 ภาพบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 34 ภาพห้องนอนในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 35 ภาพศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 36 ภาพทิวทัศน์ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.4.2 สถานที่ถ่ายทำ

สำหรับภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าต้องการถ่ายทำภายในจังหวัดเพชรบุรีเท่านั้น เนื่องจากเป็นบ้านเกิดของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าได้โอเดียการทำภาพยนตร์เรื่องหลายอย่างมาจากชีวิตประจำวันของข้าพเจ้าตั้งแต่สมัยเด็ก ทั้งสถานที่ ผู้คน ครอบครั้ว และบ้านของข้าพเจ้าเองก็อยู่ในจังหวัดเพชรบุรีในปัจจุบันจึงมีความคิดว่าคงง่ายต่อการจัดการทุกอย่างทั้งเรื่องสถานที่ ความ เป็นอยู่ของกองถ่าย สถานที่พัก อาหารการกิน แม้จะลำบากด้านการเดินทางบ้าง โดยที่ข้าพเจ้ากล่าว ว่าได้โอเดียหลายอย่างมาจากสถานที่ภายในจังหวัดเพชรบุรีก็คือ ฮวงซู่ของครอบครั้วข้าพเจ้าที่ ข้างภูมิเจดีย์ตั้งอยู่ 2 หลัง โดยทำให้ข้าพเจ้าเกิดคำถามมากมายถึงสาเหตุแต่อย่างหนึ่งคือการอยู่ ร่วมกันของ 2 วัฒนธรรมความเชื่อที่ทำให้ข้าพเจ้าเองสนใจในสิ่งนี้ เพราะภาพชินตาที่มักจะได้เห็นนั้น คือสุสานของความเชื่อใดความเชื่อหนึ่งอยู่เต็มไปหมด เป็นหนึ่งโอเดียของการอยู่ร่วมกันที่ข้าพเจ้า สนใจและเริ่มหาข้อมูล นอกจากนี้ยังมีชุมชนที่ข้าพเจ้าภูมิใจในพื้นที่ที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่แต่ไม่เคยมีใคร เคยนำเสนอให้เป็นที่รู้จักนั่นคือชุมชนบ้านเก่าที่อายุเป็น 100ปี และยังคงสภาพดีอย่างมากทำให้ข้าพเจ้า สนใจในประวัติความเป็นมากับความสวยงามของสิ่งเหล่านี้ จนข้าพเจ้าไปเตะตาเข้ากับร้านขาย ก๋วยเตี๋ยวที่ข้าพเจ้ากินอยู่เป็นประจำสมัยเด็ก ที่ในร้านเต็มไปด้วยภาพถ่ายเก่าๆที่เจ้าของสะสมไว้ ทั้ง ภาพประวัติศาสตร์ของไทยหรือจะเป็นภาพประวัติศาสตร์ของบ้านและผู้อาศัยในบ้านหลังนี้ ยิ่งทำให้ ข้าพเจ้าสนใจและได้รับแรงบันดาลใจอย่างมาก

ภาพที่ 37 ภาพสถานที่ฮวงซู่ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 38 ภาพสถานที่ฮวงซู่ย์ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 39 ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 40 ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 41 ภาพร้านก๋วยเตี๋ยวที่ใช้เป็นบ้านในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 42 ภาพสถานที่ศาลเจ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

นอกจากนี้ยังมีสถานที่อื่นๆที่ข้าพเจ้าไปหามาแต่ไม่ได้เลือกใช้ในภาพยนตร์อีกจำนวนหนึ่ง สาเหตุของการที่ไม่เลือกเนื่องจาก สถานที่นั้นไม่สามารถเล่าเรื่องได้ดีเท่าร้านก๋วยเตี๋ยวที่ข้าพเจ้าเลือกไว้แต่แรก และในด้านภาพข้าพเจ้าเองก็รู้สึกถึงความลำบากในการทำงานและความสวยงามของสถานที่ที่สุสานก๋วยเตี๋ยวแรกที่ข้าพเจ้าเลือกไว้ไม่ได้

ภาพที่ 43 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 44 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 45 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 46 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

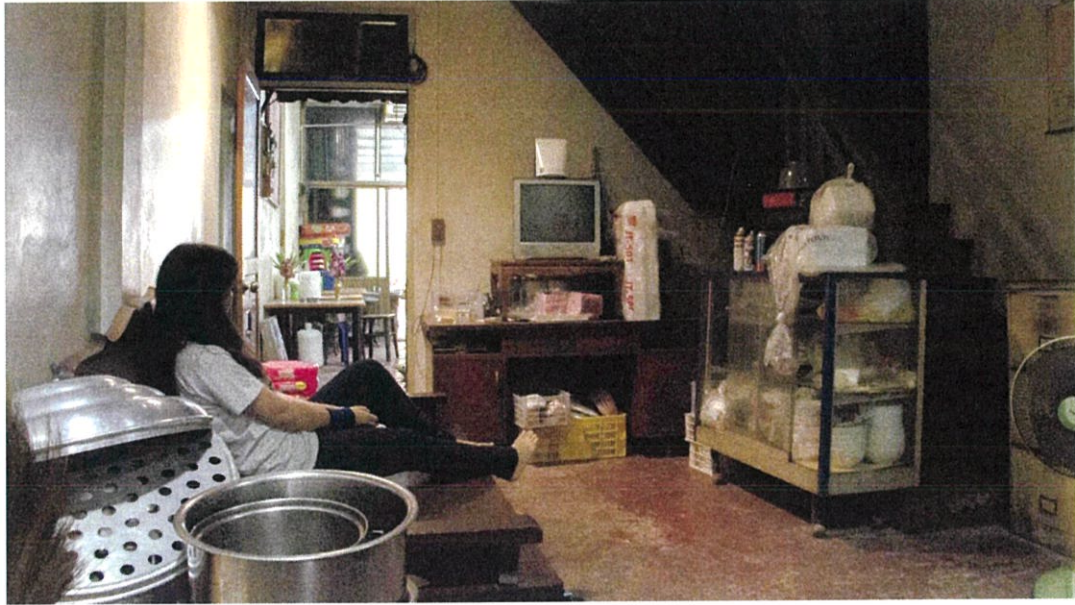
ภาพที่ 47 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 48 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 49 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 50 ภาพสถานที่บ้านที่ไม่ถูกใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ในภาพยนตร์ของข้าพเจ้ายังมีฉากที่สำคัญอีกที่คือฉากที่เกิดขึ้นภายในรถยนต์ โดยข้าพเจ้าเลือกรถที่ใช้ในภาพยนตร์นี้จากฐานะภายในครอบครัวของตัวเอง และรถที่ข้าพเจ้าเองจะสามารถหาได้ไม่ยากเกินไป โดยข้าพเจ้าเองมีญาติที่รู้จักกันในจังหวัดเพชรบุรีที่มีรถลักษณะดังกล่าว โดยข้าพเจ้าเห็นว่า รถที่จะตกทอดมาจากรุ่นพ่อมาถึงรุ่นลูกสาวของครอบครัวนี้ และให้ความรู้สึกที่จะเป็นรถครอบครัวได้ รถที่ข้าพเจ้าเลือกก็สามารถให้ความรู้สึกดังกล่าวได้ดีพอสมควร

ภาพที่ 51 ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงตรี, 2560

ภาพที่ 52 ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 53 ภาพรถที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.4.3 เครื่องแต่งกาย

ในเรื่องการแต่งกายของตัวละคร นอกจากเรื่องของ การบ่งบอกบุคลิกภาพของตัวละครแล้ว ข้าพเจ้ายังต้องการที่จะให้สื่อถึงจุดยืนของตัวละครด้วยโทนสีของเสื้อผ้าอีกด้วย โดยตัวเฟิร์นที่เป็นน้องจะมีการใส่เสื้อผ้าที่สามารถปกป้อง ปกคลุมตนเองได้อย่างปลอดภัย มีการใส่เสื้อคลุมยีนส์หรือเสื้อผ้าที่สีเข้ม แต่จะมีในบางชิ้นที่ตัวเธอเองจะถูกสลับเปลี่ยนออกนอกนั้นออกเหลือเพียงเสื้อสีเทาที่ต้องการให้จุดยืนขณะนั้นของเธอดูเป็นกลางที่สุดส่วนในตัวลีพี่สาวและแม่ จะมีโทนสีเสื้อผ้าที่คล้ายกัน โดยออกไปทางสีสว่างขาว หรือครีม เพื่อแสดงจุดยืนที่อยู่จุดเดียวกัน

ภาพที่ 53 ภาพเสื้อผ้าในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 54 ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 55 ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 56 ภาพเสื้อผ้าที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.4.4 อุปกรณ์ประกอบฉาก

อุปกรณ์ประกอบฉากในภาพยนตร์ของข้าพเจ้า หลักนั้นมีชุดรับปริญญาของเฟิร์น กล้องฟิล์มตัวเก่าของพ่อ กล้องดิจิทัล โน้ตบุ๊กของเฟิร์น ของไหว้เจ้า โดยทั้งหมดข้าพเจ้าเองพูดคุยกับทีมงานฝ่ายศิลปกรรม โดยประการหลักที่ข้าพเจ้าฝากฝังไว้กับทีมศิลปกรรมคือร่องรอยการใช้งานที่จะอยู่ในสิ่งของเหล่านั้น งบประมาณการใช้จ่ายที่ต้องใช้อย่างคุ้มค่า อย่างน้อยควรวางในหลายๆช่องทาง จนได้ราคาที่คุ้มค่ากับของที่ได้รับที่สุดเท่าที่จะหาได้ และการจัดการของเหล่านั้นในการขนไปถ่ายต่างจังหวัด ซึ่งปัญหาที่เจอมีเพียงของไหว้ที่จะทำอะไรเมื่อต้องขนย้ายไปถ่ายต่างจังหวัด หรือจะไปทำกันที่บ้านของข้าพเจ้าเองเลย สุดท้ายบทสรุปได้มาว่าไปเตรียมการทำอาหารไหว้ กระดาษไหว้ กันที่บ้านของข้าพเจ้าจะดีกว่า ถ้านำขึ้นรถไปเกรงว่าจะเสียหาย หรือถ้าเป็นกระดาษจะเกิดการยับหรือฉีกขาดได้ ข้าพเจ้าวางแผนการถ่ายทำฉากที่ต้องใช้ของเหล่านั้นไว้วันที่ 2 ดังนั้นเราเดินทางไปก่อน 1 วัน จึงเริ่มทำก่อนส่วนหนึ่งทันที และหลังจากจบการถ่ายทำวันแรกก็มีทีมงานส่วนนี้คอยทำต่อที่เหลือจนเสร็จเตรียมพร้อมถ่ายทำให้เช้าวันพรุ่งนี้ต่อ

ภาพที่ 57 ภาพสิ่งของประกอบฉากที่ปรากฏในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

4.5 แผนการถ่ายทำ

กำหนดวันถ่ายทำ (Breakdown)

ส่วนของขั้นตอนนี้ข้าพเจ้าเองเป็นคนติดต่อวางแผนจัดการด้านเวลาและแผนการถ่ายทำเองทั้งหมด แต่เมื่อถึงวันออกกองจริงก็จำเป็นต้องหาผู้ช่วยโปรดิวเซอร์มาให้ประสานงานต่อในส่วนนี้แทน โดยข้าพเจ้าวางไว้ว่าเริ่มถ่ายคิวแรกในวันที่ 18 – 19 มีนาคม 2560 แต่จะออกเดินทางไปก่อนตั้งแต่วันวันที่ 17 มีนาคม 2560 และพักผ่อนที่บ้านข้าพเจ้า โดยที่เข้ามาข้าพเจ้าจะทำความเข้าใจซ้อมคิวนักแสดงอีกครั้งก่อนจะถึงเวลานัดหมายจากสถานที่ถ่ายทำในเวลา 14:00 น. โดยข้าพเจ้าจะเริ่มถ่ายคิวแรกเวลา 15:00 น. และคาดว่าจะต้องใช้เวลากำหนดถ่ายทำทั้งสิ้น 2 ชั่วโมงรวมการเตรียมตัว วางมุกกล้อง จัดแสง เตรียมนักแสดง โดยเผื่อเวลาในความล่าช้าตอนเริ่มเพราะอาจจะยังไม่คุ้นชินยังคงต้องการปรับตัวอีกซักพัก โดยเป็นฉากที่เฟิร์นตื่นขึ้นมาพบว่าแม่กำลังทำอาหารเตรียมไปให้ฮวงซุ้ยในวันพรุ่งนี้จนเธอเองเดินเข้าไปช่วยแม่ของเธอ และหลังจากเสร็จสิ้นข้าพเจ้าวางแผนไว้ว่าต้องรีบเตรียมถ่ายฉากรับปริญญาต่อทันที เนื่องจากเวลาที่สถานที่ที่มีให้จำกัดจึงเริ่มถ่ายฉากต่อไปที่เกิดขึ้นหน้าบ้านที่ทั้งสามคนจะถ่ายรูปหมู่ครอบครัวกัน โดยข้าพเจ้าให้ทีมงานที่เหลือเตรียมวางไฟและอุปกรณ์ประกอบฉากไว้ก่อนแล้วโดยฉากนี้จะต้องเสร็จสิ้นก่อนฟ้ามืด หลังจากนั้นก็จะเป็นการพักผ่อนอาหารก่อนที่จะเริ่มในฉากต่อไปเวลา 19:30 น. ฉากที่เฟิร์นจะออกมานั่งหน้าบ้านของตนหลังจากตื่นนอนจนได้ยินเสียงแม่ของเธอทำอาหารอยู่แล้วเดินเข้าไปหา ซึ่งจะเป็นการถ่ายสลับกันในเรื่องของเวลาที่เกิดขึ้นภายในภาพยนตร์ ดังนั้นความต่อเนื่องของนักแสดงสภาพก็ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก ในฉากนี้ไม่มีมากนักข้าพเจ้าจึงวางแผนถ่ายไว้เพียง 30 นาทีเสร็จสิ้น และเดินทางไปถ่ายฉากต่อไปที่ปั้มน้ำมันในฉากที่สี่จอดรถแวะระหว่างทางกลับบ้าน เบ็ดเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างจะได้พักผ่อนกันในเวลา 22:00 น.

ในวันถัดมาข้าพเจ้าเริ่มถ่ายทำตั้งแต่ 7:00 น. ที่ฮวงซุ้ยของบ้านข้าพเจ้าเอง ซึ่งตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงข้าพเจ้าจะต้องจัดการฉากที่เกิดขึ้นที่ฮวงซุ้ยให้เสร็จสิ้นทั้งหมดโดยวางแผนไว้ว่า 7:00-09:00 จะเป็นการถ่ายฉากที่ทั้งสามคนเผากรวดซาไหว้เจ้าและมีการสนทนาเกิดขึ้นระหว่างนั้น ต่อมาเป็นเวลา 09:00-10:30 ซึ่งเป็นฉากที่จะจุดประทัดและ 11:00-11:30 เป็นฉากที่ทั้งสามคนขับรถมาถึงที่ฮวงซุ้ยแห่งนี้ เสร็จสิ้นทั้งหมดหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เตรียมตัวสำหรับฉากสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นเวลา 18:30 – 21:30 ที่ศาลเจ้า โดยในฉากนี้เป็นฉากใหญ่ที่ข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าเวลาที่มือน้อยและแสดงยากอยู่พอสมควร นักแสดงควรได้ซ้อม ทบทวน และพักผ่อนให้เพียงพอทั้งนักแสดงและทีมงานเนื่องจากข้าพเจ้าจะเดินทางกลับกรุงเทพทันทีหลังเสร็จสิ้น

วันสุดท้ายวันที่สามข้าพเจ้าเองวางแผนไว้ว่าจะต้องถ่ายในฉากห้องนอนและรถ เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถหาห้องนอนได้ทันเวลาในคิวถ่ายคิวแรก และในวันนี้แม้จะได้ห้องนอนก็ไม่สามารถได้เวลาที่ข้าพเจ้าต้องการคือเวลากลางคืน แต่แม้จะได้เวลากลางวันข้าพเจ้าก็ต้องหาวิธีแก้ไข โดยการถ่าย day for night เพื่อรักษาเวลาภายในภาพยนตร์เอาไว้ โดยข้าพเจ้าได้เวลาถ่ายทำ 15:00-17:00น. หลังจากนั้นข้าพเจ้าจะถ่ายฉากบนรถที่เฟิร์นและลีเดินทางกลับมาบ้านทันที ซึ่งเป็นช่วงเวลายื่นภายในภาพยนตร์พอดีและไม่ได้มีอะไรมากนัก ข้าพเจ้าเลยวางแผนไว้ว่าจะถ่ายเวลา 17:30-18:30 หรือจนกว่าแสงจะหมดลง

SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
6	15:00 – 17:00	In	D	เฟิร์นตื่นมาช่วงเช้ามีด เห็นแม่กำลังทำของไหว้จึงเดินเข้าไปช่วยทำ	บ้าน	เฟิร์น , แม่	กระดาษไหว้	
5	17:00 – 18:30	In	D	เฟิร์นออกกล้องมาถ่ายภาพครอบครัวหลังตนเพิ่งรับปริญญา	บ้าน	เฟิร์น , ลี , แม่	กล้อง , คอม	จุดรับปริญญา
4B 4C	19:30 – 20:00	In	N	เฟิร์นสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายกลางดึก	บ้าน	เฟิร์น	กล้องฟิล์ม	
2	20:30 – 21:30	Ext	N	สัจจะแวะพักที่ปั้มน้ำมัน เห็นเฟิร์นหลบอยู่จึงเฝ้าหีบกล้องของเฟิร์นมาเล่น	ปั้มน้ำมัน	เฟิร์น , ลี	กล้องฟิล์ม	
DAY 2								
SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
7B	07:00 – 09:00	Ext	D	เฟิร์นตื่นนอนผากระคาย	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
7C	09:00 – 10:30	Ext	D	จุดประทัด	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
7A	11:00 – 11:30	Ext	D	นั่งรถ - เดินทางถึงสวนขุ่ย	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
3	18:30 – 21:30	In	N	ลี	ศาล	เฟิร์น , ลี	กล้องฟิล์ม	เอาของจากฉากสวนขุ่ยมาใช้
DAY 3								
SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
4A	15:00 – 17:00	In	D	เฟิร์นสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก	ห้องนอน	เฟิร์น	กล้อง	เตรียมผ้า Day for Night
1	17:30 – 18:30	Ext	D	ลีรับเฟิร์นกลับมาจาก ชม.	รถ	เฟิร์น , ลี	กล้อง	

ภาพที่ 58 ภาพตารางการถ่ายทำในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

บทที่ 5

การถ่ายทำภาพยนตร์

5.1 การเตรียมอุปกรณ์การถ่ายทำ

5.1.1 อุปกรณ์บันทึกภาพ

ด้วยความที่ข้าพเจ้าเองเลือกที่จะถ่ายภาพในภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยตนเอง จึงสามารถเตรียมการด้านอุปกรณ์ตามความเหมาะสมในการถ่ายทำได้ด้วยตัวเอง ในการถ่ายทำภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าเลือกใช้กล้องถ่ายทำของ Sony FS700 ที่มีความยืดหยุ่นในการทำงานสูง แม้จะไม่ได้มีคุณภาพที่ดีเท่ากล้องที่ใช้งานจริงๆในวงการภาพยนตร์ แต่ด้วยงบประมาณ ปัจจัยต่างๆทำให้กล้องตัวนี้เหมาะสมที่สุด สามารถถ่ายด้วยระบบ S-Log2 ที่จะช่วยในการควบคุมน้ำหนักของภาพทั้งไฮไลต์ (highlight) – มิดโทน (mid tone) – ชาโดว์ (shadow) ได้ เพื่อจะนำไฟล์ที่ได้มาคัลเลอร์เกรดดิ้ง (color grading) ต่อไป แต่อาจมีปัญหาในด้านสภาพกลางคืนที่แสงน้อยบ้างและมีบางฉากในภาพยนตร์ที่มีการถ่ายในรถยนต์ที่มีการขับเคลื่อน ทำให้ต้องมีกล้องที่เล็กลงมาที่สามารถติดตั้งบนรถยนต์ได้ ข้าพเจ้าจึงเลือกกล้องยี่ห้อเดียวกันและมีเอกลักษณ์ใกล้เคียงกันคือกล้อง Sony a6300 ที่สามารถถ่ายเป็นไฟล์ S-Log2 ได้เช่นกัน นอกจากนี้ข้าพเจ้าเองเลือกใช้เลนส์ (Lens) ขนาด 16mm, 30mm, 50mm, 17-200mm. เป็นหลัก โดยจะเปิดหน้ากล้องอยู่ที่ F-2 – F-5.6 เป็นหลัก เพราะต้องการให้ภาพมีความชัดตื้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และช่วยขดเขยแสงในสถานที่ที่ข้าพเจ้าเองจะไม่ได้จัดแสงเพิ่มมากนัก

ภาพที่ 59 ภาพอุปกรณ์กล้องที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

5.1.2 อุปกรณ์บันทึกเสียง

อุปกรณ์บันทึกเสียงข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้ทั้ง ไมโครโฟนซูม (micropohon zoom) ไมโครโฟนคบูม (microphone boom) และไมโครโฟนไวเลส (Wireless Microphone) เนื่องจากต้องการทั้งเสียงบรรยากาศและบทสนทนาจากนักแสดงไปด้วยในเวลาเดียวกัน เพื่อต้องการให้เกิดมิติของเสียงในมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ภาพที่ 60 ภาพอุปกรณ์อัดเสียงที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

5.1.3 อุปกรณ์จัดแสง

ฉากที่มีการจัดแสงในภาพยนตร์ของข้าพเจ้ามีเพียง 3 ฉากคือศาลเจ้า ห้องครัว และห้องนอน โดยเมื่อดูจากตารางการถ่ายทำแล้วพบว่าฉากห้องครัวและห้องนอนที่จะเกิดขึ้นในเวลา กลางคืน ไม่สามารถถ่ายในเวลากลางวันได้จึงจำเป็นต้องมีการจัดแสงให้ดูเป็นเวลากลางคืนด้วย เทคนิคเดย์ฟอร์ไนท์ (day for night) โดยนอกจากอุปกรณ์ไฟที่ข้าพเจ้าต้องเตรียมไปคือไฟ Arri 750w 3 ดวง ที่ให้กำลังแสงได้เหมาะสมกับพื้นที่นั้นโดยกำลังไฟไม่ได้มากเกินไป ขนาดและการพกพา ก็เหมาะสมกับการเดินทางไปถ่ายทำที่ต่างจังหวัดของข้าพเจ้า ของจากไฟข้าพเจ้ายังต้องเตรียมขาตั้ง C-Stand , Gobo และเจลซอฟท์แสงไปอีกอย่างละ 3 ชุด

ภาพที่ 61 ภาพอุปกรณ์จัดแสงที่ใช้ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

5.2 ขั้นตอนการถ่ายทำ

5.2.1 การประสานงาน

ส่วนของขั้นตอนนี้ข้าพเจ้าเองเป็นคนติดต่อวางแผนจัดการด้านเวลาและแผนการถ่ายทำเองทั้งหมด แต่เมื่อถึงวันออกกองจริงก็จำเป็นต้องหาผู้ช่วยโปรดิวเซอร์มาให้ประสานงานต่อในส่วนนี้แทน โดยข้าพเจ้าวางไว้ว่าเริ่มถ่ายคิวแรกในวันที่ 18 – 19 มีนาคม 2560 แต่จะออกเดินทางไปก่อนตั้งแต่เย็นวันที่ 17 มีนาคม 2560 และพักผ่อนที่บ้านข้าพเจ้า โดยที่เข้ามาข้าพเจ้าจะทำความเข้าใจซ้อมคิวนักแสดงอีกครั้งก่อนจะถึงเวลานัดหมายจากสถานที่ถ่ายทำในเวลา 14:00 น. โดยข้าพเจ้าจะเริ่มถ่ายคิวแรกเวลา 15:00 น. และคาดว่าจะต้องใช้เวลารวบรวมทีมงาน 2 ชั่วโมงรวมการเตรียมตัว วางมุกกล้อง จัดแสง เตรียมนักแสดง โดยเผื่อเวลาในความล่าช้าตอนเริ่มเพราะอาจจะยังไม่คุ้นชินยังคงต้องการปรับตัวอีกซักพัก โดยเป็นฉากที่เฟิร์นตื่นขึ้นมาพบว่าแม่กำลังทำอาหารเตรียมไปไหว้ดวงซุ้ยในวันพรุ่งนี้จนเธอเองเดินเข้าไปช่วยแม่ของเธอ และหลังจากเสร็จสิ้นข้าพเจ้าวางแผนไว้ว่าต้องรีบเตรียมถ่ายฉากรับปริญญาต่อทันที เนื่องจากเวลาที่สถานที่ที่มีให้จำกัดจึงเริ่มถ่ายฉากต่อไปที่เกิดขึ้นหน้าบ้านที่ทั้งสามคนจะถ่ายรูปหมู่ครอบครัวกัน โดยข้าพเจ้าให้ทีมงานที่เหลือเตรียมวางไฟและอุปกรณ์ประกอบฉากไว้ก่อนแล้วโดยฉากนี้จะต้องเสร็จสิ้นก่อนห้ามิถุนายน หลังจากนั้นก็จะเป็นการพักผ่อนอาหารก่อนที่จะเริ่มในฉากต่อไปเวลา 19:30 น. ฉากที่เฟิร์นจะออกมานั่งหน้าบ้านของตนหลังจากตื่นนอนจนได้ยินเสียงแม่ของเธอทำอาหารอยู่แล้วเดินเข้าไปหา ซึ่งจะเป็นการถ่ายสลับกันในเรื่องของเวลาที่เกิดขึ้นภายในภาพยนตร์ ดังนั้นความต่อเนื่องของนักแสดงลาก็ถือเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก ในฉากนี้ไม่มีมากนักข้าพเจ้าจึงวางแผนถ่ายไว้เพียง 30 นาทีเสร็จสิ้น และเดินทางไปถ่ายฉากต่อไปที่ปั้มน้ำมันในฉากที่สี่จอดรถแวะระหว่างทางกลับบ้าน เบ็ดเสร็จเรียบร้อยทุกอย่างจะได้พักผ่อนกันในเวลา 22:00 น.

ในวันถัดมาข้าพเจ้าเริ่มถ่ายทำตั้งแต่ 7:00 น. ที่ฮวงซุ้ยของบ้านข้าพเจ้าเอง ซึ่งตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงข้าพเจ้าจะต้องจัดการฉากที่เกิดขึ้นที่ฮวงซุ้ยให้เสร็จสิ้นทั้งหมดโดยวางแผนไว้ว่า 7:00-09:00 จะเป็นการถ่ายฉากที่ทั้งสามคนเผากรดาดหั่วเจ้าและมีการสนทนาเกิดขึ้นระหว่างนั้น ต่อมาเป็นเวลา 09:00-10:30 ซึ่งเป็นฉากที่จะจุดประทัดและ 11:00-11:30 เป็นฉากที่ทั้งสามคนขับรถมาถึงที่ฮวงซุ้ยแห่งนี้ เสร็จสิ้นทั้งหมดหลังทานข้าวข้าพเจ้าก็เตรียมตัวสำหรับฉากสุดท้ายที่จะเกิดขึ้นเวลา 18:30 – 21:30 ที่ศาลเจ้า โดยในฉากนี้เป็นฉากใหญ่ที่ข้าพเจ้าเองก็เห็นว่าเวลาที่มีถือน้อยและแสดงยากอยู่พอสมควร นักแสดงควรได้ซ้อม ทบทวน และพักผ่อนให้เพียงพอทั้งนักแสดงและทีมงานเนื่องจากข้าพเจ้าจะเดินทางกลับกรุงเทพทันทีหลังเสร็จสิ้น

วันสุดท้ายวันที่สามข้าพเจ้าเองวางแผนไว้ว่าจะต้องถ่ายในฉากห้องนอนและรถ เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถหาห้องนอนได้ทันเวลาในคิวถ่ายคิวแรก และในวันนี้แม้จะได้ห้องนอนก็ไม่สามารถได้เวลาที่ข้าพเจ้าต้องการคือเวลากลางคืน แต่แม้จะได้เวลากลางวันข้าพเจ้าก็ต้องหาวิธีแก้ไข โดยการถ่าย day for night เพื่อรักษาเวลาภายในภาพยนตร์เอาไว้ โดยข้าพเจ้าได้เวลาถ่ายทำ 15:00-17:00น. หลังจากนั้นข้าพเจ้าจะถ่ายฉากบนรถที่เฟิร์นและลีเดินทางกลับมาบ้านทันที ซึ่งเป็นช่วงเวลายื่นภายในภาพยนตร์พอดีและไม่ได้มีอะไรมากนัก ข้าพเจ้าเลยวางแผนไว้ว่าจะถ่ายเวลา 17:30-18:30 หรือจนกว่าแสงจะหมดลง

SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
6	15:00 – 17:00	In	D	เฟิร์นตื่นมาช่วงเช้ามีด เห็นแม่กำลังทำของไหว้จึงเดินเข้าไปช่วยทำ	บ้าน	เฟิร์น , แม่	กระดาษไหว้	
5	17:00 – 18:30	In	D	เฟิร์นเอากล้องมาถ่ายภาพครอบครัวหลังตนเพิ่งรับปริญญา	บ้าน	เฟิร์น , ลี , แม่	กล้อง , คอม	จุดรับปริญญา
4B 4C	19:30 – 20:00	In	N	เฟิร์นสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายกลางดึก	บ้าน	เฟิร์น	กล้องฟิล์ม	
2	20:30 – 21:30	Ext	N	ลิจอดแวะพักที่ปั้มน้ำมัน เห็นเฟิร์นหลบอยู่จึงระแวงหยิบกล้องของเฟิร์นมาเล่น	ปั้มน้ำมัน	เฟิร์น , ลี	กล้องฟิล์ม	
DAY 2								
SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
7B	07:00 – 09:00	Ext	D	เฟิร์นนั่งเฝ้ากระดาษ	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
7C	09:00 – 10:30	Ext	D	จุดประทัด	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
7A	11:00 – 11:30	Ext	D	นั่งรถ - เดินมาถึงสวนขุ่ย	สวนขุ่ย	เฟิร์น , ลี , แม่	ของไหว้	เตรียมของเมื่อไว้ 2 ชุด
3	18:30 – 21:30	In	N	ลี	ศาล	เฟิร์น , ลี	กล้องฟิล์ม	เอาของจากฉากสวนขุ่ยมาใช้
DAY 3								
SCENE	TIME	In/Ext	D/N	DESCRIPTION	LOCATION	CAST	PROPS	REMARK
4A	15:00 – 17:00	In	D	เฟิร์นสะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึก	ห้องนอน	เฟิร์น	กล้อง	เตรียมเผ้าท่า Day for Night
1	17:30 – 18:30	Ext	D	ลีสับเฟิร์นกลับมาจาก gym	รถ	เฟิร์น , ลี	กล้อง	

ภาพที่ 62 ภาพแผนการถ่ายทำในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

5.2.2 การกำกับการแสดง

หลังจากเลือกนักแสดงแล้ว ข้าพเจ้าทำได้เพียงพูดคุยอธิบายบทบาทยนตร์ บุคลิกภาพของตัวละครให้กับนักแสดงฟัง ไม่สามารถนำนักแสดงทั้งหมดมาทำการเวิร์คช็อปด้วยกันได้ เนื่องด้วยที่พักของนักแสดงแต่ละคนอยู่ห่างไกลกันคนละจังหวัด อาจเป็นข้อผิดพลาดในส่วนของ ข้าพเจ้าเองในการจัดการเรื่องนี้ด้วย ข้าพเจ้าจึงแก้ไขด้วยการนัดซ้อมนักแสดงกันก่อนวันถ่าย 1 วัน โดยการพานักแสดงเดินทางไปจังหวัดเพชรบุรีแล้วทำการเวิร์คช็อปให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และทำการซ้อมการแสดงก่อนไปออกกองทุกครั้งให้มากที่สุดเพื่อความเข้าใจของนักแสดงและจะไม่เป็นการเสียเวลาขณะถ่ายทำด้วย

ข้าพเจ้าเลือกที่จะให้การแสดงออกมาเป็นธรรมชาติที่สุด ดูเป็นคนทั่วไปคุยกัน ที่สุด แม้ภาพรวมจะออกมาเหมือนไรซ์ซึ่งอารมณ์ ที่ตามปกติการแสดงจะต้องแสดงให้มากกว่าปกติซึ่ก น้อย แต่ข้าพเจ้าเลือกที่จะให้มันเรียบง่ายที่สุด ธรรมดาที่สุด เพราะข้าพเจ้ายังคงชื่นชอบการแสดงที่ ไม่ชัดเจนเกินไปแม้ข้อเสียจะทำให้การตีความคลาดเคลื่อนแต่ส่วนตัวข้าพเจ้ากลับชอบและเลือกสิ่งนี้ แล้วว่าดีที่สุดเหมาะสมกับภาพยนตร์เรื่องนี้ แต่จะไม่ได้ออกมาดีมากเท่าที่ควร หรือตรงอย่างที่ต้องการ เท่าที่ควร แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นจุดเริ่มต้นต่อการพัฒนาที่ดี

ตัวละครหลักพี่น้อง 2 คน ข้าพเจ้าพยายามเลือกให้มีสีหน้าค่อนข้างดูแล้วเชื่อว่าเป็นพี่น้องกันที่สุดเท่าที่จะหาได้ และบุคลิกภาพตัวน้องจะต้องดูมั่นใจกว่าแต่กลับดูไร้ความรับผิดชอบ ยังคงเด็กอยู่ไม่โตพอ ทั้งด้านความคิด การตัดสินใจและบุคลิกภาพภายนอก ส่วนตัวพี่สาวข้าพเจ้า ต้องการให้ออกมาดูอ่อนแอกว่า เสียเปรียบกว่าฝ่ายน้อง และดูไม่มั่นใจในตัวเอง แต่กลับมีความ รับผิดชอบสูง เก่ง ขยัน เป็นเสาหลักของครอบครัวได้ ส่วนผู้เล่นเป็นแม่จุดนี้อาจเป็นข้อผิดพลาดของ ข้าพเจ้าเองที่หานักแสดงล่าช้า เนื่องจากถูกปฏิเสธมามากมาย ไม่สามารถนัดแคสติ้งนักแสดงแม้แต่ซึ่ก ที่ กว่าจะได้ก็เหลืออีกไม่นานถึงคิวที่จะต้องถ่ายทำและไม่ได้ตามที่ต้องการเท่าที่ควร

ข้าพเจ้าเลือกใช้ผู้ช่วยผู้กำกับการแสดงถึง 2 คนที่ไว้ใจ เนื่องด้วยข้าพเจ้าเองต้อง คอยดูแลด้านการถ่ายภาพด้วย และยังไม่มีประสบการณ์ในด้านการกำกับการแสดงที่มากพอ จึงยัง ต้องอาศัยประสบการณ์จากผู้ช่วยค่อนข้างมาก ส่วนในด้านภาพรวมที่ออกมาจากการแสดงข้าพเจ้าจะ เป็นคนบริฟก่อนเบื้องต้นและดูผลที่ออกมา พิจารณาภาพรวมถึงภาพในหัวที่ต้องการและถูกต้องตาม ความต้องการ

5.2.3 การกำกับภาพ

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าเองเป็นคนจัดการงานด้านภาพเองทั้งหมด รวมไปถึง การจัดหาสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการถ่ายทำด้วย และถ้าข้าพเจ้าสามารถจัดการกับสถานที่นั้นได้ อย่างเต็มที่ก็จะจัดการให้เกิดสิ่งที่ตรงความต้องการที่สุด เช่นสถานที่ที่เป็นอวงซุ้ยภายในเรื่องข้าพเจ้า ของให้ทางบ้านข้าพเจ้าไม่ตัดหญ้าที่รกรกนี้เป็นเวลาหลายเดือน เพราะข้าพเจ้าเองชอบบรรยากาศที่รก เต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าปกคลุมเต็มพื้นที่นี้อยู่แล้ว และสามารถสนับสนุนภาพที่ข้าพเจ้าตีความออกมา เพื่อจะใช้เล่าเรื่องได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 63 ภาพบล็อกซีดในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 64 ภาพในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 65 ภาพทดลองเทคนิคในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ในส่วนขอเทคนิคอื่นๆที่เข้ามาเช่นการถ่ายบทรถยนต์ข้าพเจ้าก็ได้มีการเตรียมอุปกรณ์กับเพื่อนในการที่จะสามารถติดตั้งกล้องให้อยู่ในรถยนต์ได้และเกิดความนิ่งของภาพที่สุด จึงประดิษฐ์ Rig สำหรับยึดติดกล้องกับรถยนต์ขึ้นมาด้วยอุปกรณ์ต่างๆไปเช่น ท่อ PVC ตัวหนีบกระจก และเชือกที่ใช้ป้องกันอีกชั้น

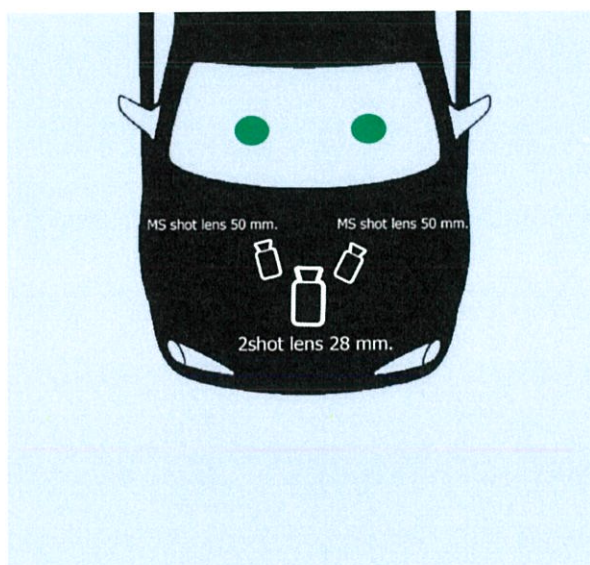

ภาพที่ 66 ภาพ CarRig ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 67 ภาพที่ได้จาก CarRig ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

สำหรับฉากภายในรถจะมีปรากฏอยู่ภายในภาพยนตร์หลายช่วง ซึ่งทั้งหมดนั้น ข้าพเจ้าต้องการถ่ายทำด้วยรถที่เคลื่อนที่จริงเท่านั้นเพื่อให้เกิดความรู้สึกจริงขณะนั้น และหลีกเลี่ยงจากใช้เทคนิคพิเศษ โดยสำหรับภายในรถยนต์ข้าพเจ้ามองว่าเป็นพื้นที่ที่ถูกบังคับให้บุคคลนั้นๆต้องอยู่นิ่งๆในพื้นที่เล็กๆภายในรถ ดังนั้นถือว่าเป็นพื้นที่ที่อึดอัดและไม่มีความเป็นส่วนตัวสูงมาก ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะถ่ายให้เห็นตัวละครหลัก 2 ตัวนี้อย่างชัดเจนในจุดยืนของตนเอง การเลือกใช้สีของเสื้อผ้าและการกระทำที่เกิดขึ้นภายในรถ ข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความขัดแย้งขึ้นอย่างชัดเจนแบ่งฝั่งกันอย่างชัดเจนระหว่าง 2 คน

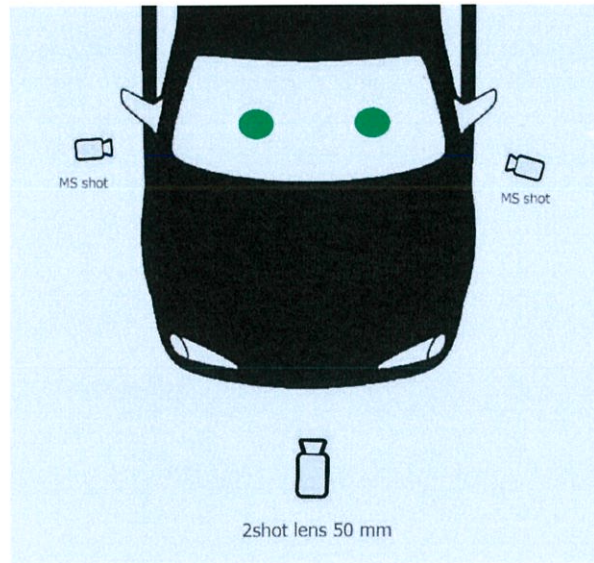
ภาพที่ 68 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 69 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 70 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

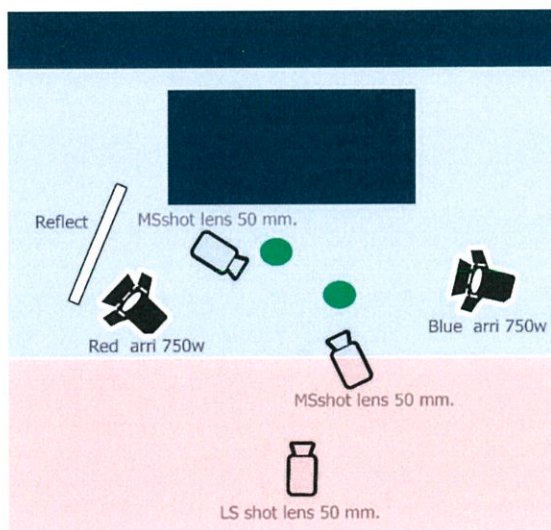

ภาพที่ 71 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 72 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

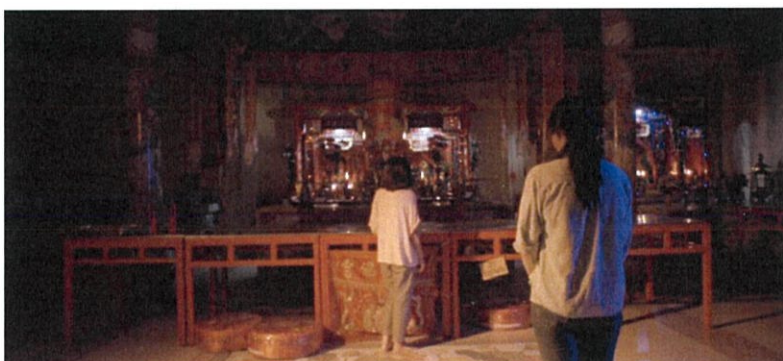
สำหรับฉากที่เป็นความฝัน ข้าพเจ้าต้องการที่จะทำให้ภาพออกมาแตกต่างจากใน
ทุกๆฉากที่สุด ในทุกฉากที่ปรากฏออกมาข้าพเจ้าต้องการให้ดูธรรมชาติและเรียบง่ายที่สุดไม่ใช่เทคนิค
อะไรมาก แต่ในส่วนของการฉากความฝันจำเป็นต้องมีเทคนิคทางภาพยนตร์และเทคนิคทางด้านภาพเข้า
มาช่วย ในฉากนี้ข้าพเจ้ามีการจัดแสงให้เกิดแสงสีที่แรง และมีสีที่ค่อนข้างตัดกันอย่างเห็นได้ชัดรวมถึง
สถานที่ที่เลือกถ่ายทำก็ต้องเอื้อกับสีและแสงที่รุนแรงด้วย โดยในฉากนี้ข้าพเจ้าเลือกที่จะใช้สเตดิแคม
(Steadicam) ในการควบคุมกล้อง โดยข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่อง Tree of life
จากผู้กำกับภาพ Emanuel Lubezki ที่ใช้สเตดิแคม (Steadicam) ในการควบคุมกล้องทั้งที่ไม่ใช่ฉาก
ที่ต้องเคลื่อนที่มากแต่อย่างไร แต่ใช้สำหรับขนาดภาพปกติ LS MS CU และควบคุมให้กึ่งนิ่งกึ่งแฮนด์
เฮลด์ (handheld) สร้างความรู้สึกผิดปกติ ดูรุนแรง และพิศวงภายในตัว ข้าพเจ้าชอบความรู้สึก
ดังกล่าวจึงศึกษาและตีความออกมาใช้ในฉากนี้

ภาพที่ 73 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สาหนนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 74 ภาพที่ได้จากแปลงกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

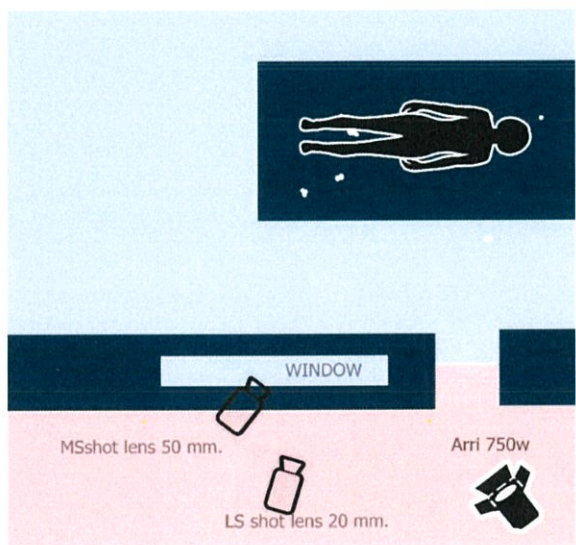

ภาพที่ 75 ภาพที่ได้จากแปลงกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 76 ภาพที่ได้จากแปลงกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภายในฉากนี้ข้าพเจ้าใช้เทคนิคเดย์ฟอร์ไนท์ (day for night) เนื่องจากระยะเวลาของสถานที่ ที่มีให้ข้าพเจ้าต้องถ่ายแค่ในเวลากลางวัน ข้าพเจ้าใช้ไฟ arri 750w ใส่แผ่นกรองแสงสีฟ้า 1 แผ่น และแผ่นกรองแสงแบบซุ่น 1 แผ่น เพื่อสร้างให้เกิดเสมือนแสงจันทร์ ยิ่งไฟในระยะห่างจากตัวแบบ 3 เมตร ผ่านหน้าต่างและประตูลอดเข้าไปโดยภายนอกข้าพเจ้าปิดด้วยผ้าดำทั้งหมด สำหรับฉากนี้เป็นฉากที่เฟิร์นรู้สึกตัวอีกทีก็มาตื่นภายในห้องนอนของตัวเอง ข้าพเจ้าต้องการให้เกิดความรู้สึกอึดอัดไม่มีอิสระถูกกักขังอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยเหมือนก่อน โดยเป็นอีกฉากที่ข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจส่วนหนึ่งจากภาพยนตร์ tree of life ของผู้กำกับภาพ Emmanuel Lubezki ที่ใช้หน้าต่างให้บอกความรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจกับตัวละคร

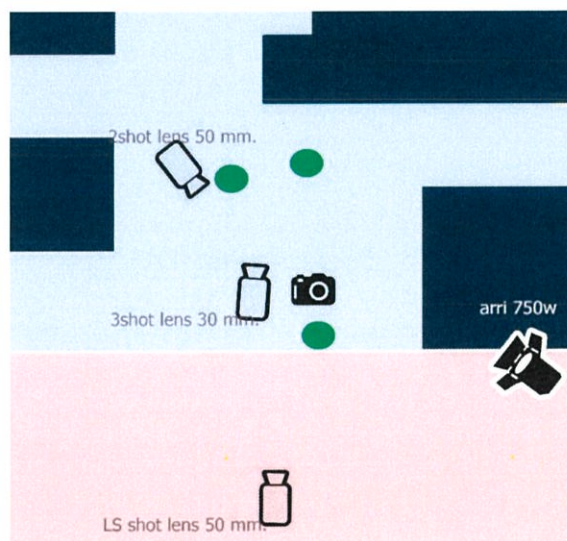

ภาพที่ 77 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 78 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

สำหรับฉากนี้ในการตีความของข้าพเจ้าคือการกลับมาด้วยสิ่งใหม่ๆ เทคโนโลยีใหม่ ชีวิตใหม่ของเฟิร์นที่เธอเองนำมาให้ที่บ้านที่ต่างจังหวัดได้ชื่นชม ข้าพเจ้าเลือกที่จะให้ลูกทั้ง 2 อยู่ภายใต้การเฝ้ามองของแม่พวกเธออยู่ตลอดเวลา และจะเป็นได้ว่าข้าพเจ้าจะจัดองค์ประกอบภาพให้ทั้งคู่ถูกจ้องมองโดยแม่ของเธออยู่ตลอดเวลาในหลายฉากๆเช่นกัน

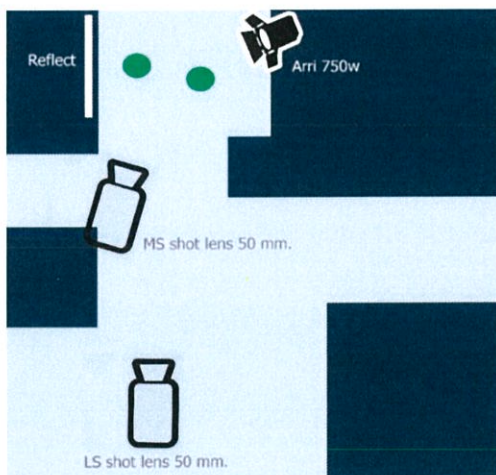

ภาพที่ 79 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 80 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ในฉากนี้เป็นอีกฉากที่ข้าพเจ้าเองต้องใช้เทคนิคเดย์ฟอร์ไนท์ (day for night) เนื่องจากไม่สามารถถ่ายในเวลากลางวันได้ ด้านในสุดของบ้านจะเห็นว่ามีแสงเรืองๆ สาดลงมา ซึ่งจริงๆ แล้วคือแสงจากหลังคาที่รั่วลงมาแต่ยังคงอ่อนมาก ข้าพเจ้าจึงนำไฟ arri750w ไปเพิ่มอีก 1 ดวงใส่แผ่นกรองแสงขุ่น และแผ่นกรองสีฟ้าช่วย แล้ววางโคมไว้ด้านซ้ายมือช่วยรีเฟล็กซ์ซึมมูเดียวกับเตาที่แม่กำลังต้มน้ำอยู่ด้วย โดยในฉากนี้ข้าพเจ้าตีความไว้ว่า ต้องการให้ผู้ชมได้เฝ้ามองคุณแม่ลูกนี้จากภายนอกเพียงเท่านั้น โดยนี่เราจะได้เห็นอีกบุคลิกภาพของเฟิร์นที่เป็นครั้งแรกในเรื่องที่ได้เจอกับแม่ตามเวลาในเหตุการณ์จริงหลังจากกลับมาจากกรุงเทพ ความเคอะเขินที่ยังคงมีอยู่ ความที่เฟิร์นยังไม่รู้จะทำตัวอย่างไรเมื่อตนเองไม่ได้กลับมาเจอแม่เป็นเวลานาน แล้วคนดูจะเห็นว่าท่าทางและตำแหน่งการนั่งการยืนของเฟิร์นจะยังคงเหมือนเธอเป็นเด็ก โดยมีแม่ที่อยู่สูงกว่ายืนมองเธออยู่สูงกว่าดูเธอเป็นลูกตัวเล็กๆ ในสายตาแม่อยู่ตลอดเวลา

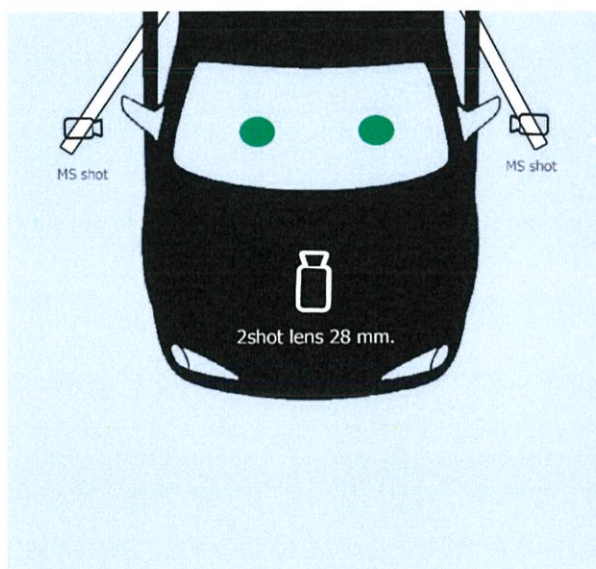

ภาพที่ 81 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 82 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ฉากนี้เป็นฉากแรกที่ข้าพเจ้าตั้งใจให้เกิดขนาดภาพที่แตกต่างจากฉากแรกที่ 2 พี่น้อง ขับรถกลับมาจากกรุงเทพฯ แต่ในฉากนี้จะมีการแบ่งฝั่งกันอย่างค่อนข้างชัดเจนและข้าพเจ้าต้องการให้เห็นการแสดงที่ได้ต่อกันของนักแสดงทั้งคู่อย่างชัดเจน โดยเป็นฉากที่เฟิร์นนำกล้องฟิล์มของเธอถ่ายมายังลิ้นี่สาวที่กำลังขับรถอยู่ ซึ่งข้าพเจ้าต้องการให้เชื่อมโยงกับในฉากที่ 2 ที่ลิ้นี่เคยพยายามนำกล้องมาถ่ายเฟิร์นที่กำลังหลับอยู่ไม่สามารถชัดขึ้นอะไรได้แต่ลิ้นี่ก็ไม่ได้ถ่ายภาพต่อไปในฉากนั้น แต่ในฉากนี้ เช่นกันลิ้นี่เป็นฝ่ายที่ไม่สามารถชัดขึ้นได้ซะเอง และต้องยินยอมให้น้องสาวตนโดยที่ไม่ได้ยินยอมมากนัก ด้วยความน้อยใจเล็กๆที่ตัวเองต้องเก็บไว้เพียงคนเดียว

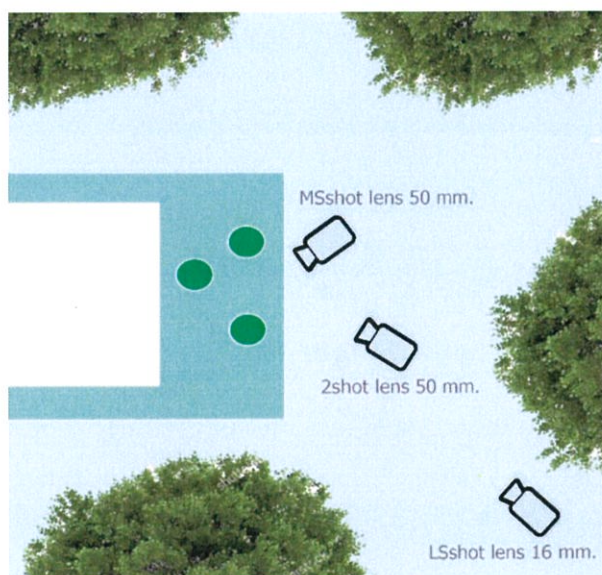

ภาพที่ 83 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลิ้นี่”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 84 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลิ้นี่”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

เป็นอีกฉากที่ข้าพเจ้าต้องการให้การนั่งของตัวละครมีการซ้อนทับกันโดยที่ในภาพลึ จะซ้อนทับกับแม่ของเธออยู่ และมีโทนสีของเสื้อผ้าที่ใกล้เคียงกันแต่เฟิร์นข้าพเจ้าต้องการให้หลุด ออกจากทั้งสอง โดยทั้งคู่ก็จะอยู่ภายใต้การเฝ้ามองของแม่เธอเหมือนเช่นฉากรับปริญญาเช่นกัน โดยข้าพเจ้าต้องการให้จุดยืนของตัวละครทั้งหมดไล่ลำดับเข้าใกล้เบื้องหลังของพวกเค้าซึ่งเป็นเสมือน บ้านหลังสุดท้ายคือฮวงซุ้ย โดยลูกทั้งสองยังคงอยู่ห่างจากจุดนั้นมากและยังมีเวลา โอกาส อีกมากที่จะ ได้มีชีวิตเปียของตัวเองได้อีกมากในการตีความของข้าพเจ้า

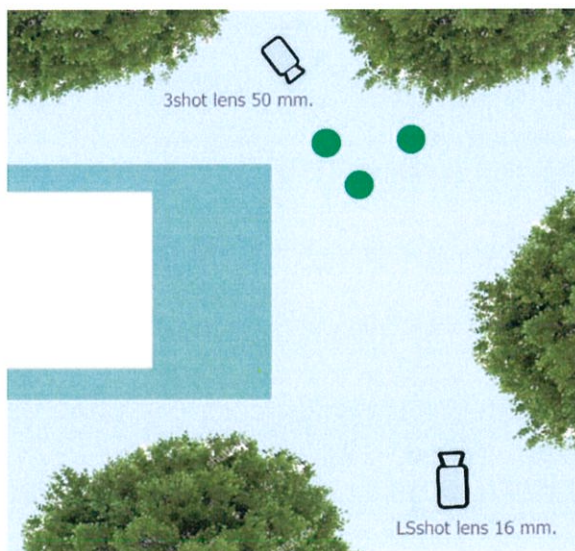

ภาพที่ 85 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 86 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

สำหรับฉากนี้ข้าพเจ้าต้องการให้ทั้งครอบครัวโตนอบล้อมด้วยต้นไม้ธรรมชาติ โดยรอบอย่างชัดเจน โดยมีจุดศูนย์กลางเป็นต้นไม้ที่ยืนต้นตายแล้วที่ครอบครัวนี้กำลังแขวนประทัดเพื่อจุด ข้าพเจ้าต้องการขับต้นไม้ที่ยืนต้นตายให้ชัดเจนที่สุด โดยมีการเก็บภาพแทรก (insert) มาแยกทั้งก่อนและหลังจากนี้อีกหลายภาพ เพื่อย้ำในข้อความที่ต้องการจะสื่อ ฉากนี้ข้าพเจ้าใช้ขนาดเลนส์ 16 mm. เพื่อให้เกิดขนาดภาพที่กว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้และพยายามถอยหลังให้ได้มากที่สุด ในจุดที่ข้าพเจ้ายืนอยู่นั้นเต็มไปด้วยต้นไม้ใบหญ้าที่รกรงอย่างมากมายจนสุดเท่าที่จะถอยได้ เพราะข้าพเจ้าต้องการให้ภาพที่ออกมาขนาดของคนเล็กที่สุดโตนอบล้อมไปด้วยต้นไม้รอบตัว

ภาพที่ 87 ภาพแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 88 ภาพที่ได้จากแปลนกล้องและไฟ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

5.3 บทสรุปขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์

สำหรับบทสรุปขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ที่ให้นักเรียนแก่ข้าพเจ้า และสามารถสรุปออกมาได้ง่ายชัดเจนที่สุดคงเป็นเรื่องการเตรียมพร้อมก่อนการถ่ายทำหรือการ Pre-Production ที่ข้าพเจ้าจัดการในส่วนนี้ออกมาไม่ดีพอ ทำให้ข้าพเจ้าเองต้องกังวลในหลายๆสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างถ่ายทำ ซึ่งโดยปกติก็ย่อมเกิดขึ้นอยู่แล้วแต่เมื่อข้าพเจ้าไม่พร้อมในการเตรียมการรับมือยิ่งทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นไปอีก ข้าพเจ้าจะขอสรุปให้คร่าวๆดังนี้

1. ปัญหาบทภาพยนตร์ที่มีบางส่วนยังไม่พร้อมดี หรือมีการแก้ไขกระทันหันก่อนหน้าเพราะปัญหาที่ต้องปรับให้เข้ากับบุคลิกภาพของนักแสดงที่ไม่ได้มีประสบการณ์ในการแสดง ในขณะที่นั้นข้าพเจ้ามีความเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเขียนบทภาพยนตร์โดยคร่าวก่อนพอหลังจากได้พูดคุยกับนักแสดงและเริ่มจับบุคลิกภาพนักแสดงได้ ข้าพเจ้าจะมีการพูดคุยกับนักแสดงเริ่มปรับบทภาพยนตร์ให้ตรงกับนักแสดงให้ง่ายต่อการแสดงของนักแสดงมากขึ้น เพราะข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะเป็นวิธีที่ง่ายกว่าออกมาดีกว่า เพราะนักแสดงเองก็ไม่เคยมีประสบการณ์ที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นอีกบทบาทหนึ่งเลยทันที แต่ทว่าวิธีนี้เมื่อได้ทดลองใช้ลงไปข้าพเจ้ากลับคิดว่ามันทำให้ภาพรวมของภาพยนตร์ผิดเพี้ยนไปมาก และข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมให้อยู่ในบทภาพยนตร์ได้ กลายเป็นว่าปรับแก้ไปตามสถานการณ์แต่ละวันแต่ละฉากที่ถ่ายทำ

2. ปัญหานักแสดง นักแสดงของข้าพเจ้ามีปัญหาอย่างชัดเจนอย่างมากอยู่ 3 แบบ ในแบบแรกจะเป็นของผู้รับบทเป็นเฟิร์น เนื่องจากนักแสดงเองค่อนข้างเสียสมาธิได้ง่ายไม่มีสมาธิอยู่กับงานซักเท่าไร เนื่องจากไม่เคยมีประสบการณ์ในการแสดงด้วยส่วนหนึ่ง ทำให้ต้องใช้เวลาค่อนข้างมากในการปรับตัวในแต่ละวัน แต่เมื่อเริ่มชินกับระบบกองถ่ายภาพยนตร์เริ่มเข้าใจการแสดงการทำงาน ก็พัฒนาขึ้นได้อย่างดีมาก ปัญหาแบบที่ 2 คือ ไม่กล้าที่จะแสดงออกมา หรือไม่แสดงออกมาได้อย่างเต็มที่เนื่องจากยังติดอยู่กับความเคอะเขิน ความกลัวที่จะแสดงออกมาแล้วไม่ถูกต้อง ความกังวล ซึ่งปัญหานี้จะเกิดอยู่กับผู้รับบทเป็นสี่ซึ่งเป็นอีกคนที่ไม่มีประสบการณ์ในการแสดงเช่นเดียวกัน วิธีแก้ที่ข้าพเจ้าพอจะทำได้คือทำให้การทำงานสนุกที่สุด ให้นักแสดงผ่อนคลาย เมื่อนักแสดงเล่นออกมาไม่ตรงกับที่ต้องการข้าพเจ้าจะบอกไปตรงๆในจุดที่ออกมาไม่ได้ แต่ในนั้นก็จะมีจุดที่ดีอยู่มากที่ชอบและอยากให้เล่นในจุดนั้นเหมือนเดิม ข้าพเจ้าพยายามพูดทั้งในด้านที่ดีและไม่ดีผสมกันไปตามความจริง และให้กำลังใจนักแสดงอยู่ตลอดเวลา ส่วนอย่างสุดท้ายคือปัญหาจากนักแสดงผู้รับ

บทเป็นแม่ ในส่วนนี้ผู้รับบทเป็นแม่ไม่มีประสบการณ์เลยอีกเช่นกัน แถมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาพยนตร์ก็จะติดภาพของละครมาซะส่วนใหญ่ จึงต้องทำการบ้านอย่างมากในการอธิบายถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการให้การแสดงออกมาในรูปแบบไหน โดยในกรณีนี้จะมีปัญหาในช่วงคิวแรกๆที่เริ่มถ่าย เพราะข้าพเจ้าจะต้องหาจุดที่ลงตัวที่สุดของการแสดงของแม่ให้ได้ โดยตลอดช่วงนั้นก็จะต้องบอกตลอดว่าขอเล่นมากกว่านี้ หรือน้อยกว่านี้ ในช่วงนี้ดีไม่ตัวอย่างไรเพิ่มอะไรเพราะอะไร จนพอเริ่มหาจุดลงตัวได้แล้วทางแม่เองก็เริ่มเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าเองต้องการเช่นกัน แม้จะใช้เวลามากหน่อย

3. ปัญหาการติดต่อสถานที่ ในการติดต่อกับสถานที่ที่ข้าพเจ้าคิดว่าอธิบายทำความเข้าใจไปหมดทุกอย่างแล้ว แต่ทว่าสถานที่ดังกล่าวกลับมีผู้อาศัยอยู่หลายคนทำให้การอธิบายเหล่านั้นแทบไม่เป็นผลอะไรเลยเมื่อข้าพเจ้าอธิบายกับคนกลุ่มหนึ่งให้ทราบ แต่มีอีกกลุ่มที่เพิ่มเติมเข้ามาในวันดังกล่าวแล้วไม่เข้าใจในระบบกองถ่ายทำ บทเรียนสำคัญครั้งนี้ของข้าพเจ้าคงจะเป็นการขอสถานที่โดยไม่สามารถเป็นเจ้าของสถานที่ได้อย่างเต็มที่ในการทำงาน เพราะสถานที่นั้นก็ยังคงทำการขายของอยู่หรือใช้ชีวิตประจำวันอยู่ ในขณะที่กองถ่ายทำของข้าพเจ้ายังคงถ่ายทำ ดังนั้นบทเรียนสำคัญแม้สถานที่จะสวยแต่ถ้าข้าพเจ้าไม่สามารถใช้งานได้อย่างเต็มที่ก็เกิดปัญหาตามมาภายหลังอย่างมากแบบนี้ก็ไม่คุ้มกับความสวยงามนี้เท่าไรนัก

4. ปัญหาความเข้าใจกับทีมงาน ในส่วนนี้ข้าพเจ้าเองอาจเป็นฝ่ายผิดพลาดเองที่ไม่สามารถจัดการในด้านทีมงานได้ดีพอ ในด้านความเข้าใจในภาพยนตร์และความต่อเนื่องของทีมงาน ส่วนหนึ่งมาจากทีมงานที่ไม่สะดวกในการมาร่วมงานกับข้าพเจ้าได้ตลอดเวลา จึงมีการหมุนเวียนสับเปลี่ยนอยู่บ้างจึงเกิดมีปัญหาในการที่ไม่สามารถตัดสินใจแก้ปัญหา หรือช่วยข้าพเจ้าจัดการได้ในบางครั้ง

บทที่ 6

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

6.1 การเตรียมการในขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

การจัดเก็บไฟล์งานในขั้นตอนการถ่ายทำ

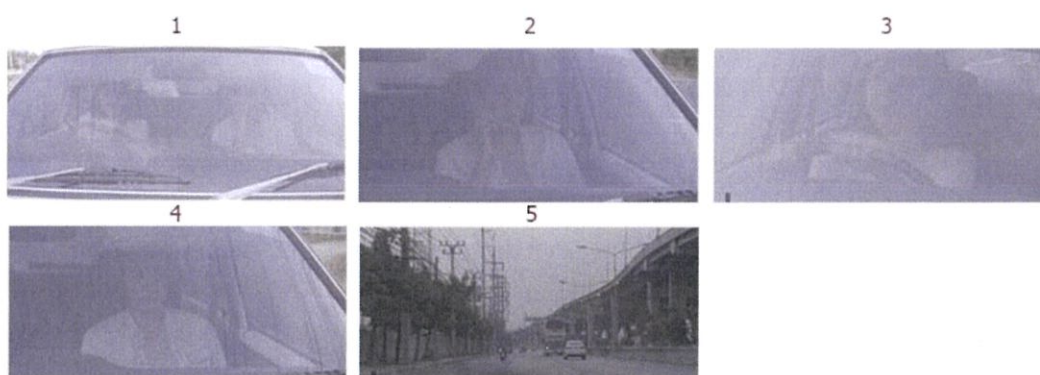

ภาพที่ 89 ภาพการเก็บไฟล์ข้อมูล ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ในการจัดเก็บไฟล์งานของข้าพเจ้าเลือกที่จะแยกซีน (Scene) แต่ละซีน (Scene) ออกอย่างชัดเจนเพื่อง่ายต่อการค้นหาและการทำงาน โดยภายในโฟลเดอร์ (Folder) แต่ละอันก็จะมี การแยกย่อยตามขนาดภาพแต่ละขนาดที่ถ่ายมาอีกด้วย ในส่วนของเสียง ภาพคั่น (insert) หรือเพลง ประกอบ ข้าพเจ้าก็จัดการแยกประเภทไว้ด้วยเช่นกัน

6.2 การตัดต่อแบบหยาบ (Rough Cut)

ในการตัดต่อครั้งแรกข้าพเจ้าแค่เพียงจัดเรียงทุกอย่างตามบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าเอง ไม่ได้เจาะจงจัดการในแต่ละฉากอย่างละเอียด ข้าพเจ้าทำการเรียงแบบหยาบเพื่อเกิดภาพรวมโดยคร่าวก่อน เพราะต้องการได้ดูภาพรวมของภาพยนตร์เบื้องต้นก่อนให้เร็วที่สุด เพื่อการพัฒนาหรือแก้ไขต่อหลังจากนี้

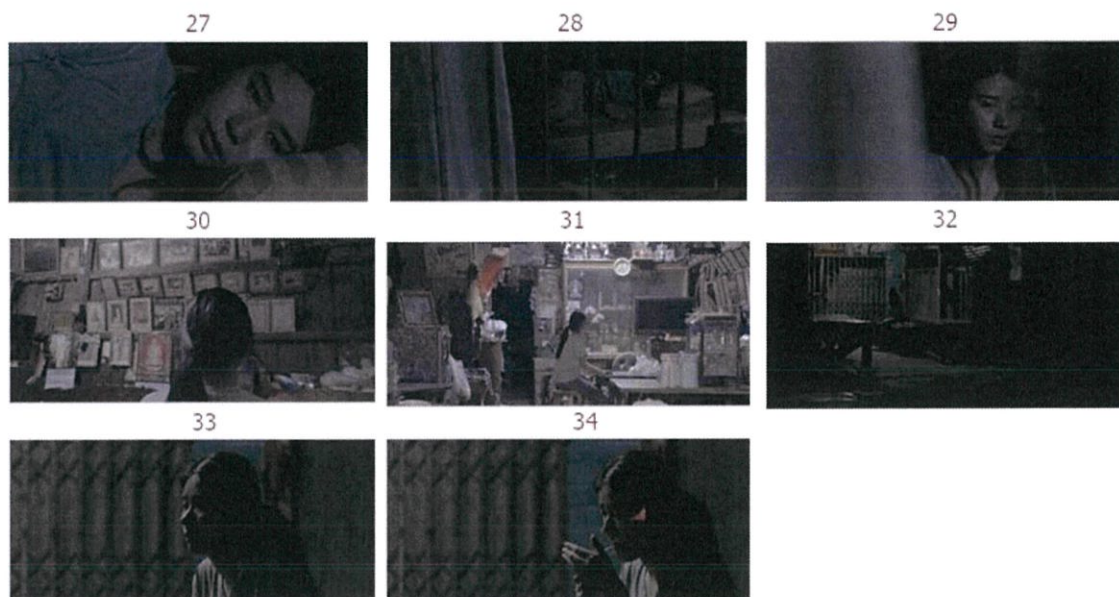
ภาพที่ 90 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 91 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

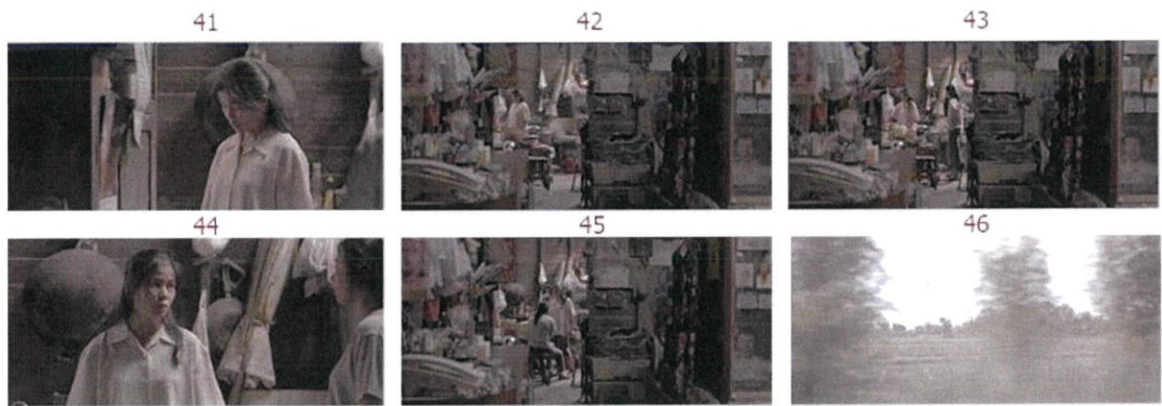
ภาพที่ 92 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

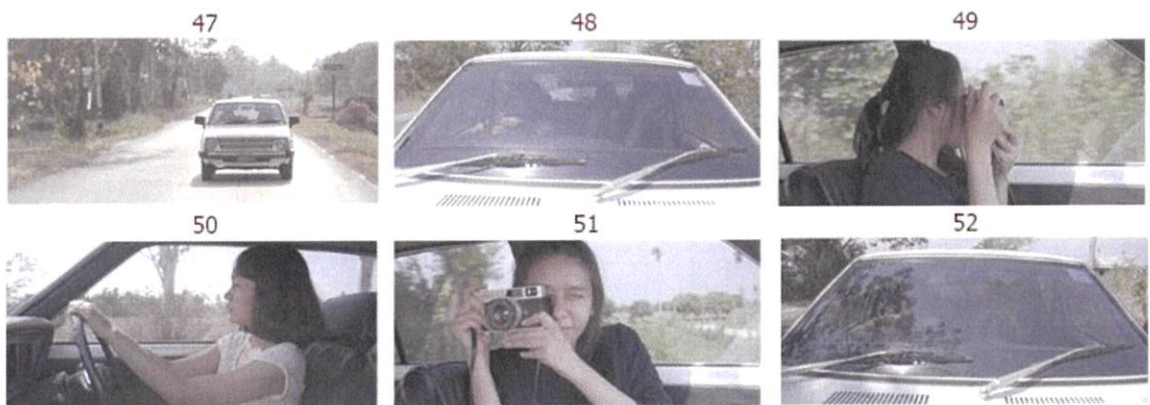
ภาพที่ 93 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 94 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 95 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 96 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 97 ภาพการตัดต่อแบบหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

6.3 การแก้ปัญหาในการตัดหยาบ

หลังจากที่ได้ตัดต่อแบบหยาบดูแล้วทำให้เห็นว่า ยังคงขาดหลายองค์ประกอบที่จะสามารถเล่าเรื่องได้ อาจต้องถ่ายเพิ่มหรือตัดต่อใหม่เพื่อให้เล่าเรื่องได้ดีกว่าเดิมทำให้ต้องมีการวางแผนเพื่อที่จะตัดสินใจในการจะถ่ายเพิ่มหรือแก้ไขด้วยการตัดต่อ

สำหรับในส่วนที่ข้าพเจ้าคิดว่าสามารถแก้ไขด้วยการตัดต่อได้คือตอนเปิดเรื่องที่ข้าพเจ้าศึกษาจากการดูหนัง จากการเรียน จากบทความ ก็มักจะพูดถึงเรื่องการเปิดภาพแรกของหนังอยู่เสมอ ว่าภาพแรกที่ปรากฏถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะพาเราไปสู่ในสิ่งที่เราต้องการจะสื่อสารถึงและในภาพแรกก็จะมีการเชื่อมโยงกับในภาพสุดท้ายของหนังเสมอ ข้าพเจ้าทำการเลือกภาพที่จะมาปรากฏตอนเริ่มของหนังอยู่ 2 ฉากนั่นคือฉากเฟิร์มนอนอยู่กลางฮวงซุ้ย ที่ข้าพเจ้าต้องการให้ท่าทางการนอนเสมือนนอนอยู่ในครรภ์มารดา หมายถึงการถูกตรึงตรากำหนดตัวเองมาตั้งแต่แรกเกิดกับวัฒนธรรมนี้ ส่วนอีกฉากคือประตักที่ถูกจุดในฉากสุดท้ายของเรื่อง ข้าพเจ้ามาขึ้นขอบจิ้งหะที่เกิดขึ้นภายหลังจากถ่ายเสร็จสิ้น จิ้งหะของประตักที่ถูกกระเปิดออกทีละนิดและค่อยๆสลายหายไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกภาพประตักมาใส่เป็นภาพแรกของภาพยนตร์ เพราะก่อนหน้ามีภาพของลี้ที่มองประตักเบื้องหน้าอย่างสิ้นหวังข้าพเจ้าคิดว่าภาพแรกที่เป็นประตัก น่าจะสื่อความและเชื่อมโยงกับสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้ดีกว่า

ภาพที่ 98 ภาพประตัก ในภาพยนตร์ “ลี้”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 99 ภาพเฟิร์นนอนกลางอวงซู้ ในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

หลังในฉากที่ 2 ช่วงที่เฟิร์นหลับอยู่ที่บิมน้ำมันในบทภาพยนตร์ข้าพเจ้าเพียงอยาก
ให้เฟิร์นหลับและรู้สึกตัวอีกที่ตัดมาอยู่ที่ศาลเจ้าเลย แต่หลังจากทดลองตัดต่อแล้วข้าพเจ้าลองไป
ถ่ายภาพบรรยากาศยามค่ำคืนระหว่างที่รถกำลังขับเคลื่อนมาเพิ่ม โดยที่ช่วงนั้นเป็นช่วงวันหยุดที่
ข้าพเจ้ากลับบ้านพอดีจึงตัดสินใจไปถ่ายด้วยตัวเองคนเดียวโดยมีคนที่บ้านช่วยขับรถให้ ปรากฏว่าเป็น
ที่น่าพอใจอย่างมากเมื่อตัดออกมา ให้การพักในการรับข้อมูลกับคนดูอย่างมากและช่วยให้ได้เห็น
บรรยากาศของต่างจังหวัดที่ข้าพเจ้าเองต้องการให้ต่างกับบรรยากาศเมืองหลวงที่ไม่เคยหลับที่ทุกคน
คุ้นเคยกันดี โดยเฟิร์นเองก็ต้องปรับสภาพตัวเองพอสมควรระหว่างในเมืองกับตอนที่กลับมา
ต่างจังหวัด เช่นเดียวกันสามารถตีความกลับกันเป็นสิ่งที่ตัวเองก็ต้องปรับสภาพเช่นกันระหว่าง
ต่างจังหวัดกับเมืองหลวง นอกจากนี้ความรู้สึกที่ออกมายังให้ความรู้สึกพิศวงอย่างน่าประหลาด
หลังจากที่ข้าพเจ้าลองตัดดูด้วย ซึ่งช่วยสนับสนุนในฉากต่อไปที่จะเป็นความฝันได้อย่างดี

ภาพที่ 100 ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 101 ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

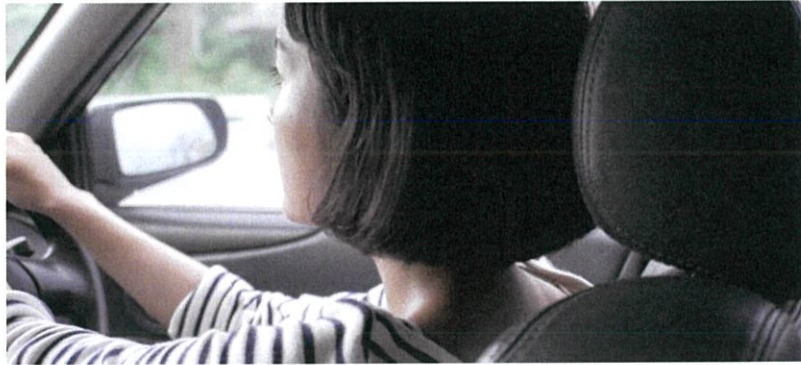
ภาพที่ 102 ภาพบรรยากาศ ในภาพยนตร์ “ลี”, สถานที่ จรุงศรี, 2560

ฉากศาลเจ้าเป็นที่ฉากที่ข้าพเจ้าเองตัดเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยในด้านการตัดต่อ เนื่องจากข้าพเจ้าเห็นว่ามันยังไม่ดูพิศวงพอ ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะใช้วิธีการตัดแบบจัมป์คัท (JumpCut) โดยการที่ข้าพเจ้าตัดต่อโดยไม่อิงกับบทสนทนาของตัวละครในบางช่วง โดยจะเกิดเทคนิคนี้กับตัวละคร ลีคนเดียวโดยที่ข้าพเจ้าต้องการให้คล้ายกับเสียงทั้งหมดก้องกังวาลอยู่ในหูของเฟิร์น ค่อยๆ โจมตีเฟิร์น เข้ามาคล้ายมีลืออยู่ 3-4 คนรอบตัวคอยพูดรอกหูเฟิร์นอยู่ แต่ใช้เทคนิคของการตัดต่อ เปลี่ยนขนาด ภาพ และจัมป์คัท (Jumpcut) ในการสื่อสาร ถ้าให้อธิบายอย่างง่ายก็เหมือนว่าลีในภาพ MS พูดยังไม่ทันจบประโยค ก็ตัดไปภาพลีในภาพ CU พูดต่อทันที โดยที่เสียงระหว่างภาพ MS และ CU ซ้อนกัน แค่ช่วงนิดเดียว

สุดท้ายหลังจากข้าพเจ้าดูแล้วก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าในตอนจบนั้น ไม่เหมือนตอนจบเลยแม้แต่นิดเดียว นั่นก็คือภาพยนตร์ข้าพเจ้านั้นไม่สามารถจบได้ ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะถ่ายทำเพิ่มอีก 1 ฉากด้วยงบประมาณที่มีและเวลาที่มี โดยเป็นฉากที่ลีขับรถไปส่งเฟิร์นกลับกรุงเทพอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่ผิดหวังและไม่มีการพูดจากันแม้แต่นิดเดียวภายในรถ ไม่มีการมองกลับมาหาเฟิร์นมีเพียงเฟิร์นเท่านั้นที่มองกลับไปด้วยสายตาที่เห็นใจพี่สาวตน และรู้สึกที่เกิดขึ้นสิ่งที่พี่สาวตนคิดอยู่ทุกอย่าง แม้ฉากที่เพิ่มไปจะไม่ได้ทำให้ภาพยนตร์ข้าพเจ้าชัดเจนซะทีเดียว หรืออาจจะทำให้ดูไม่รู้เรื่องกว่าเดิม แต่ข้าพเจ้าตัดสินใจแล้วว่าแบบนี้คงดีที่สุดด้วยระยะเวลา ความเหมาะสม การแก้ปัญหาเบื้องต้น และข้าพเจ้าเชื่อว่าน่าจะมีคนที่รู้สึกบางสิ่งบางอย่างได้อย่างที่ข้าพเจ้ารู้สึกและต้องการสื่อสารอย่างน้อยซักคนเดียวข้าพเจ้าก็พอใจในการตัดสินใจนี้แล้ว

ภาพที่ 103 ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

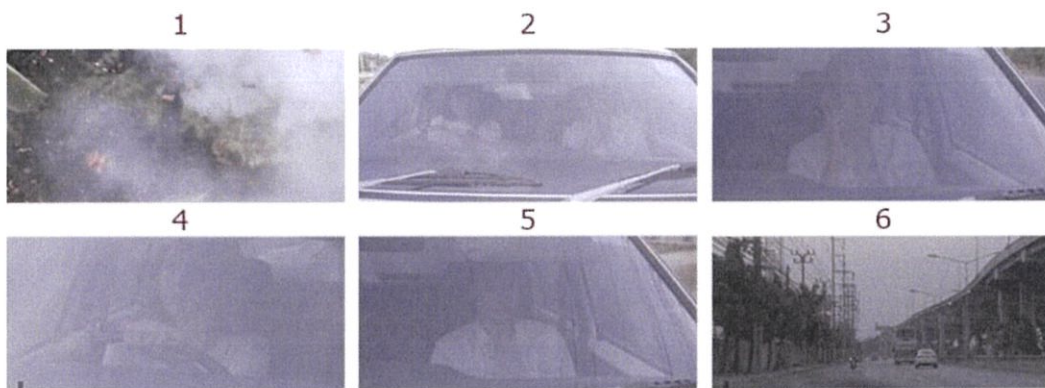
ภาพที่ 104 ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

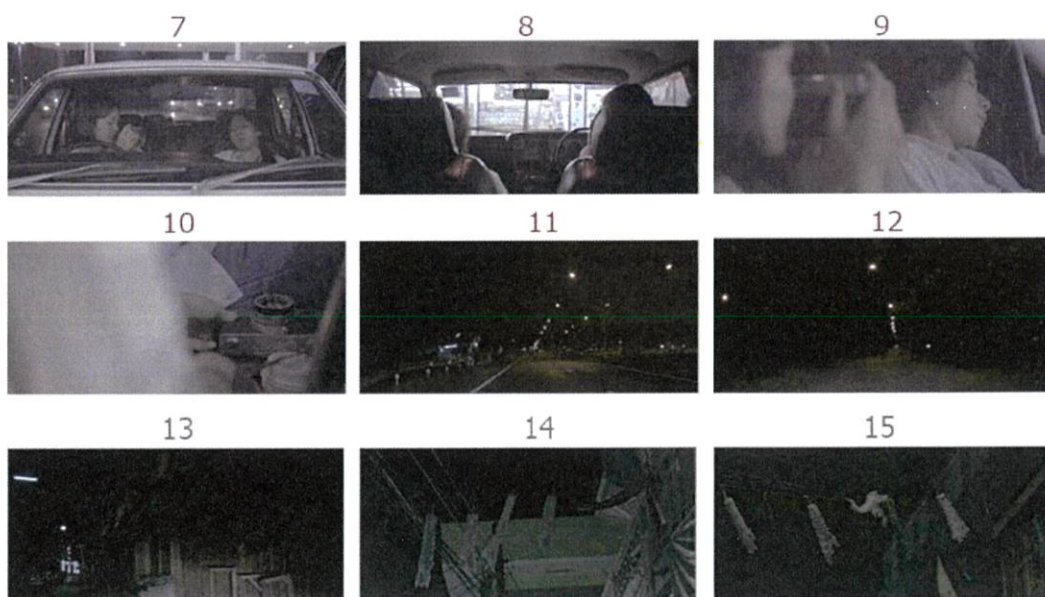
ภาพที่ 105 ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 106 ภาพตอนจบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 107 ภาพการแก้ไขการตัดหาย ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

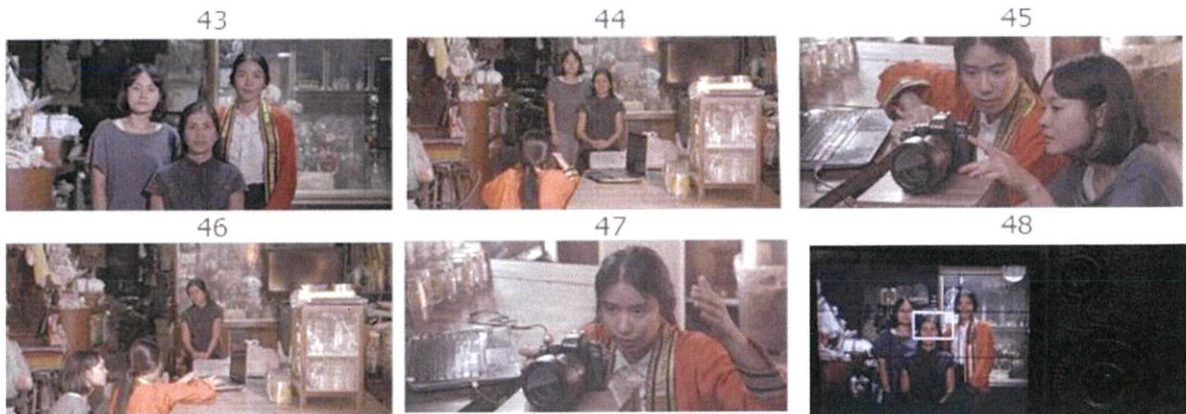
ภาพที่ 108 ภาพการแก้ไขการตัดหาย ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

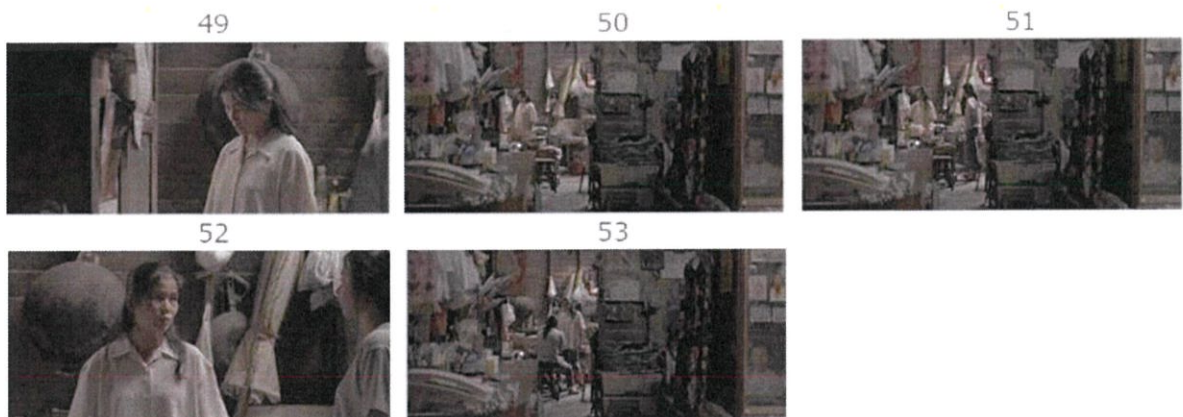
ภาพที่ 109 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ "ลี", สานนท์ จรุงศรี, 2560

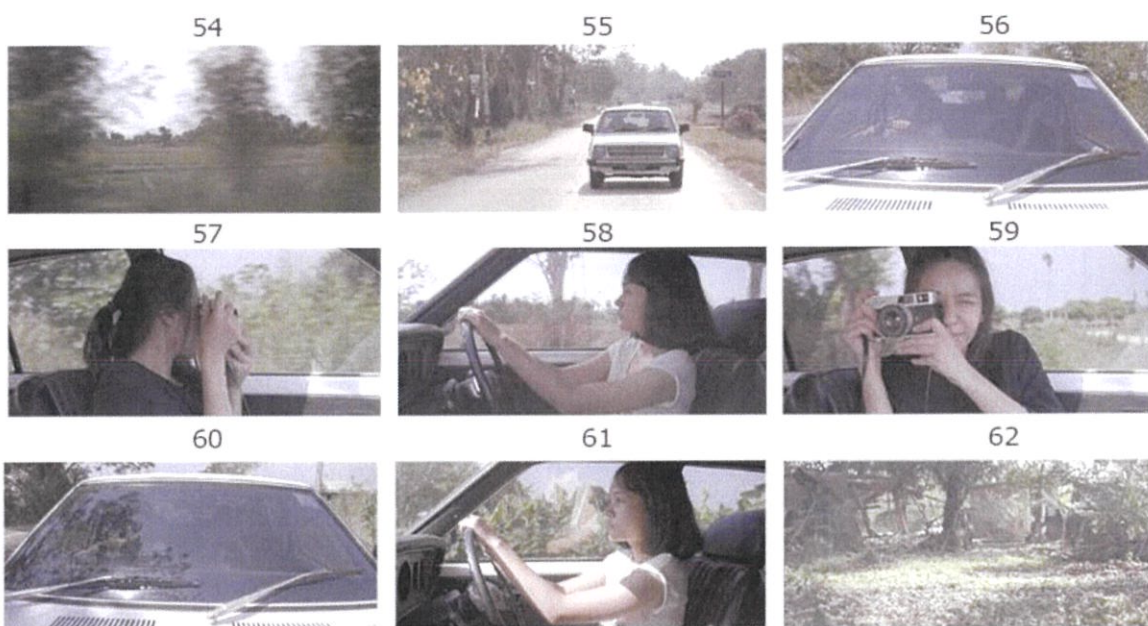
ภาพที่ 110 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลิลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 111 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 112 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 113 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 114 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงตรี, 2560

ภาพที่ 115 ภาพการแก้ไขการตัดหยาบ ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

6.4 การตัดต่อแบบสมบูรณ์ (Final Cut)

หลังจากแก้ไขการตัดหยาบเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็แทบจะไม่ได้ไปแก้ไขในส่วนของ ไทม์ไลน์คัทติง (Timeline Cutting) อีกเลย จะมีขยับเพียงหลังจากใส่เพลงประกอบเข้าไปให้ตรง จังหวะยิ่งขึ้น โดยเพลงประกอบข้าพเจ้าเลือกเพลงที่ให้ความรู้เสมือนกำลังเข้ามาสู่เรื่องราว และออกจากเรื่องราวในเพลงเดียวกัน ข้าพเจ้าเลือกใส่ในช่วงเปิดเรื่อง ช่วงที่กำลังเข้าสู่ปัญหาของเรื่อง และตอนจบของเรื่อง ในการตัดต่อแบบสมบูรณ์ข้าพเจ้าได้ย้ายไฟล์งานไปสู่โปรแกรมทำสีต่อในขั้นตอนต่อไปเป็นขั้นสุดท้าย และเลือกที่จะจบขั้นตอนทั้งหมดในโปรแกรมแก้สี (color grading) ด้วยโปรแกรม Davinci Resolve เป็นโปรแกรมสุดท้าย

6.5 ปรับแต่งสีของภาพ (Color grading)

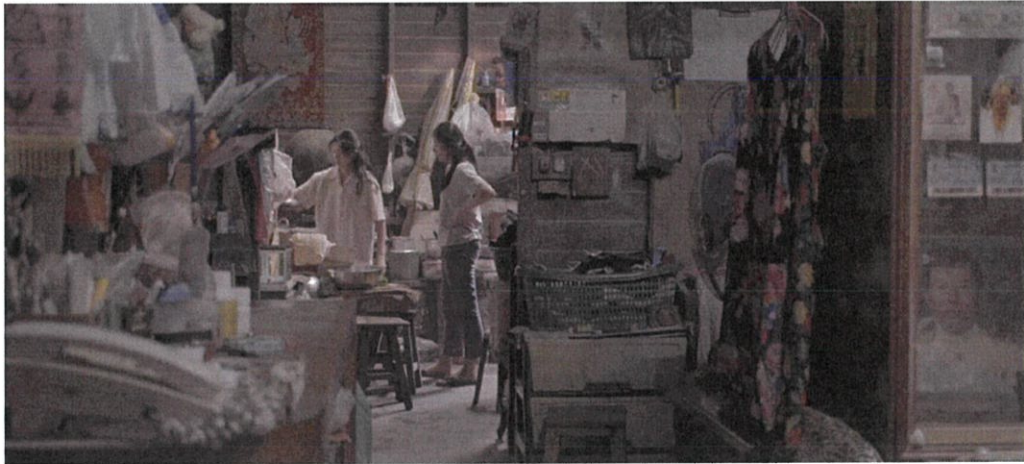
การทำสี (Color grading) ในภาพยนตร์ในงานระดับนักศึกษาสมัยนี้ถือว่าเริ่มแพร่หลายมากขึ้น เนื่องจากเทคโนโลยีในปัจจุบันทั้งในด้านอุปกรณ์การใช้งาน โปรแกรมเกรดดิง (grading) ก็สามารถเข้าถึงได้ง่ายขึ้น ความสำคัญของการทำสีในภาพยนตร์ซึ่งรวมถึงการแก้สีในภาพยนตร์ด้วย ส่งผลให้เกิดวิธีการสร้างสรรค์งานที่หลากหลายขึ้น โกล้เคียงการทำงานในระดับมืออาชีพมากขึ้น

สำหรับภาพยนตร์ของข้าพเจ้ามีการจัดการเรื่องสีในภาพยนตร์ด้วยเช่นกัน โดยจุดประสงค์หลักมีทั้งการแก้ไขในสิ่งที่ไม่สามารถทำได้ในขั้นตอนการถ่ายทำ ทั้งในการสีขององค์ประกอบบางอย่างในภาพที่ไม่ต้องการแต่ติดเข้ามา น้ำหนักของแสงที่ช่วงไฮไลต์ (highlight) หรือชาโดว์ (shadow) มากเกินไปก็จำเป็นต้องอาศัยขั้นตอนหลังจากการถ่ายในการแก้ไขภาพที่ได้มา

ส่วนในด้านของสิ่งที่ต้องการเพิ่มเติมมากกว่านั้น เช่น ต้องการให้เกิดสีในบางฉากที่สดแรง จนผิดธรรมชาติ หรือการถ่ายเดย์ฟอร์ไนท์ (Day for night) ที่เปลี่ยนจากกลางวันให้ดูเป็นกลางคืน ข้าพเจ้าก็นำมาใช้ในภาพยนตร์ด้วยเช่นกัน

ภาพที่ 116 ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 117 ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “สี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 118 ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “สี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 119 ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 120 ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 121 ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 122 ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 123 ภาพก่อนการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

ภาพที่ 124 ภาพการ Color grading ในภาพยนตร์ “ลี”, สานนท์ จรุงศรี, 2560

6.6 เสียงประกอบภาพยนตร์

ในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายในการทำงานเป็นส่วนที่ควรส่งงานต่อสำหรับผู้ที่มีความชำนาญในการจัดการเรื่องเสียง แต่ด้วยปัญหาด้านทรัพยากรบุคคลและตัวข้าพเจ้าเองก็มีพหุจะมีพื้นฐานในการทำเสียงอยู่บ้าง ข้าพเจ้าจึงจำต้องทำเสียงในภาพยนตร์ด้วยตัวเอง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าจะใช้เสียงบรรยากาศ เสียงบทสนทนาและมีเพลงประกอบบ้างในบางช่วงที่จะช่วยให้การดำเนินเรื่องของภาพยนตร์ราบรื่นขึ้น มีจุดให้ผู้ชมผ่อนคลายและมีเวลาคิดทบทวนในฉากที่ผ่านมานอกจากนี้สก็อร์เพลงประกอบภาพยนตร์ข้าพเจ้ายังต้องการให้บ่งบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกที่อบอวนอยู่ภายในช่วงอารมณ์ขณะนั้น ช่วยเสริมภาพที่ออกมาให้ชัดเจนในด้านความรู้สึกมากยิ่งขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าเลือกใช้ซ้ำที่มีเพียงเสียงเปียโนบรรเลงเพียงอย่างเดียวเป็นเพลงหลัก ที่จะคอยคลุมภาพยนตร์ของข้าพเจ้าทั้งเรื่อง โดยข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากภาพยนตร์เรื่องดาวคะนองที่ข้าพเจ้าเองได้รับชมมา และรู้สึกว่ายากภายในภาพยนตร์ข้าพเจ้าเองก็มีความรู้สึกคล้ายคลึงกันจึงลองทำเพลงขึ้นมาใส่ และผลตอบรับออกมาเป็นที่น่าพอใจแก่ข้าพเจ้าอย่างมาก

6.5.1. เสียงบรรยากาศ (Sound Ambient)

เสียงบรรยากาศในภาพยนตร์นั้นข้าพเจ้าทำการอัดเสียงไปพร้อมกับเสียงบทสนทนาของนักแสดง เพราะต้องการให้ได้เสียงบรรยากาศขณะนั้นจริงๆ ในพื้นที่นั้นจริงๆ แต่ท้ายที่สุดก็มีบางสถานที่ที่ไม่สามารถใช้เสียงบรรยากาศนั้นๆได้ เนื่องจากปัญหาเสียงรบกวนเสียงไม่พึงประสงค์อื่นๆที่แทรกเข้ามา ข้าพเจ้าจึงแก้ปัญหาโดยการหาสถานที่ใกล้เคียงคล้ายคลึงกันและอัดเสียงเป็นบรรยากาศเก็บไว้และนำมาผสมกันกับเสียงบทสนทนา ข้าพเจ้าตั้งเสียงบทสนทนาไว้ที่ความดังปกติที่ 0 และลดเสียงสนทนาลงในระดับ -2 ถึง -5 แม้ตัวเลขจะติดลบแต่ก็ยังคงได้ยินเสียงบรรยากาศชัดเจน แม้ไม่ได้ดังมากแต่ก็ให้ความรู้สึกและมีมิติของเสียงอยู่ตลอดเวลา ส่วนหนึ่งในเหตุผลของการปรับระดับเสียงเช่นนี้ก็มาจากเครื่องเสียงของข้าพเจ้าเองด้วย ที่อาจจะไม่ใช่มาตรฐานที่ดีที่สุด แต่ข้าพเจ้าก็นำไปทดลองเปิดในเครื่องอื่นๆ สถานที่อื่นๆ ก็ถือว่าเป็นที่น่าพอใจ

6.5.2 เสียงพูด (Dialogue)

บทสนทนาบางส่วนสำคัญในการช่วยเสริมการเล่าเรื่อง ลักษณะนิสัยของตัวละครได้อย่างมาก ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีบทพูดค่อนข้างเยอะ การอัดเสียงจึงเป็นสิ่งสำคัญมากเพราะต้องบอกข้อมูลกับคนดู เสียงสนทนาที่ใช้ในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นเสียงที่บันทึกไว้ระหว่างการถ่ายทำทั้งหมด โดยที่ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับเสียงเป็นอย่างมาก เพราะน้ำเสียงที่ออกมานั้นสามารถเปลี่ยนความหมายของสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้เลย ข้าพเจ้าจึงฟังเสียงสนทนาเองทุกครั้งในขั้นตอนถ่ายทำส่วนหนึ่งเพราะข้าพเจ้าเองต้องมาทำเสียงเองด้วย ข้าพเจ้าต้องการมั่นใจว่าเสียงนั้นจะต้องไม่มีปัญหาโดยพื้นฐานแล้วการสังเกตสภาพโดยรอบและรอจังหวะที่ดีที่สุดเพื่อไม่ให้เกิดเสียงรบกวนเป็นเรื่องธรรมดาของกองถ่าย แต่ยอมไม่เป็นไปตามที่ต้องการได้เสมอทุกครั้ง ดังนั้นเมื่อมีเสียงรบกวนมาระหว่างการแสดงข้าพเจ้าจะบอกนักแสดงตลอดว่าขอเริ่มใหม่อีกก่อนที่เสียงจะมาช่วงหนึ่ง ซึ่งในขั้นตอนตัดต่อเสียงนั้นสามารถแก้ไขได้

บทที่ 7

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายที่สำคัญที่สุดในศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้คือ การที่ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ จะทำออกมาจริงๆ ด้วยความรู้ ความชื่นชอบ สติปัญญาความเข้าใจใน ณ เวลานั้น ทุกอย่างล้วนเป็น ประสบการณ์อันสำคัญอย่างมากแก่ข้าพเจ้าที่มีทั้งดีและแย่ปะปนกันไป และอย่างน้อยๆ ประสบการณ์ ที่สำคัญที่สุดคือการที่ข้าพเจ้าได้เข้าใจตัวของข้าพเจ้าเองในหลายๆ อย่าง ทั้งด้านความคิด การทำงาน ความชอบ แม้ผลงานที่ออกมาพบจุดบกพร่องในหลายๆ จุดในงานและรวมถึงตัวข้าพเจ้าเองด้วย ที่เลือกจะทำการลองผิดลองถูกโดยที่ไม่ได้สนใจมุมมองที่ผู้อื่นมองหนึ่งของข้าพเจ้า รวมถึงความผิดพลาดในด้านการจัดการของข้าพเจ้ายังมีอยู่มาก ความไม่พร้อมในหลายๆ ปัจจัยขณะถ่ายทำ จนเกิดข้อผิดพลาดมากมาย แต่ท้ายที่สุดบทเรียนครั้งที่ก็เป็นบทเรียนสำคัญที่ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้อย่างดีที่สุดในชีวิตครั้งหนึ่ง

7.1 บทสรุปในการทำงาน

7.1.1 กระบวนการเขียนบทภาพยนตร์

บทภาพยนตร์เรื่องนี้ข้าพเจ้าเขียนขึ้นมาจากความสงสัยและเกิดอยากตั้งคำถามกับมันเป็นอย่างแรก ข้าพเจ้าจึงเลือกที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลจากทั้งครอบครัวของข้าพเจ้า บุคคลอื่นๆ ใกล้ตัวจนนำไปถึงการที่ข้าพเจ้าได้เจอข้อมูลจากทฤษฎีอ้างอิงต่างๆ เกี่ยวกับลำดับการเกิด บทบาทหน้าที่ทางครอบครัวที่ส่งผลต่อบุคลิกภาพ ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้านำมาตีความจับเข้ากับสถานที่และประสบการณ์ส่วนตัวจนออกมาเป็นบทภาพยนตร์ สิ่งที่เป็นปัญหาคือข้าพเจ้าไม่หนักแน่นในความรู้สึกและความคิดของข้าพเจ้าเอง อาจมาจากข้าพเจ้าทำงานคนเดียวโดยไม่เคยถามความเห็นผู้อื่น ข้าพเจ้าจมอยู่กับบทภาพยนตร์เกินไป คิดเอง ตัดสินใจเอง กังวลเองทั้งหมด ไม่มีข้อมูลจากแหล่งอื่นจากผู้อื่นมาช่วยในการตัดสินใจ

7.1.2 กระบวนการเตรียมการถ่ายทำ

ส่วนของการเตรียมการขั้นตอนนี้ ข้าพเจ้าเตรียมการถ่ายทำด้วยตัวเองเกือบทั้งหมดเหตุผลเพราะสถานที่ถ่ายที่ข้าพเจ้าต้องการนั้นอยู่ภายในจังหวัดบ้านเกิดของข้าพเจ้า คือจังหวัดเพชรบุรี ทำให้การประสานงาน ติดต่อสื่อสารกับสถานที่ถ่ายทำข้าพเจ้าทำเองคงสะดวกที่สุด การจัดการในช่วงนั้นของข้าพเจ้าคล้ายจะดูราบรื่นด้วยดี แต่ข้าพเจ้าคาดว่าอาจเกิดปัญหาขึ้นได้แน่นอนอย่างน้อยที่สุด ก็เรื่องเสียง และการใช้ชีวิตและค้าขายของบ้านหลังนั้นซึ่งเค้าจะไม่ยอมหยุดให้ข้าพเจ้าในขณะที่ถ่ายทำ แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็เตรียมการหลายอย่าง รวมถึงแผนสำรองในการรับมือกับเหตุการณ์ต่างๆเอาไว้ เพื่อไม่ทำให้ทางสถานที่ถูกรบกวนจากกองถ่ายภาพยนตร์และเสียรายได้จากการค้าขายเพราะกองถ่ายภาพยนตร์ โดยข้าพเจ้าแก้ไขโดยเหมาร้านก๋วยเตี๋ยวไปเลย 1-2 ชั่วโมงโดยให้ทีมงานข้าพเจ้าเองทานก๋วยเตี๋ยวร้านนั้นเป็นอาหารกลางวัน และสามารถสั่งเครื่องดื่มจากร้านนั้นได้ตลอดเวลา เพื่อเป็นการชดเชยการเสียลูกค้าของทางร้านกลับกันก็เป็นการป้องกันผู้อื่นมารบกวนกองถ่ายข้าพเจ้าเองด้วย ส่วนถ้ายังไม่สามารถป้องกันได้ข้าพเจ้าเองก็จะต้องขอให้ทีมงานบางส่วนไปอธิบายผู้คนที่เข้ามาและขอความร่วมมือเรื่องเสียงเป็นพิเศษ

อีกปัญหาคือการเตรียมการของข้าพเจ้าคือด้านนักแสดงที่ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดคุยทำความเข้าใจกับนักแสดงได้มากพอ เนื่องด้วยปัญหาเรื่องภารกิจของแต่ละฝ่าย ปัญหาด้านสถานที่ของแต่ละนักแสดงที่อยู่ไกลกันมาก ข้าพเจ้าจึงวางแผนเดินทางไปก่อน 1 วันเพื่อซ้อมทำความเข้าใจกับนักแสดงให้มากที่สุด และข้าพเจ้าก็วางแผนการถ่ายทำในคิวแรกไว้ในช่วงบ่ายให้ช่วงเช้าของวันพบทวนทำความเข้าใจกับนักแสดงให้มากที่สุด นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังวางแผนเผื่อเวลาไว้ให้แต่ละฉากก่อนแสดงต้องมีเวลาในการซ้อมการแสดงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อน

7.1.3 กระบวนการถ่ายทำ

ในเบื้องต้นก่อนการถ่ายทำข้าพเจ้าได้บอกถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นให้คร่าวๆแล้ว จนถึงกระบวนการถ่ายทำจริงพบว่าสิ่งที่จำต้องแก้ปัญหามากมายเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องที่สมควร หรือ ไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย ทำให้ข้าพเจ้าไม่มีสมาธิพอที่จะได้ทำงานหน้ากองถ่ายอย่างเต็มที่ เริ่มจากปัญหาแรก การที่ข้าพเจ้าไม่สามารถทำความเข้าใจกับนักแสดงและให้นักแสดงได้ทำความรู้จักกันเองรู้จักบทบาทของตนก่อนหน้า แต่เลือกที่จะแก้ปัญหานั้นโดยนำนักแสดงมาเจอกันก่อนถ่ายเพียง 1 วันและทดแทนอีกด้วยการซ้อมก่อนแสดงให้มากที่สุดที่จะทำได้ ท้ายที่สุดมันกลับทำให้ขั้นตอนนี้ไปกระทบกับขั้นตอนการถ่ายทำในด้านเวลาอย่างมาก ยิ่งด้วยข้าพเจ้าเลือกใช้นักแสดงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการแสดงเลยแม้แต่คนเดียว ความสะเพร่าครั้งนี้ถือว่าหนักหนาอย่างมากสำหรับข้าพเจ้าเพราะทำให้ผลนี้กระทบต่อไปเรื่อยๆจนแก้ปัญหากันไม่หมดไม่สิ้นและเวลาถูกรบกวนไปเรื่อยๆจนในฉากสุดท้ายของวันก็มักจะเกิดปัญหาจนข้าพเจ้าไม่สามารถใช้ฟุตเทจ (footage) จากฉากสุดท้ายของวันได้เลย อย่างต่อมาคือสถานที่ที่ข้าพเจ้าคาดว่าจะมีปัญหามากอย่างแน่นอนคือสถานที่ที่จะใช้เป็นบ้านของตัวละครหลัก ข้าพเจ้าถูกรบกวนการทำงานอย่างมาก รวมถึงถูกบีบเวลาอย่างจำกัดมีหน้าซ้ำยังถูกเรียกเงินค่าสถานที่เพิ่มอีก ทั้งที่ก่อนหน้านี้ที่ติดต่อกลับมีการยินดี ตอบรับที่ดีมาก แต่เวลาจริงกลับทำให้ข้าพเจ้าเกิดปัญหาอย่างมาก และไม่ขอกลับไปถ่ายที่นั่นอีกแล้ว ทำให้ยอมเกิดปัญหาที่ไม่สามารถถ่ายแก้หรือถ่ายทำเพิ่มที่สถานที่นั้นได้อีกแล้ว โดยปัญหาที่เกิดขึ้นคือถูกรบกวนเรื่องเสียง เรื่องพื้นที่ในการทำงานอย่างมาก เพราะวันที่ข้าพเจ้าไปถ่ายกลับมีคนมาอยู่ภายในบ้านหลังนั้นเพิ่มอีก 3-4 คน และการขนย้ายของเล็กๆน้อยๆก็ถูกห้ามไม่ให้ทำได้ อย่างเดียวที่ข้าพเจ้าจะสามารถแก้ปัญหาคือรีบถ่ายทำให้เสร็จอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ก่อนที่จะเกิดปัญหามากกว่านี้และเสียสมาธิไปมากกว่านี้

อย่างสุดท้ายของบทเรียนสำคัญครั้งนี้คือการทำงานหน้ากองถ่ายของข้าพเจ้าในภาพยนตร์เรื่องนี้ คือข้าพเจ้าเลือกที่จะกำกับและถ่ายทำเองด้วยในเวลาเดียวกัน ยังไม่รวมถึงการที่ข้าพเจ้าต้องจัดแสงและติดต่อประสานงานในบางกรณี ท้ายที่สุดมันคือปัญหาอย่างมากที่ตามมาหลังจากนั้น จากการที่ข้าพเจ้าไม่เลือกในทางใดซักทางไม่จัดการกับการทำงานให้ดีพอ สิ่งที่เกิดขึ้นหน้ากองข้าพเจ้าต้องรีบวางแผนมุกล้อให้เสร็จอย่างรวดเร็ว และตกลงกับผู้ช่วยและนักแสดงในฉากที่จะเกิดขึ้น หลังจากนั้นข้าพเจ้าต้องจัดแสงจัดองค์ประกอบที่เกิดขึ้นต่างๆในภาพให้เรียบร้อยดี หรือไม่ก็ไปคอยดูการบริฟนักแสดงจากผู้ช่วย แต่ถ้าโชคร้ายกว่านั้นอาจต้องไปติดต่อกับสถานที่ถ่ายทำเองถ้าเกิดปัญหา แทนที่ข้าพเจ้าจะได้มีเวลาในการใช้ความคิดกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างเต็มที่กลับไม่สามารถทำได้ดีซักอย่าง ยกตัวอย่างเช่นเวลาที่ข้าพเจ้าเป็นช่างภาพในกองถ่ายอื่นๆหลังจากได้รับบริฟ ข้าพเจ้าจะ

มีเวลาอย่างมากในการคิดกับภาพที่จะเกิดขึ้นตรงหน้า ถึงความหมาย องค์ประกอบต่างๆที่จะเกิดขึ้น และอาจแก้ไขเพิ่มเติมอะไรได้อย่างเต็มที่ถ้ามีเวลา แต่งานของข้าพเจ้าเองกลับไม่สามารถทำอะไรได้อย่างเต็มที่ซักอย่างถือเป็นข้อผิดพลาดอย่างมากเป็นบทเรียนสำคัญของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง

7.1.4 กระบวนการหลังถ่ายทำ

กระบวนการหลังการถ่ายทำของข้าพเจ้าในด้านอุปกรณ์ในการใช้งาน หรือการจัดการข้อมูลไม่ได้มีปัญหามากมายนักเพราะข้าพเจ้าเองมีอุปกรณ์ในการใช้การตัดต่อ ทำสี ทั้งในด้านซอฟต์แวร์ (software) และ ฮาร์ดแวร์ (hardware) แต่ปัญหาหลักคงเป็นในเรื่องวัตถุดิบที่ได้มาพบปัญหาว่าการแสดงที่เกิดขึ้นนั้นหลายฉาก มีปัญหาเรื่องการต่อเนื่องในการแสดงอย่างมาก ทำให้ข้าพเจ้าต้องแก้ไขด้วยการตัดต่อในหลายฉาก เช่นภาพขนาด MS เดิน แต่ LS กลับยืนเฉยๆ หรือ MS หยิบของ แต่ LS กลับไม่มีอะไรในมือเลย ถือเป็นความผิดพลาดของข้าพเจ้าเองในขั้นตอนถ่ายทำ จึงเกิดปัญหาอย่างมากในขั้นตอนตัดต่อที่ข้าพเจ้าเองต้องเลือกใช้นาฬิกาได้อย่างจำกัด ตัดต่อได้อย่างจำกัดอย่างมากเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

อีกอย่างคงเป็นในด้านเพลงประกอบของภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าเองไม่สามารถทำออกมาเองได้ ดังนั้นจึงต้องแก้ปัญหาด้วยการหาโหลดตามเว็บที่รวบรวมเพลงเอาไว้ แต่ก็ล้าลึงงมเข็มในมหาสมุทรขั้นตอนนี้จึงถือเป็นอีกขั้นตอนที่เสียเวลาอย่างมาก กว่าจะได้เพลงที่ตรงตามภาพยนตร์ของข้าพเจ้าตรงตามความต้องการของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเองต้องการเพลงช้าและให้ความรู้เหงา เปล่าเปลี่ยว มีความเป็นภาพยนตร์ ข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นเพราะบุคคลที่มีความสามารถพอที่จะทำเพลงให้ข้าพเจ้าได้ก็ไม่สะดวกที่จะช่วยเหลือ ดังนั้นทางเดียวข้าพเจ้าก็ต้องกดฟังเพลงไปเรื่อยๆจนกว่าจะเจอเพลงที่ตรงตามที่ข้าพเจ้าคิดเอาไว้ ซึ่งใช้เวลาอยู่หลายสัปดาห์พอสมควร

7.2 ข้อเสนอแนะ

ปัญหาหลักที่เกิดขึ้นในการทำงานของข้าพเจ้าคือการทำความเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าเองสนใจ ความหมายก็คือข้าพเจ้าเดินไปพร้อมกับสิ่งที่สนใจสิ่งที่สงสัยและต้องการหาคำตอบ แต่ตัวข้าพเจ้าเองกลับยังไม่มีคำตอบไม่เข้าใจในสิ่งนั้น นั่นคือการเชื่อมโยงบุคลิกภาพความสัมพันธ์ของตัวละครเข้ากับวัฒนธรรม ความเชื่อ สถานที่ ความทรงจำ ธรรมชาติ แล้วข้าพเจ้าเองยังต้องการที่จะแปรเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นออกมาเป็นภาพเคลื่อนไหวที่ในทุกๆเฟรมสื่อสารไปในทิศทางเดียวกัน แต่ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคงมาจากการที่ข้าพเจ้าเองเลือกที่จะแบกรับทุกกระบวนการทำงานไว้เอง ตั้งแต่ขั้นตอนการสร้างไอเดีย เขียนบทภาพยนตร์ เตรียมการถ่ายทำ ถ่ายภาพ ตัดต่อ แก๊ส ไปจนทำเสียงในภาพยนตร์ ซึ่งทั้งหมดล้วนทำให้ข้าพเจ้าต้องคิดขึ้นมาจากตัวคนเดียวเพียงมุมมองเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นคือข้าพเจ้าไม่สามารถก้าวข้ามไปยังสิ่งใหม่ได้ หรือพัฒนาภาพยนตร์ข้าพเจ้าให้ไปได้ไกลกว่าที่ควรจะเป็นได้ นับตั้งแต่ขั้นตอนเขียนบทภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้าวนเวียนอยู่กับบทภาพยนตร์เพียงคนเดียว ไม่ได้เปิดมุมมองใหม่ๆโดยการรับข้อมูลจากผู้อื่นทั้งข้อเสนอแนะหรือความรู้สึก ทำให้บทภาพยนตร์สามารถพัฒนาไปได้แค่ขอบเขตความรู้ความเข้าใจของข้าพเจ้า แทนที่จะได้พัฒนาให้ไกลกว่าขอบเขตเดิมที่มีอยู่ด้วยมุมมองจากผู้อื่นบ้าง ในส่วนของการถ่ายทำเป็นอีกปัญหาที่เกิดขึ้นคือการทำข้าพเจ้าเองไม่สามารถมีสมาธิกับสิ่งที่สนใจในด้านถ่ายภาพได้มากพอ เพราะข้าพเจ้าเองไปกังวลกับการกำกับการแสดงและการเดินหน้าของกองถ่าย ทั้งที่ข้าพเจ้าเองมีบุคคลที่มอบหมายให้ช่วยดูแลในด้านนี้อยู่แล้ว แต่กลับไม่สามารถทำให้บุคคลนั้นเข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าต้องการได้ อาจเป็นเหตุมาจากการสื่อสารที่ไม่มากพอให้เกิดความเข้าใจกันภายในทีมงานด้วยกัน ทำให้ทีมงานไม่สามารถสรุปตัดสินใจหรือช่วยข้าพเจ้าในการเดินหน้ากองถ่ายได้อย่างเต็มที่ ในส่วนสุดท้ายคือขั้นตอนการตัดต่อเป็นอีกขั้นตอนที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้รับมุมมองจากภายนอกเลย ข้าพเจ้าทำเองคิดเองเพียงคนเดียวทุกอย่างและเหมือนเช่นก่อนหน้าที่มาจากมุมมองเดียวของข้าพเจ้า ไม่สามารถไปไกลกว่าขอบเขตที่เป็นอยู่ได้ ปัญหาเหมือนเช่นเคยที่มาจากการทำงานที่แบกรับทุกหน้าที่เกินไปจนติดอยู่กับวงเวียนของตัวเอง หลังจากนั้นทำให้ข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ครั้งใหญ่กว่าภาพยนตร์ไม่สามารถทำได้ด้วยตัวคนเดียว โดยที่ผ่านมาข้าพเจ้าเองทำตัวเองเสมือนสามารถแบกรับหน้าที่ทั้งหมดด้วยตัวคนเดียวได้ ปัญหาคือทุกอย่างไม่สามารถทำได้อย่างเต็มที่ซักทาง สิ่งที่ข้าพเจ้าอยากจะเสนอแนะคือการจับกลุ่มทำงานศิลปนิพนธ์ควรเกิดขึ้น นักศึกษาหลายคนคิดว่าสิ่งนี้จะเป็ภาพยนตร์เรื่องสุดท้ายที่ได้ทำก่อนเรียนจบ ต้องเป็นงานของเรา เราต้องเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว แต่เมื่อเวลาผ่านไปสำหรับบางคนก็จะรู้ว่าเราไม่จำเป็นต้องแบกรับทุกอย่างเอาไว้ ทำงานเป็นกลุ่มยังดีซะอีกนอกจากเรื่องภาระหน้าที่ที่

น้อยลง มีคนช่วยแบ่งเบาภาระ ยังช่วยให้เราชัดเจนในหน้าที่ของเรามากขึ้นว่าต้องการไปทางไหน ศึกษาได้อย่างตรงจุดและได้อยู่กับสิ่งที่เราต้องการศึกษาอย่างเต็มที่ ข้าพเจ้าเคยฟังบทสัมภาษณ์จากผู้บริหารบริษัท GDH กล่าวไว้ว่า “ผมว่าหน้าที่ที่สำคัญที่สุดในกองถ่ายภาพยนตร์คือคนจัดรีพอร์ตหรือจัดรายงานในช่วงที่ถ่ายขนาดภาพตอนนั้นว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ผู้กำกับต้องการให้จัดอะไรเพื่อเตือนในขั้นตอนตัดต่อหรือไม่ เพราะมันสำคัญมากในขั้นตอนตัดต่อ แต่หน้าที่นี้นั้นกลับเงินน้อยอย่างมาก และไม่มีใครอยากทำทุกคนต้องทำเพื่ออยากเลื่อนตำแหน่งไปสูงกว่านี้ ผมเคยไปทำงานกับคนญี่ปุ่นแล้วถามเค้าว่าตอนนี้คุณเป็นผู้ช่วยช่างภาพมือ 1 ทำหน้าที่โฟกัส (focus puller) ความฝันสูงสุดของคุณคืออะไร คนญี่ปุ่นตอบว่า ผมอยากเป็นคนโฟกัสที่เก่งที่สุดก่อนเกษียณไป สิ่งนี้ชี้ให้เห็นว่าประเทศไทยมีคนเก่งแต่ไม่เคยไปยังจุดสูงสุด หลายคนเป็นผู้ช่วยกล้องที่เก่งแต่ทุกคนต้องการเป็นช่างภาพคือจุดสูงสุดของชีวิต หรือต้องการเป็นผู้กำกับคือจุดสูงสุดของชีวิต ต้องการไต่เต้าขึ้นไป โดยใช้เวลาอยู่กับแต่ละตำแหน่งหน้าที่อย่างละนิดหน่อยเพื่อให้ก้าวไปจุดถัดไป”

ข้าพเจ้าจึงเห็นด้วยกับสิ่งนี้อย่างมากหลังจากจบการทำภาพยนตร์เรื่องนี้ด้วยตัวเองอย่างเต็มที่ด้วยระยะเวลาเกือบ 1 ปีเต็ม แต่ทว่าสิ่งเหล่านี้คงไม่สามารถบอกให้ใครเชื่อได้อย่างสนิทใจ ทุกคนล้วนต้องพบเจอและผ่านสิ่งต่างๆไปด้วยตัวเองจึงจะเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าเองคงได้แต่แนะนำ เสนอแนะเบื้องต้น สำหรับเป็นข้อเตือนใจหรือถ้าเป็นไปได้ให้เป็นประสบการณ์ให้ผู้ที่ได้อ่านได้ซึมซับโดยไม่ต้องประสบกับตัวเอง

บรรณานุกรม

- บ้านจอมยุทธ. ทฤษฎีบุคลิกภาพของแอดเลอร์[ออนไลน์]. สืบค้น 22 กันยายน 2559 เข้าถึงได้จาก <http://www.baanjomyut.com/library/personality/04.html>
- ธิดารัตน์ แก้วโมรา. ทฤษฎีพัฒนาการของซิกมันด์ ฟรอยด์[ออนไลน์]. สืบค้น 21 กันยายน 2559 เข้าถึงได้จาก <http://cmruzone.blogspot.com/2011/01/sigmund-freud.html>
- Pimploy1989. รายงานทฤษฎีอัลเฟรดแอดเลอร์[ออนไลน์]. สืบค้น 22 กันยายน 2559 เข้าถึงได้จาก <http://www.vcharkarn.com/blog/51669/29436>
- THE AMERICAN SOCIETY OF CINEMATOGRAPHERS [ออนไลน์]. สืบค้น 25 กันยายน 2559 เข้าถึงได้จาก https://theasc.com/ac_magazine/August2011/TheTreeofLife/page1.html

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ -สกุล นายसानนท์ จรุงศรี
 ที่อยู่ 157 / 67 หมู่ 1 ซอย มงคลเกษม
 ตำบลท่ายาง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี
 76130
 E-mail : win.sanon2011@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2550 จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
 จากโรงเรียนอนุบาลจังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2556 จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
 จากโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศจังหวัดเพชรบุรี

พ.ศ. 2559 ปริญญาศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาภาพยนตร์และดิจิทัล มีเดีย
 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง